

MILOST
A
PRAVDA

4. ročník

1995

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2020

Obsah

Čtenářům.....	9
Vznik shromáždění ve Filipi	10
Znamení poslední doby	16
Milost Boží spasitelná	18
a naše svatost v Jeho přítomnosti	18
„Přiložte srdce své k cestám svým!“	24
Od Boží bázně k poznání Boha	25
Přístup k Bohu a napravení	29
OTÁZKY A ODPOVĚDI	31
„Lidská marnivost lidské bídě“	36
Diotrefes	37
Něco o veřejném modlení	42
Náš Bůh – všemohoucí a plný dobroty	43
Hugh Henry SNELL (1815 – 1891).....	44
Myšlenky:	44
Čtení Božího slova	45
Věřící jako kněz, levita a milosrdný	46
Boží církvev – 9.....	53
Myšlenky o 84. Žalmu.....	54
Lekce z pouště – 1: Sur	57
Na pomoc mladým křesťanům – 13	60
Den Páně	68
Několik myšlenek k Boží péči o Jeho lid	69
Tajemství, jak vítězit nad hříchem.....	73
„Zbožný a bohobojný se vším domem svým.“	75
Charles STANLEY (1821 – 1888)	77
Dům, kde bydlí Ježíš	81
Lekce z pouště – 2: Sin.....	83
Myšlenky o 84. Žalmu.....	86

Velebení a služba Slova	92
Na pomoc mladým křesťanům – 14	99
Bratři moji.....	101
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE.....	103
Já jsem Jeho (Pís. Šal. 2,16)	105
Boží Církev – 10	106
Dopis o vzájemných vztazích mezi křesťany.....	109
OTÁZKY A ODPOVĚDI	113
Myšlenky:	116
„Pokoj a radost v utrpení“	116
Přinuceni Pánem	121
Oceňování.....	122
Boží Církev – dokončení	122
Stálí buďte, nepohnutelní!	127
Správné chození	128
Abraham v Gerar	128
Učedník v těžkých dobách	132
Zarmucování Ducha Svatého.....	140
Budoucnost národů.....	141
Věci zjevené skrze Ducha	143
Lekce z pouště – 3: Rafidim	144
Vůbec se nebál lidí.....	150
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE.....	151
Jsi Mu vděčný?	152
Pokoj s Bohem a Boží pokoj	153
Myšlenky o 84. Žalmu.....	156
OTÁZKY A ODPOVĚDI	158
Myšlenky:	161
Čím je Kristus mému srdci	163
Šije skloněné k službě Pánu	163
Znějící zvon	165

Země svatá	165
Myšlenky o 84. Žalmu.....	167
Prosté oko a zlé oko	171
Muž s rozměřovacím provazem	173
Vyjed' na hlubinu	176
Velebení a služba Slova	177
Je-li toho třeba	181
Vliv čekání na příchod Pána.....	182
Na pomoc mladým křesťanům – 15	183
Až do dnešního dne	185
OTÁZKY A ODPOVĚDI	186
Boží podnět k lásce a k dobrým skutkům	188
ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE.....	190
Myšlenky:	192
Pád a napravení.....	193
Budiž s vámi milost!.....	194
„Až potud pomáhal nám Pán“	195
Franz KAUPP (6. 11. 1866 – 8. 2. 1945)	196

MILOST A PRAVDA

Jan 1,17

Ročník: 4

1995

číslo: 1-2

Alf. G.:

Čtenářům

Dovolte mi, milí čtenáři, abych vám prvním sešitem tohoto ročníku ukázal na několik myšlenek z 2. knihy Královské 4,38-41. Tento krátký oddíl mne zajímal vzhledem k nebezpečím současné doby.

Čteme tam, že byl hlad v zemi, a to je hluboce pokořující, protože příčinou musela být nevěrnost Božího lidu. Hospodin přece zaslíbil, že mu bude žehnat v hmotných věcech, bude-li věrný, a naopak že mu sešle hlad, jestliže se od Něho odvrátí (5. M. 11). Zdalipak ve dnech, jimiž procházíme, není také hlad? - neboť hlad a žízeň se netýkají jen chleba a vody. Kde najdeš v současné době nasycenou duši, která se raduje v Pánu a která opravdu může s žalmistou říci: „*Duše má nasycena je jako morkem a tukem a ústa má chváliti tě budou se rty radostně prozpěvujícími*“? (Ž. 63,6 - fr. př. JND)

Místo, které máme před sebou, nás poučuje o tom, co máme v takovém případě dělat. Předně: Elizeus se navrátil do Galgala. Kdyby se tak celý národ dovedl, jako zde prorok, navracet do Galgala, na místo, které nám připomíná, že smrt přišla na všechno, co bylo z těla! Ještě že aspoň proroctví synové seděli před Elizeem, Hospodinovým prorokem. Takové místo je požehnané! Ale oč šťastnější jsou ti, kteří dnes to místo nalézají u nohou Pána. Tam jsou strádání a hlad věci naprosto neznámé, protože Jeho zdroje jsou nevyčerpatelné!

„*Přistav hrnec veliký,*“ říká Elizeus svému mládenci, „*a navař kaše synům prorockým.*“ Ale prosím vás, nač to myslíte? Vždyť je přece doba hladu! Odložte ten velký hrnec někam pro dobu hojnosti a nyní se spokojme s **malým** hrcem! Nikoli, hlad patří jen těm, kteří se odvracejí od Pána nebo kteří doufají v člověka. V přítomnosti Pána je vždy dostatek všeho, je čím se nasytit. Nikdy na to nezapomínejme!

Ale není to jen nebezpečí hladu; jsou tu také falešná učení, zlá učení, a zda se nestává, že i v takové chvíli a na takovém požehnaném místě se ukazuje pošetilost člověka v jednom z přítomných? **Odchází** z toho místa pokoje a hojnosti, aby **chodil po polích**, kde nalézá **planou révu**. Nestačí mu radost z Boží přítomnosti a hrnec plný kaše. Možná, že si myslel, že zůstat tam a jen tak sedět by byla trestuhodná lenivost. Žel, že dnes je mnoho takových, kteří se mu podobají! A na výsledky jeho pošetilosti a činnosti se nemusí dlouho čekat. Přináší před proroka plnou suknicí **věcí, které nikdo neznal**. Takových věcí je třeba se vyvarovat, i když snad mají pěkný vzhled. Plané révy jsou věci hořké a mohou otrávit ty, kteří se jimi sytí. Onen mládenec to přinesl a všechno dal do hrnce s kaší. Dalo mu to jistě práci, než to všechno nasbíral, a možná že byl s celou svou prací, kterou dělal, spokojen, zatímco ostatní seděli a odpočívali. Ale běda! Přinesl do hrnce smrt! Bylo štěstí, že synové proroctví tu s sebou měli proroka: zlo bylo odhaleno a ihned také nalezen protilék.

„Vezměte mouku,“ říká Elizeus. Ona mouka nám mluví o velebeníhodné Osobě Božího Syna v Jeho dokonalé lidské stránce: Jím se musejí duše zaměstnávat, Jím musejí být syceny. Muselo to být znovu připomenuto všem, kteří seděli kolem toho velkého hrnce; zlo bylo okamžitě odhaleno a zažehnáno. Jestliže Pán ještě trochu prodlévá, nezapomínejme zdržovat se v Jeho přítomnosti, vůbec se neohlížet po lidech, a uděláme vzácnou zkušenost, kdo On je uprostřed shromážděných svatých. On je dobrý Pastýř, vrchní Pastýř našich duší, a my můžeme právem říci: Nebudu mít nedostatku. Platí to pro jednotlivce i pro celá shromáždění. Je dobré často si to připomínat. Ano, Jeho dobrota a milosrdenství nás budou následovat po všechny dny našeho života, budou nás chránit před jakýmkoliv zlem, a brzo budeme v otcovském domě.

ME 1926/3-5

Max BILLETTER :

Vznik shromáždění ve Filipi

(Skut. 16, 6-40)

(Pardubice, 14. 10. 1994)

V 16. kapitole Skutků apoštolských vidíme vznik shromáždění ve Filipi.

Bylo to první shromáždění v Evropě. Ona kapitola je zvlášť cenná k uvažování pro případ, že dnes někde vznikne nové shromáždění. Ale nalezneme v ní důležité pravdy i pro místní shromáždění, která už existují delší dobu.

Od 6. do 11. verše naprosto jasně vidíme, že **celá věc vyšla od Pána**. My často říkáme, že se shromažďujeme ke jménu Pána, ale vlastně to není úplně přesné. Bible říká, že **jsme shromáždění** ve jménu Pána. **Sami** jsme se totiž neshromáždili, nýbrž je to **Pán**, který nás shromažďuje. Toto je velmi důležitá zásada. Asi před deseti lety jsem byl při tom, když vzniklo jedno nové shromáždění, a byl jsem tam také návštěvou, než začali lámat chléb. Viděli jsme, že nejdůležitější je, aby věřící nabyli přesvědčení, že **celá věc vyšla od Pána**.

Bůh musel u Pavla překonat určitý odpor. Čím byl způsoben, pochopíme, přečteme-li si 5. verš. Shromáždění v Malé Asii byla utvrzována ve víře, a co je velice krásné: rozmnožovala se počtem **na každý den**. Je tedy naprosto pochopitelné, že apoštol by tam rád zůstal a pokračoval v pozeňnané práci. Ale Bůh s ním měl jiný plán. Chtěl, aby se evangelium dostalo do Evropy. Všichni, kteří žijeme v Evropě, jsme Bohu za tu cestu vděční. – V 6. verši tedy vidíme, jak Duch Svatý mocně působí, aby Pavlovi zabránil zůstat dále v Asii. Pán musí u Svých učedníků často překonávat určitý odpor, aby ve Svém díle mohl provést větší kroky.

V 7. verši shledáváme, že jim to nedovolil **Duch Ježíše** (elbf. př.). Také toto přirozeně je Duch Svatý, který je někdy v Bibli označen jiným jménem, a vždy to má určitý zvláštní význam. Tak třeba v Efez. 3,14-16 je nazván „Duch Otce“, aby nám bylo ukázáno, jak vzácný je Syn Otcí. A když je v našem verši nazván „Duch Ježíše“, je nám tím ukázáno na Pána Ježíše, chodícího na této zemi v ponížení a v dokonalé poslušnosti a poddanosti Bohu Otcí. Jak důležité je, abychom i my byli vedeni Duchem Ježíše, tím že jsme poddáni autoritě Osoby a Slova Páně.

V 9. verši však vidíme něco dalšího. Bylo ještě třeba toto vidění a je zajímavé, že když apoštol Pavel měl nějaké vidění, vždycky Bůh u něho musel přemoci určitý odpor. Apoštol míval **zjevení** a **vidění**, v čemž je rozdíl. Ve **zjeveních** mu Bůh sděloval pravdy, které pak musel předávat dál, zatímco pomocí **vidění** Bůh u něho přemáhal určitý odpor. Ukázal se mu macedonský muž a říkal: „*Přejdí do Macedonie a pomoz nám!*“ (elbf. př.). Někdy se mezi bratry diskutuje o určité cestě. Jedni říkají, že se musí čekat na pozvání, jiní zase, že na to místo nás musí přivést sám Pán. Ale zde vidíme oboje, neboť i ono volání tomu jistě napomohlo.

Potom v 10. verši vidíme něco velice krásného, totiž že bratři o té věci společně hovořili. Pavel neřekl: Mně je před Pánem jasné, že tam mám jít – nikoho jiného se to netýká. Půjdu tam a vy musíte jít se mnou. Ne, oni o té věci hovořili mezi sebou. Je velice vzácné, když zde čteme: „*ujištění jsouce, že nás povolal Pán*“. Ve všem tu vidíme vedení Pánem. Vše vyšlo od Něho, tj. ti, kteří byli službou pověřeni, ji musejí přijmout, a jak je dobré, když pak o tom spolu bratrsky hovoří, aby společně poznali vůli Páně. Kdyby někdo řekl: Mně je to jedno, co si o tom moji spolubratři myslí, nepůsobil by to Duch Ježíše. My tu však vidíme, že společně dospěli k závěru, že **je to Pán**, který je tam volá.

Jestliže tedy na některém místě vzniká nové shromáždění, vždycky všechno vychází od Pána. Avšak přirozeně je třeba aspoň dvou nebo tří, kteří se obrátí, kteří uvěří v Pána Ježíše a jsou spaseni. A toto zde vidíme od 13. do 15. verše a od 30. do 34. verše. V prvním oddílků, jak přichází k spasení žena, ve druhém, jak je spasen muž, a to ne sám, nýbrž i celý jeho dům.

Vidíme zde dvě naprosto odlišné situace. V případě Lydie je Pavel činný a jde k řece zvěstovat evangelium, zatímco u žalárníka je to sám Bůh, který navozuje zvláštní situaci. Také toho je třeba všimnout si v díle Páně. Evangelium skutečně přináší ovoce a roste, to znamená, že jestliže je někdo pověřen jít s evangelium, rozezná i vzácné příležitosti. Zde máme právě takové dvě situace.

Lydia byla zámožná paní. Prodávala látky. Pracovala asi, jak dnes říkáme, v oblasti módy a měla svůj dům. To nám ukazuje, že asi nebyla chudá. A jak vzácné jsou ony dvě věci, které tu nyní nalézáme: poslouchala a dávala pozor na to, co Pavel mluvil. Člověk je to povinen. Musí poslouchat, dávat pozor na poselství evangelia a s veškerou ochotou je má přijmout. Ale vidíme tu také Boží stránku. Pán otevřel její srdce. Toto je milost. Všichni, kteří patříme Pánu Ježíši, smíme vědět, že Pán kdysi otevřel i naše srdce. A když jsme uvěřili v Pána Ježíše, řekneme, dívajíc se zpět: Byla to jen milost. Avšak jestliže tu je ještě někdo, kdo není obrácen, takovému říkáme: Máš skutečně velkou odpovědnost uposlechnout evangelium, přemýšlet o něm, protože nepřijmeš-li obsah tohoto evangelia, dostaneš se do věčného zahynutí, což je nesmírně vážné.

A u Lydie hned vidíme krásný projev nového života: chce prokázat pohostinství. To je něco, co působí nový život: miluje bratry. Ale ona zároveň pochopila něco velice důležitého. Jestliže věřící chtějí mít svůj dům otevřený pro druhé, tedy je to k požehnání jen tehdy, **jsou-li Pánu věrní**. U některých

věřících býváme rádi, když k nim na návštěvu nepřijde mnoho hostů, poněvadž jsou Pánu nevěrní a mají světské smýšlení.

Ale nyní se podívejme do našeho textu a čtěme přesně. Lydia neříká: Já jsem Pánu věrná. Toto musejí posoudit jiní. Jsem jist, že věrnost v životě věřícího je pro Pána nesmírně důležitá věc. Ale kéž by nás Bůh chránil, abychom se někdy sami chtěli počítat mezi věrné! Myslím, že jste ten rozdíl pochopili. Přání být Pánu věrný s rozhodností srdce je velice důležitá věc. Avšak posudek o tom přenechejme Jemu a spoluvěřícím. Jaké pokorné smýšlení se ukazuje u té ženy: „*Jestliže (vy) soudíte, že jsem věrná Pánu, vejděte do mého domu a zůstávejte tam*“ (15. v. elbf. př.).

Otevře-li Pán někde evangeliu dveře, zpravidla povstane nepřítel. Vidíme to zde od 16. do 23. verše. Apoštol Pavel jednou píše – myslím, že to bylo z Efezu: „... *otevřeny jsou mi veliké a mocné dveře, a protivníků mnoho*“ (1. Kor. 16,9). Možná že je třeba také ještě poznamenat, že Pavel vždy mluví o **jedněch** otevřených dveřích. Někteří věřící říkají, že mají více otevřených dveří, ale Pavel měl vždy jen jedny. Není přece možné vstupovat zároveň do více dveří. Nepřítel povstává, a to dvojím způsobem: v 16. až 18. verši jako anděl světla. Byla tu jedna služebná, která měla ducha věštění a šla za Pavlem. Možná že by se mohlo říci, že to bylo dobré, že následovala Pavla. Působilo to dobrý dojem. A říkala o Pavlovi něco skutečně kladného: „*Tito jsou služebníci Boha, Nejvyššího, kteří vám zvěstují cestu spasení*“ (17. v. elbf. př.). Co dělala pro Pavla, vypadalo pěkně. - Toto bývá **jedním z největších nebezpečí ve službě Páně** a mnozí padli, protože nastavili sluch lichocením. Patří to k zvlášť velkým lstem nepřítele. Ale je pozoruhodné, jak se Pavel k tomu chová. Předně vidíme, že uplynulo mnoho dní, co se to tak dělo. Pavel nejednal ukvapeně. Útočí-li nepřítel, vždy bývá dobré, dovedeme-li trochu čekat, abychom viděli, jak se taková věc vyvine. Ale potom vidíme, jak to Pavla hluboce rmoutí, jak to těžce nese. Následuje v tom věrně svého Pána. O Pánu Ježíši čteme, jak byl často zarmoucen, jak hluboce povzdechl vzhledem k hříchu a k následkům hříchu, a toto vidíme zde i u Pavla. Pavel nebyl nějaký povrchní muž – hluboce prožíval takové věci i útoky nepřítele. Ale pak vidíme, jak zcela rozhodně vystupuje proti onomu duchu, který mluvil skrze tu ženu, a všechno její lichocením odmítá.

Ale nyní jsme svědky, jak nepřítel mění taktiku. V 19-22. verši vystupuje pojednou jako řvoucí lev tím, že ve 20. verši apoštola a jeho spolupracovníky ostouzí a ve 22. verši popouzí lidi a proti apoštolu Pavlovi povstává velký zástup. Nepřítel pracuje takovým způsobem podnes. Nejprve to zkouší jako

anděl světla, a jestliže neuspěje, vystoupí pak jako řvoucí lev. – Ale nebudu se o tom příliš šířit. I vy zde máte toho nepřítel (a měli jste s ním své zkušenosti v minulosti), ale on je tu živý i dnes, a to i jako řvoucí lev.

Nepřítel zdánlivě dosahuje svého cíle: uvádí Pavla do vězení. I dnes se mu může podařit, že některé vynikající pracovníky v díle Páně **ochromí**, buď že je napadne jako anděl světla, anebo jako řvoucí lev. Nyní vidíme, jak na to reaguje apoštol. Mám za to, a dovedu si to představit, že nejprve byl trochu sklíčený. To zde přirozeně není napsáno, ale čteme, že teprve o půlnoci se začal modlit a zpívat. Vzpomeneme-li si na podobné „rány“, které jsme sami někdy utrpěli, budeme také něco vědět o takové skleslosti. Ale jak je krásné, že Bůh toto přechází mlčením. S jakým úžasným Pánem máme co činit: Nikdy Svůj lid nekompromituje. Mlčí o tom a mluví pak až dále o tom, jak se Pavel modlí. Je to něco, čemu nás učí Jakub ve své Epištole: „*Snáší kdo z vás protivenství? Modli se!*“ (Jak. 5,13a - oprav. překl. J. Karafiáta). Je-li někdo v soužení, nezačíná zpěvem, ale modlitbou. Ale jak je krásné, že potom dochází i k chvalozpěvu.

Zdi žaláře slyšely něco, co nikdy předtím ještě neslyšely. Jistě už slyšely mnoho nadávek a klení, ale nyní slyšely zpěv vězňů. Ale slyšely to nejen zdi, nýbrž i vězňové. A vidíme, jakým obdivuhodným způsobem Pán zasahuje. Ale nejprve musí Pavel projít těžkou zkouškou. Pán vždy stojí za Svými služebníky, ale má k Svému jednání Svůj čas. Vidíme pak, jak ono zemětřesení přivádí k obrácení žalářníka, protože v onom novém shromáždění byli třeba i bratři. Shromáždění se neskládá jen ze sester a také ne jen z bratrů. A je to zvláštní, že v uvažovaném příběhu jsou nejprve uvedeny sestry. Mám za to, že Duch Boží nám tím chce ukázat, jak cenné jsou sestry pro službu v Církvi. Není to sice služba na veřejnosti, ale v ústraní. Avšak před Pánem je velice vzácná. Ale protože bylo třeba i bratrů, vidíme nyní, jak Bůh navozuje situaci, kdy apoštol dostává otázky. A je to pro nás vždy nejlepší a nejjednodušší, jestliže se nás lidé ptají.

Když jsem ještě chodil do školy, měl jsem jednoho kamaráda. Jezdili jsme do školy na kole. Leželo mi tolik na srdci, povědět mu něco z evangelia, jenže já měl nesmělou povahu. Vždy už jsem byl rozhodnutý: dnes mu to řeknu, ale potom jsem zase k tomu ztratil smělost. Nakonec jsem byl sám sebou úplně zklamán a vzdal jsem to. Tu mne však napadlo: začnu se za něho modlit. K tomu není třeba tolik odvahy, a tak jsem to udělal, a netrvalo to dlouho a on mi řekl: „Víš, já bych se tě chtěl na něco zeptat: Copak pořád děláš v neděli?“ A nyní jsem měl příležitost říci mu něco o Pánu Ježíši. Je to vzácné,

když nám Pán dá takové příležitosti a chce to u nás všech, i u mladých bratrů a sester, aby nám leželo na srdci nést dále evangelium. Ale na druhé straně, abychom také byli připraveni, přijdou-li nějaké otázky, vydat o našem Pánu svědectví.

V 30. verši vidíme, jak onen muž poznává, že je ztracený, zahynulý hříšník. Jinak by neměl touhu po spasení. „*Co mám činiti, abych spasen byl?*“ A odpověď je: „*Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen!*“ Aby se člověk obrátil, musí nejprve vidět, že je ztracen, ale u mnohých lidí to nepokročí tak daleko. Myslím, že se s tím setkáváme zvláště v dnešní době, kdy lidé už vůbec nevědí, co je to hřích, a nic nevědí o Boží svatosti. Takže často bývá prvním úkolem naší služby objasnit, že člověk, jak je od přirozenosti, je ztracený, zahynulý. Jestliže pak toto pozná, může přijít k tomu, že uvěří. Potom dochází k víře v Pána Ježíše, která ho spasí. To jsou ony dvě velké pravdy evangelia: Nejprve **Slovo pravdy**, že Bůh je svatý a člověk je hříšník a že Bůh musí hříšníka potrestat věčným vyvržením od Sebe uvržením do ohnivého jezera. Ale pak je tu i druhá stránka: **evangelium spasení**. Pro ty, kteří slovo pravdy přijmou, je východisko. Je jím Golgota. „*Věř v Pána Ježíše Krista, a budeš spasen!*“

A pak v 32. verši vidíme ovoce nového života. Oni mu mluvili Slovo života. Zde to nebyla slova **Ježíše**, nýbrž „*slovo Páně*“. Ti, kdo uvěřili, jsou tu nyní vedeni k poslušnosti Božímu slovu. To je další důležitá služba u obrácených, aby jim bylo objasněno, že **nový život si přeje být poddán Božímu slovu**. A vzácnou věcí, kterou vidíme u žalářníka je, že už **chce vést k spasení i jiné lidi**, neboť svolal celý dům. Mnozí se domnívají, že šlo jen o jeho děti, ale já mám za to, že přítom byli i služebníci a služebnice. A tu se setkáváme s jednou velmi důležitou zásadou: jeho přání, aby evangelium bylo šířeno, **začíná u jeho nejbližších**. I dnes je tomu tak. Pán si přeje, abychom byli svědectvím ve svém nejbližším okruhu, kde se zdržujeme: ve škole, na pracovišti.

A ve 33. verši nalézáme další ovoce nového života: žalářník jim umyl rány. To je bratrská láska. A tak zde máme oba **důkazy nového života: poslušnost Božího slova a lásku k bratrům**. To nám ve svých Epištolách ukazují Jan a Jakub. A potom jsme svědky křtu. Ten muž si přál již nyní na zemi následovat Pána. Neřekl: Nyní jsem obrácen, mám místo v nebi, a tak budu žít jako svět. Ne, žalářník nyní chtěl následovat Pána a byl pokřtěn.

A pak ještě vidíme něco velice krásného: veselil se, plesal radostí. Ve francouzštině to slovo nemají a musejí vše překládat slovem „radovat se“. Jenže „radovat se“ souvisí s naším srdcem, s naším nitrem, zatímco „plesat“

znamená vyjadřovat onu radost navenek. Jednou jsem se zeptal jednoho arabského bratra, zda mají také ve své řeči takový rozdíl. Ukázal jsem mu na příslušné slovo, a on mi řekl, že ono v arabštině doslova znamená: „skákat radostí“.

Milí bratři a sestry, máme plnou příčinu radovat se a plesat. Máme úžasného Spasitele a předivného Pána. Ale nepřítel se vždy pokouší přivést nás k rezignaci, – k tomu, abychom se už neradovali. A právě v díle Páně, v práci pro Něho je radost důležitou věcí. Etiopský komorník jel svou cestou s radostí, ale žalárník ve Filipi radostí plesal!

V posledním oddítku, kde apoštol je propuštěn z vězení, vidíme ve 40. verši ještě tři věci. První věcí apoštola je vidět bratry. Také pro nás je vzácné, můžeme-li vidět bratry. A zde v Pardubicích to nyní můžeme zakoušet po tři dny. Jsme zde shromážděni z mnoha krajů a z více zemí a můžeme se společně vidět. Již to samo je velké požehnání! Ale druhou věcí, kterou vidíme, je, že je napomínali. Jak důležité je i pro nás napomenutí. A myslím, že nyní v těch dnech, kdy budeme uvažovat Boží slovo, se nám dostane i napomenutí. A můžeme si říci slovy Písma (i já se do toho plně zahrnuji): „Bratři, sneste slovo napomenutí.“ (Žid. 13,22) Ale v poznámce pod čarou (tj. v elberf. překladu Písma) čteme též o povzbuzování. Také to potřebujeme. Napomínání potřebuje naše svědomí, zatímco naše srdce potřebuje povzbuzení. Boží slovo musí být vztaženo na svědomí, ale my potřebujeme také něco pro srdce. Kéž nám Pán dá v těchto dnech, kdy jsme tak pospolu, abychom napomenutí přijímali, ale také abychom byli povzbuzováni.

(přeloženo z magnetofon. záznamu)

Znamení poslední doby

*„Aténští zajisté všichni, i ti, kteří tu byli
hosté, k ničemu jinému nebyli hotovi, než
praviti neb slyšeti **něco nového**“ (Sk. 17,21).*

Těmi slovy popisuje inspirovaný pisatel Skutků apoštolských duchovní stav Atéňanů před více než 1900 lety.

A toto zjištění platí i dnes pro velkou část našeho národa a vždycky bylo znakem úpadku. Bažení po něčem novém, snaha o změnu a rozptýlení jsou věci, kterých jsme svědky všude, ale, žel, zvláště na náboženském poli, a

dábel už se postará o příslušnou „potravu“ k tomu, aby nebyla vyčerpána a lidé si vždy „mohli přijít na své“.

Vyvstává bezpočet bludařů, a kdo z nich dovede nejlépe dělat pomocí peněz a pěkných slov reklamu, má záruku, že se mu další zájemci budou přímo hrnout. Jedni dovedou pomocí Bible předpovídat náboženské a politické události až do nejbližší budoucnosti, a to se všemi podrobnostmi a nejpřesnějšími časovými údaji, ba i věci, o nichž Pán Ježíš říká, že **nikdo z lidí je neví**. Jiní mají různá zjevení, hlasy a úkazy, které kladou místo Božího slova. Další zase mají setkání s duchy a démony, anebo se dovedou dotazovat duchů, provádět divy. A k nasazení koruny tomu všemu vystupují někdy „učenci“, aby dokázali, že Ježíš vůbec nikdy nežil.

Ale je psáno: *„Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Boží“* (Jan 3,3). Toto slovo platí pro všechny lidi, i pro nevěřící vědátory.

Že Bible bývá označována úplně nebo částečně za náboženskou legendu, není už dávno nic nového; rovněž se říká na druhé straně, že slouží za důkaz nejnesmyslnějších tvrzení a spekulací v oboru náboženství. Tak už mohl jeden učenec před mnoha lety tvrdit, že Bibli se dá dokázat všechno a také nic.

Nová učení šířená v posledních letech ovšem chutnají lidem víc než pravý domácí chléb. Nemluví už nic o obrácení, zato však prohlašují, že stojí „vědecky výše“. Věčné zatracení je podle nich už jen věcí v hlavách několika staromódních, nevzdělaných křesťanů. Mnozí nás dokonce chtějí poučovat, že učení o věčném zatracení má za podklad chybný překlad. Avšak jestliže slepý povede slepého, upadnou do jámy oba. Vzhledem k tomuto hroznému zmatku bychom mohli říci se známým básníkem:

„Blažen, kdo v tom bludů moři
neklesá - však vírou hoří!“

Ale čtenář jistě ví, že tyto všechny jevy jsou v Božím slově dávno předpověděny. Nebo snad nevíš, že je psáno: *„Neboť přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrbící uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele“* (2. Tim. 4,3)?

Je to **duch antikrista**, který se šíří stále víc, duch „nadčlověka“, po němž dnes lidé volají a budou volat stále víc, čím víc se bude rozmáhat zmatek a bezradnost národů, – *„jehož příchod jest podle mocného díla satanova, se vší mocí a znamením i zázraky lživými, a se všelikým podvodem nepravosti v těch, kteří hynou, protože lásky k pravdě nepřijali“* (2. Tes. 2,9-10). Všichni,

kteří zavrhnou evangelium, budou potrestáni tím, že padnou za oběť bludům a lžím. Sám Bůh „pošle jim... mocné dílo podvodu, aby věřili lži“ (2. Tes. 2,11.12).

Milý čtenáři, hříchy, které dělí člověka od Boha, nemůže zahltit žádné nové učení, žádné nové zjevení, ani dotazování se duchů nebo nevěrecké popírání, nýbrž jen a jen Ježíš a Jeho dokonané dílo. Vinami obtížené svědomí ani dnes nemůže být osvobozeno něčím jiným, – bolící, rozervané srdce nemůže být uzdraveno ničím jiným, než jen dětsky důvěřující vírou v krev Božího Syna, která tekla na Golgotě. Jenom touto Bohem vyhlédnutou a připravenou cestou mohou hříšní, padlí lidé přijít k Bohu a být s Ním smířeni. Potěšení, odpuštění, pokoj, věčný život – to vše plyne tobě i mně jen z kříže.

Miliony lidí už v uplynulém čase skrze víru zakusily ve svých srdcích a svědomích moc evangelia a byly spaseny. Státisíce jich pro Ježíšovo svědectví šly s radostí na smrt. Miliony jich podnes se šťastným srdcem volají k svým spoluobčanům: „Pojďte k Ježíši! Naleznete v Něm život a uspokojující hojnost všeho pro tento čas i pro věčnost!“

EuE 1958/34-36

Erwin SCHNEIDER:

Milost Boží spasitelná a naše svatost v Jeho přítomnosti

(Pardubice, 16. 10. 1994)

Bohu Duchu Svatému, který je pravým pisatelem a autorem Písma, se zalíbilo představit nám ve třech kapitolách Skutků apoštolských – v osmé, deváté a desáté kapitole – tři různá obrácení: v osmé obrácení komorníka, v deváté obrácení Saula z Tarsu a v desáté, jejíž část jsme přečetli, obrácení římského setníka Kornelia.

Tato tři obrácení jsou velice krásným a milým názorným znázorněním pravdy v Ep. Titovi 2,11, kde Pavel svému mladému spolupracovníku píše: „Zjevila se zajisté ta milost Boží spasitelná všechněm lidem.“ V těch třech kapitolách poznáváme, že ona milost skutečně zahrnuje celý svět. Již toto je něco úžasného. Při pozorném sledování oněch tří obrácení totiž zjistíme, že k nim došlo vlastně v celém potomstvu Noeho. Komorník etiopské královny

byl potomek nejmladšího syna Noeho, Chama. Saul z Tarsu potomek Sema a římský setník Kornelius potomek Jáfeta.

Proslulí vykladači Písma v uplynulých dobách se různili v názoru, kdo byl nejstarším synem Noeho. Zmíním se o dvou z nich. Americký Philipp Mauro ve své knize o chronologii Bible dokazuje, že nejstarším synem Noeho byl Jáfet. Naproti tomu osvědčený služebník Páně Fr. Kaupp trvá naprosto rozhodně na tom, že nejstarším synem Noeho byl Sem, protože v jeho rodové linii se vyskytuje Abraham a Pán Ježíš.

Prvorozený syn měl zvláštní výsady. Tak třeba v Izraeli byl pánem svých bratrů, obdržel dvojnásobné dědictví, dvojnásobné požehnání. I dnes nemálo lidí přičítá velký význam rodopisu člověka. Taková myšlenka pak velice často může živit jeho pýchu a vysoké mínění o sobě. Ale veliký Bůh dovede u všech lidí jejich pýchu sklonit a ubírá se přítom Svou cestou.

Jestliže Sem byl prvorozeným synem Noeho, je to něco velkého, pomyslíme-li, že například, jak jsme právě viděli, podle pořadí narození je to nejmladší syn Noeho, který má při oněch třech obráceních první místo. Právě on se zvláště provinil proti svému otci. Bezděky tu musíme myslet na závěr 5. kapitoly Ep. Římanům, kde mj. čteme: „*Kde se rozhojnil hřích, tu ještě více rozhojnila se milost*“ (20. v.).

Ještě lépe nám to ukáže jiný příklad z Písma. Pomyslíme-li třeba na Timotea, tedy tento pocházel ze smíšeného manželství, (podle Starého zákona) z naprosto nesvatého spojení židovské ženy s pohanským mužem. A Pánu se přesto zalíbilo tam, „*kde se rozhojnil hřích*“, u Timotea ještě více rozhojnit Svou milost. Je to něco velice vzácného pro naše srdce.

Milost Boží přinášející spasení se tedy zjevila **všem lidem**. Byla to milost přinášející spasení lidstvu nemocnému hříchem. Často se ptám obrácených: „Jak jste vlastně vůbec přišli k živé víře v Pána Ježíše?“ Většinou odpoví: „Nás to úplně přemohlo!“

Jednou jsem šel s bratrem, který mne doprovázel, a navštívili jsme čtyřicetiletou nedávno obrácenou dívku. Bydlela sama ve vlastním bytě. Když jsme vstoupili a ona nás pozdravila, řekl jsem jí: „Rád bych od tebe něco slyšel.“ A ona ihned začala vyprávět o svém obrácení. Já jsem se jí na to neptal! Milí bratři a sestry, jak to na mne zapůsobilo! Ta mladá sestra totiž pocházela ze světa závislých na drogách! Drogy jsou hrozná věc. A přesto i odtud ji Boží milost, přinášející spasení, úžasným způsobem vysvobodila!

Uvedu ještě jiný zážitek. Tentokrát šlo o mladého libanonského Palestince, s nímž jsem se setkal a kde mi při rozhovoru pomáhal jeden bratr z Egypta, který dovedl dobře arabsky a německy. Bylo to pro mne téměř nepochopitelné, že ten mladý mohamedán, libanonský Palestinec našel pokoj v krvi Beránka. Jak úžasně velká je Boží milost, přinášející spasení! Bůh tu šel Svou cestou, pro mne až neuvěřitelnou. Nenapadlo mne, že i tento bude vyprávět o svém obrácení. Vyprávěl totiž, jak v Bejrútu při jednom masakru byla před jeho očima zastřelena jeho žena a tři jeho děti. Když měli být mrtví z toho masakru nazířící pohřbeni, byl mezi nimi nalezen také jeden, který ještě žil, a to byl právě tento mladý Palestinec. Tři muži ho přinesli do nemocnice, a jak nám řekl, také tyto tři muže pak křesťanská milice zastřelila. A pak řekl tuto tolik dojemnou větu: „Já jsem vlastně nevěřil, že bych se mohl stát křesťanem. Křesťanské milice zavraždily mou manželku a tři mé děti!“ – Vidíme zde jistě, jak převrácené často bývá žité křesťanství. Bývá až pravým opakem toho, co chce Boží milost. Kam až, všeobecně, zašlo křesťanstvo, jehož jsme součástí! Zda i my všichni nejsme v nebezpečí, že nežijeme v skutečně pravém ovzduší milosti? Měli bychom se nad tím zamyslet.

Když říkám, že možná tak málo žijeme v ovzduší milosti, musím například myslet na jednu matku, která mi řekla: „Víš, já jsem své dcery všechny vlastně vyhnala z domu, protože jsem je násilím obrátila. Ale dnes vidím, že jsem jednala špatně.“

Moji rodiče byli také věřící a pro každé dítě je velkou výsadou mít takové rodiče. Já sám jsem tak vděčný, že jsem měl věřící maminku. Je vždy velice krásné pro všechny věřící otce i matky, že mohou své děti vést k Pánu.

Jak krásné, můžeme-li i my být nápomocni lidem, kteří jsou ve svém nitru hluboce sklíčení vědomím svých hříchů a potřebují spasení. Zda tomu tak nebylo s oním komorníkem z 8. kapitoly Skutků ap., o němž víme, že jel až z Etiopie do Jeruzaléma, aby se tam klaněl? Jenže v témž městě ukřižovali za branou Krista, tam volali: „*Nechceme, aby tento kraloval nad námi!*“ (Luk. 19,14) V takovém městě nemohla být utišena hluboká touha onoho komorníka. Byl právě na zpáteční cestě, když tu anděl Páně říká evangelistovi Filipovi: Musíš jít na jednu cestu, která je pustá, kde nikdo nechodí ani nejezdí. Filip ale kázal v Samaří a celé zástupy lidí tam přicházely k obrácení – muži, ženy i děti. A Filip ihned šel. Nenamítal: Musím zůstat zde, když se tu obrací tak mnoho lidí! Bůh viděl srdce toho jediného etiopského muže a jeho neutišenou touhu. Hledal pokoj a skutečně ho také našel, Pán se o to postaral.

Každý, kdo ještě nemá pokoj, může ho získat **ještě dnes**. Ďábel vždycky říká: Máš na to ještě dost času! Ale Bůh říká: Dnes – ne zítra!

A vzpomeneme-li ještě krátce Saula z Tarsu a zamyslíme-li se nad jeho obrácením, vidíme, že byl vlastně pronásledovatelem Církve. Mladší mezi námi by si s tím mohli dát práci a ověřit si, že ve Skutcích apoštolských v 7., 9. a 13. kapitole je šestkrát o něm řečeno: „Saul však“ (Saul pak). Jeho obrácení je skutečně naprosto výjimečné. Proti němu vyšel sám vyvýšený a oslavený Pán se slovy: „*Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?*“ (Skut. 9,4 elbf. př.). A on padá k zemi přemožen světlem, které ho obklíčilo, a všechno další je v rukách Pána. Zatímco Pán v případě komorníka pověřil anděla, aby řekl Filipovi, kam má jít, a on tam bez odporu hned šel, vidí se Pánu za dobré říci přímo jednomu učedníku v Damašku, Ananiášovi, aby šel do ulice, která se jmenuje přímá. Je tam muž jménem Saul a modlí se. Jenže naproti Filipovi, který ihned vstal a šel, Ananiáš se zdráhá jít. Slyšel o Saulovi, jak mnoho zlého způsobil svatým v Jeruzalémě. Ananiáš tam nechce jít. Ale co mu říká Pán? Naprosto jednoduše: „Jdi.“

Mám malou otázku pro svědomí nás všech. Na této konferenci jsme první večer mnoho slyšeli o evangeliu, jak se dostalo do Filipi a jak vše proběhlo. Táži se: Kdy jsme naposledy – ty i já – plnili poslední úkol, který nám v tomto směru dal náš Pán? Nikdy nezapomenu, jak jednou u nás jeden bratr mluvil o Boží milosti, který mimo jiné řekl: Kdyby každý z nás, kteří v tomto shromáždění patříme Pánu, přivedl ještě jednoho nebo jednu k Pánu, nebylo by už toto shromáždění tak malé – zvětšilo by se. – Jakou práci Pán má s námi, abychom Jeho úkol plnili! Nebo si snad myslíme, že apoštol Petr, služebník Páně, v 10. kapitole, by byl šel ke Korneliovi, kdyby od Něho napřed neobdržel přípravné zjevení? Ten, když byl u Kornelia, hned řekl: „*Vy víte, že neslušné jest muži Židu připojiti se aneb přistoupati k cizozemci.*“ Jenže Petrovi se dostalo zjevení z nebe. A pak byl připraven jít ihned a bez odmítnutí. A proč měl jít? Protože tu znovu šlo o Boží milost, která obepíná celý svět.

Když zvětšujeme smrt Páně u Jeho stolu, je to vlastně určitý nedostatek, myslíme-li jen na sebe. Jaký dalekosáhlý význam například má smrt Krista podle Ef. 2, kde třeba čteme – se zřetelem ke kříži našeho Spasitele – že skrze Jeho smrt je nyní zrušena dělící stěna ohrazení, kterou Bůh obehnal Svůj lid skrze zákon různých přikázání a ustanovení. Boží spasení je určené všem lidem a v oné kapitole se dále konstatuje, že Pán Svou smrtí smířil

oboje, Židy i pohany, v jednom těle skrze kříž. Jak dalekosáhlý význam má kříž na Golgotě a Kristova smrt.

Pán, skrze něhož se ta Boží spasitelná milost zjevila všem lidem, to říká apoštolu Petrovi při zvláštním zjevení ve vidění prostěradla sestupujícího z nebe, přivázaného na čtyřech cípech: Vstaň, zabíjej a jez! Petr se zdráhá. Proč? Znal mnohem lépe než my 3. Mojžíšovu knihu 11, kde se mluví o čistých a nečistých zvířatech vhodných k jedení. Ale Pán použil to vidění, aby tím Petra vnitřně i navenek připravil jít k římskému setníkovi Korneliovi. Když tam vstoupil, padl mu Kornelius k nohám a klaněl se. Apoštol Petr mu však říká: „*Vstaň!*“ Vysvětluje mu, že si nepřeje žádné klanění. Jako důvod uvádí jen, že i on je člověk.

Z toho se učíme předně, že všechna čest a všechna sláva patří Pánu a nikoli nějakému člověku, dále že každý apoštol, každý prorok, každý evangelista nebo kterýkoli jiný služebník – všichni jsou jen lidé víceméně obklíčení slabostí. Kdosi správně řekl: Pavel byl Kristu nejpodobnější člověk, který žil na zemi. Nikdo nemohl po něm opakovat, co píše v 11. kapitole 1. Ep. Korintským: „*Následovníci moji buďte...!*“ Ale bezděky mne napadá onen verš ve 3. kap. Epištoly Jakuba: „*Kdo neklesá v slovu, ten jest dokonalý muž*“ (2. v.). Apoštol Pavel jednou řekl nejvyššímu knězi: „... *stěno zbilená!*“ a někdo z přítomných ho musel napomenout. I Pavel byl jen člověk. – „*Nevěděl jsem, ... že by nejvyšším knězem byl.*“

Dostáváme se tu k určitému bodu, k rozdílu mezi Kristem, skutečně dokonalým člověkem, a všemi Jeho služebníky. Když se Ježíše otázali: „*Kdo jsi ty?*“, dostali odpověď: „*Naprosto to, co vám i mluvím*“ (Jan 8,25 elbf. př.). A když se navrátili ti, které poslali farizeové (Jan 7.), a oni se poslaných zeptali: „*Proč jste ho nepřivedli?*“, odpověděli: „*Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk!*“, ten dokonalý, jediný, Kristus. Není to pro nás vzácné? On je naším Vzorem ve všech směrech. I nejvýznačnější ze služebníků Páně je vždy jen člověk. A i nejvyšší rozsah známosti, kterou Pán v dnešní době někomu udělí, veškeré poznání Božích myšlenek je jen částečné, kusé. Změní se to teprve, až přijde Pán a my budeme proměněni. Potom všichni budou úplní, dokonalí a oslavení.

Řekli jsme si něco o oněch třech různých obráceních a o Boží milosti nescoucí spasení. Rád bych řekl ještě něco o 32. verši. Kornelius tam říká Petrovi: „*Hned jsem poslal k tobě, a ty jsi dobře učinil, žes přišel. Nyní tedy my všichni před obličejem Božím přítomni jsme slyšeti všechno, co jest přikázáno tobě od Boha*“ (oprav. překl. J. Karafiáta). Milí bratři a sestry! Jdeme-li do

shromáždění, kde věřící vyznávají, že jsou **shromáždění ke jménu Pána Ježíše**, tedy je to na tomto světě naprosto mimořádné místo: Shromáždění jako Církev k Jeho jménu není žádné obyčejné místo – je to místo naprosto zvláštní, neobyčejné. Místo, kde je přítomen Bůh, je místo velice pozeňané. Velikost pozeňání spojeného s Jeho přítomností nelze domyslet.

Když Bůh pověděl Jákobovi: „*Vstaň a vstup do Bethel!*“ (1. M. 35,1), Jákob pak říká svému domu: Takoví, jací nyní jste, nemůžete jít. Napřed musíte odstranit cizí bohy, očistit se a změnit svá roucha. Jakou představu už měl praotec Jákob o tom místě, kde je přítomen Bůh!

V 2. M. 3 za pouští vidíme hořící trnitý keř, který hořel, avšak neshořel. Mojžíš se na to dívá a říká: „*Půjdu nyní, a spatřím vidění toto veliké!*“ A když se chystá jít, zaznává k němu z toho hořícího keře: „*Mojžíši, Mojžíši!... země svatá jest.*“

A bylo tomu snad jinak v případě Jozue (Joz. 5)? Když byl Jozue na rovinách Jericha, viděl před sebou muže s taseným mečem. Neví, kdo to je, a ptá se ho: „*Jsi-li náš, nebo nepřítel našich?*“ A onen muž mu odpovídá: „*Já jsem kníže vojska Hospodinova...*“ I padl Jozue na tvář svou a poklonil se... Tento mu ale řekl: „*Zuj obuv svou s noh svých, neboť místo, na němž stojíš, svaté jest!*“

Uvedu ještě jiný případ místa Boží přítomnosti. Na začátku 6. kapitoly Izaiáše čteme, že toho roku, když zemřel izraelský král Uziáš, Izaiáš viděl Boží trůn a serafy slávy kolem toho trůnu. Měli každý šest křídel: dvěma zakrývali svou tvář, dvěma přikrývali své nohy a dvěma létali. A bez přestání volali: „*Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, plná je všechna země slávy jeho!*“ Ať pomyslíme na 1. Mojžíšovu knihu 35, nebo na 2. Mojžíšovu 3, na 5. kapitolu Knihy Jozue či na 6. kapitolu Izaiáše – v každém z těch míst jako věřící dnešní doby vidíme, jak bylo řečeno, že místo Boží přítomnosti je naprosto mimořádné místo.

Před mnoha lety při konferencích v Hückeswagenu jsem vždy navštívil jednoho starého bratra v blízkém Remscheidu. Bylo mu 90 let. A on mi jednou řekl: „Víš, jak tak člověk stárne a přichází do let, většinou se zabývá minulostí anebo dobou mládí. Rád bych ti řekl toto: Když si vzpomínám na dny svého mládí, když jsem chodil do shromáždění – jaká tam bývala důstojná vážnost! A dnes, když je mi devadesát? Jdu do shromáždění a často si kladu otázku: Kam se poděla ta důstojnost a vážnost, kterou jsem poznal u starých

bratrů? – Když jsme se dostali k tomuto bodu, musíme si říci ještě toto: Jestliže v dnešní době snižujeme místo přítomnosti Pána na úroveň myšlenek člověka, všichni na sebe uvalujeme velkou vinu. Ano, musíme si to říci, že Bůh „*nikoli neospravedlňuje vinného*“ (2. M. 34,7). I při velké lidské činnosti, kterou třeba vyvíjíme, je velké nebezpečí, že přítomnost Pána snižujeme na úroveň lidských myšlenek. Prosme nyní všichni Pána: Dej to do našich srdcí, abychom místo Tvé přítomnosti nezbavovali jeho důstojnosti! Pomoz nám dbát na důstojnost, která je spojená se shromažďováním k Tvému jménu! Jak vděční jsme, že smíme vědět, že Ty, Pane Ježíši, už brzo přijdeš. A pak budeme shromážděni přímo k Tobě, jak to máme tak zvláště vyjádřeno ve 2. Tes. 2,1.

Ano, pak budeme věčně v Jeho svaté blízkosti! A jak krásná jsou slova, která Pán adresuje vítězi z Filadelfie: „*Kdo vítězí, učiním jej sloupem ve chrámě Boha svého, a nevyjde více ven; a napíše na něm jméno Boha svého, a jméno města Boha svého, nového Jeruzaléma...*“ (Zjev. 3,12 oprav. překl. J. Karafiáta). Jaké úžasné vyznamenání je v budoucnosti pro všechny, kteří ve svém srdci mají přání: Ostříhat Jeho Slovo a nezapírat Jeho jméno!

(přeloženo z magnetofon. zápisu, zkráceno)

C. H. MACKINTOSH:

„Přiložte srdce své k cestám svým!“

(Agg. 1,5)

Žijeme ve velice vážné době. Den Boží trpělivosti a milosti rychle spěje ke konci a den Jeho hněvu je už velice blízko. A zatímco věci ve světě se rychle blíží k hroznému soudu, nesmrtelné duše jsou unášeny proudem času do nekonečného moře věčnosti.

Položme si vzhledem k tomu otázky: Jak se to dotýká našeho srdce? Co děláme v takové vážné době a jak činíme zadost své čtyřnásobné odpovědnosti: vůči Bohu, vůči Jeho dětem, vůči ztraceným hříšníkům, kteří běží do záhuby, a vůči své vlastní duši? Kéž bychom s těmito vážnými otázkami šli do Boží přítomnosti a nechali si tam Bohem ukázat jejich plný význam! Děláme opravdu všechno, co můžeme, pro Boží dílo, k dobrému Jeho Církve a k šíření Jeho evangelia? Velice se obávám, že nevyužíváme správně veškerou milost, světlo a známost, již nám Bůh ve Své dobrotivosti dal. Bojím se, že často dost věrně nepůsobíme hřivnami, které nám byly svěřeny a s nimiž

máme pilně šafařit, než se náš Pán vrátí. Jak často býváme svědky, že Bůh může k obrácení drahých duší více použít věřících s mnohem menší známostí, kteří však jsou praktičtější a nesou více ovoce, než nás! Čím je to? Jsme dost oprostěni od vlivu našeho vlastního „já“? Jsme dost střízliví a horliví v modlitbě? Máme skutečně prosté oko? Jinak by nás Pán totiž nemohl ve Svě službě použít!

Možná že řekneš: To je ale bídná věc, stále se zabývat sebou a svými skutky. – Jistě, bylo by tomu tak v případě, že by tím mělo být nějak vyzdvižováno naše ubohé „já“. Jestliže však naše cesty a naše skutky, jestliže naše svědectví a naše oddanost jsou problematické a nejsou tím, čím mají před Pánem být, tedy se jimi musíme zabývat a odsoudit je. Pán přece Svůj lid skrze Aggea vybízí: „*Přiložte srdce své k cestám svým*“, a Pán Ježíš říká každému vítězi ze sedmi Církví ve 2. a 3. kapitole Zjevení: „*Znám skutky tvé.*“

Je velké nebezpečí, že budeme spokojeni se svou známostí, se svými zásadami a se svým postavením a přitom budeme žít světsky, sobecky a lhostejně. Kéž by Duch Svätý vzhledem k takovým věcem působil v našich duších!

EuE 1958/108; Křest. kalendář str. 14 (dole)

Od Boží bázně k poznání Boha

(Napomenutí čtenářům prorockého Slova)

Věřící, o nichž nás zpravuje Písmo svaté, získávali svou známost budoucích událostí světových dějin většinou bezprostředně z Božích úst. Mnozí ji však získávali – právě tak jako my dnes – jen zprostředkovaně, skrze víru a hledání v Písmu.

Zatímco např. Abraham byl poučen samým Hospodinem o budoucí historii Izraele, jeho pravnuke Josef neobdržel od Pána nějakou osobní návštěvu. Avšak Josef uchopil vírou Boží slovo určené Abrahamovi, plně mu důvěřoval a podle toho se choval.

Hospodin řekl Abrahamovi: „*Já jsem Hospodin, který jsem tě vyvedl z Ur Kaldejských, abych tobě dal zemi tuto k dědičnému vladařství (= vlastnictví)... To zajisté věz, že pohostinu bude símě tvé v zemi cizí, a ve službu je podrobí, a trápiti je budou za čtyřista let. Však i národ, jemuž sloužiti budou, já souditi budu; a potom vyjdou s velkým zbožím (= majetkem)*“ (1. M. 15,7.13.14).

Tak to řekl Bůh. Josefovi to stačilo. Věřil Božímu slovu a pevně se ho držel, třebaže okolnosti v době, kdy Josef žil, vůbec nepotvrzovaly pravdu toho proroctví. Právě v té době, kdy se Izraelští těšili plné přízni faraona, kdy měli k bydlení úrodnou zemi Gesen a měli jednoho ze svého středu na druhém nejvyšším místě v celé říši, ano, právě v té době, kdy se Josef ještě nalézal v nejutěšenějších poměrech, jaké si lze představit, když „*viděl syny Efraimovy až do třetího pokolení; ano, i syny Machira, syna Manassesova, kteří zrodili se na kolena Josefova...*“, slyšíme ho, jak říká svým bratřím: „*Já... umřu; Bůh pak jistotně navštíví vás a vyvede vás ze země této do země, kterou přísáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Proto přísahou zavázal Josef syny Izraelovy, řka: Když navštíví vás Bůh, vyneste kosti mé odsud*“ (1. M. 50,23-25 oprav. překl. J. Karafiáta)!

Současná přízeň ze strany Egypta nijak nezmátla Josefa v jeho myšlení. Důvěřování slovu Hospodina naopak zbystřilo jeho zrak směrem ke vzdálené budoucnosti, jak to také vidíme u Noeho, který s naprostou jistotou plných 120 let očekával soud, o němž mu Hospodin pověděl, ačkoli každého roku se vždy znovu bez přerušení střídala léta a zimy, setí i žně, kupování a prodávání, sázení a stavění.

V Josefovi vidíme **věřícího, který opravdu věřil Bohu**. Z jeho chození s Bohem září mnohé životní i zbožné činy, ale Bůh u něho oceňoval zvláště živou víru. Boží slovo vyzdvihuje právě slova tohoto umírajícího věrného služebníka a označuje je za čin víry. „*Věřou Josef, dokonáváje, o vyjití synů izraelských zmínku učinil, a o kostech svých poručil*“ (Žid. 11,22).

Josef prorockému slovu **věřil** a podle toho **jednal**. Ani v nejmenším nepochyboval o Božím výroku Abrahamovi, nesnažil se dát mu – podle vlastního uvážení – nějaký jiný výklad, podsunout jiný smysl anebo změnit se nějak v respektování současných okolností, nýbrž chápal se těch slov jednoduše vírou tak, jak je Duch Boží stavěl před jeho duši a vyvodil z toho pro sebe nejnnutnější důsledky.

Stejně jednoduše by měl věřící i dnes všechno, co je v Božím slově napsáno o budoucnosti tohoto světa a o naší naději, číst a pro sebe přijímat vírou. Pán nám nedává nahlédnout do budoucnosti jen proto, aby nás ve Své blahosklonnosti důvěrně seznámil se Svými plány a uloženými radami, tím méně pak aby uspokojil naši touhu po poznání, nýbrž především tím sleduje, aby světlo určitého dosud nenaplněného proroctví, přijaté vírou, dopadalo na naši cestu a aby toto světlo sloužilo všem, kdo na ně dbají, k vedení a k požehnání. Ve 2. Ep. Petra 1,19 přece čteme: „*Máme přepevnou řeč*

prorockou, které že šetříte (= dbáte) jako svíce v temném místě svítící, dobře číníte, až by se den rozednil...". Proto také nestačí, jsme-li s prorockým slovem jen obeznámeni. Naši duši to přinese jen málo užitku stejně tak, jako kdybychom jednotlivá sdělení Bible přijímali jen v jejich dějinném obsahu. V každém tom vyprávění se sice setkáváme s něčím zvláštním a nějak poučným, což je tím významnější, že takový příběh se skutečně přihodil tak, jak je popsán. Ale Bůh dovolil, aby se všechny ony velké i malé události staly, a oznamuje nám je, abychom v nich rozeznávali příklady, na nichž se máme učit tomu, co On chce říci nám. Proto je dobré, jak se jiný pisatel domnívá, abychom ke všem v Božím slově popsaným událostem přistupovali s takovou myslí, s jakou prorok musel jít do hrnčívova domu (Jerem. 18). Jeremiáš tam měl pozorovat skutečnou práci, nádoby vyráběné dovednou rukou hrnčáře. Ale v celé oné práci zároveň bylo určité poučení, určitý obrazný význam, který sahal mnohem dál než ona práce. Tomu se měl prorok snažit porozumět a u hrnčírského kruhu vidět samého Boha, nejen hrnčáře.

Ve stejném duchu se i my máme zabývat proctvími Bible. Bůh nám chce jimi sdělovat nejen skutečnosti, pravdy, o nichž nám ta inspirovaná kniha zaručuje, že se skutečně staly, nýbrž chce tím každému čtenáři říci něco, co má jeho život ovlivnit, co má posilnit jeho víru a podpořit jeho vnitřní růst. Přemýšlejícímu člověku ostatně není zatěžko udělat si o zjevných prorockých událostech určitý obraz a zařadit si je do určitého pořadí, jenže takové povrchní studium Božího slova přináší duši jen malé pozehnání, ba za určitých okolností dokonce škodu. Naprosto jinou věcí je, jsme-li četbou dotčeni ve svých srdcích a svědomích, neboť vlastním účelem každého čtení v Božím slově je: „Porozumět bázni Hospodinově, a nabýt (nebo: nalézt) známosti Boží“ (Přísl. 2,5).

Všimni si, že **poznání** Boha předchází **bázeň** Hospodinova, a vezmi si k srdci Boží svědectví, vyslovené skrze Jeho proroka: „*Na toho patřím, kdo jest chudý a zkroušeného ducha, a třese se před slovem mým*“ (Iz. 66,2). Bude tě chránit nejen před troufalostí přistupovat k Božímu slovu v duchu pyšného kritizování Bible, ale i před zlým sklonem dělat z Božích pravd předmět nenáležitých spekulací lidského ducha. Jestliže ses naučil porozumět **bázni Hospodinově**, vyvaruješ se vnášet do Božího slova své vlastní myšlenky a budeš se jen snažit porozumět Božím myšlenkám. Mnohé, co odpovídá naší mysli, vůbec nesouhlasí s Božím slovem. Jenom když posuzujeme a opravujeme své myšlenky podle Božího slova, ano, utváříme-li podle něho

celý svůj způsob myšlení, zůstaneme uchráněni před bludy a budeme moci dělat další pokroky v „**známosti Boží**“.

Kéž bychom si jen více vzali k srdci, že Duch Svatý je jediný pravý vykladač Božího slova! Jen čteme-li Písmo v závislosti na Něm, býváme schopni „správně slovo pravdy rozdělovat“ (2. Tim. 2,15). My tak snadno zapomínáme, že Bible není nějaká kniha, na níž můžeme zkoušet síly svého ducha, anebo která podléhá našemu úsudku. Ona chce v první řadě mluvit k našemu **srdci** a **svědomí** – nikoli k našemu rozumu. Chybí-li toto její působení a účinek, tedy, i když ji čteme a zpytujeme nevím jak horlivě, ona nepřinese naší duši žádný užitek.

Vždyť co je platné, že se třeba z 11. kapitoly Zjevení dozvíme, že brzy bude řečeno: „*Učiněna jsou (elbf. př.: přišlo) království světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovati bude na věky věků*“ (15. v.) – a my žijeme bezstarostně dál a účastníme se politických hnutí a volebních bojů své pozemské vlasti?

Co je nám platné, čteme-li, že nakonec „*země i ty věci, které jsou na ní, vypáleny budou*“ (2. Petr. 3,10) a my, jako i předtím, dále myslíme na ty věci, o nichž víme, že propadnou soudu?

K jakému užitku nám může být, že v Božím slově hledáme přesný časový údaj a průvodní jevy spojené s brzkým zjevením našeho Pána, jestliže Jeho zjevení skutečně nemilujeme, jestliže se naše srdce nerozhoří při pomýšlení na Jeho zjevení se a na uznání, jehož se Mu dostane od celého stvoření? Ano, k čemu nám to může být?

Co nám může být platné dokonce čtení a mluvení o blahoslavené naději příchodu našeho Pána, aby si vzal domů Svou nevěstu, jestliže s tím pouze souhlasíme, ale jestliže to nepřijmeme do svého srdce jako Boží pravdu? Neboť jenom takto ona nad námi získá svou moc. Jen tak se nám stane jasně svítící svící, mocí pro naši duši. Nebudeme pak moci jinak, než přezkoušet svůj praktický život, své zvyky a svá spojení, a budeme se snažit vzdát se všeho, kvůli čemu bychom se museli stydět, kdyby Pán **přišel ještě dnes**.

Každému, kdo pro sebe přijímá prorocká sdělení jen povrchně, však hrozí ještě jiné nebezpečí. Jestliže Duch pravdy neostříhá naše srdce a svědomí, snadno k nám najde přístup duch lži, i když v nějaké skryté podobě. Cožpak jsme už v dnešních dnech častěji nezažili, že se o příchodu Pána mluví a píše způsobem, který svědčí o tom, že je velice vážně nakažen nevěreckým způsobem myšlení naší doby? Jestliže s dostatečnou vážností nedržíme na uzdě

svou obrazotvornost, snadno bývá náš zrak odváděn od samého Pána a naše pozornost se zaměří spíše na méně důležité průvodní jevy Jeho opětného příchodu anebo dokonce na přesné určení doby Jeho příchodu. Mnozí také nedovedou odlišovat jednotlivá různá období, v nichž se Bohu líbilo zjevovat se Jeho pozemskému lidu – Židům, anebo Jeho nebeskému lidu – Kristově Církvi, a také nerozeznávají dvojí charakter opětného příchodu našeho Pána, který se týká především Církve, ale má určitý vztah i k Izraeli a k světu. A výsledkem pak znovu bývá, že Slovo pravdy nebývá správně rozdělováno a otevrou se dveře všelijakým převráceným učením. Tak se Isti nepřítelé podařilo mimo jiné rozšířit tvrzení, že náš Pán nemůže přijít – jak nás o tom poučuje Bůh – **v kterémkoli okamžiku**, dnes nebo zítra, nýbrž že prý přijde teprve tehdy, až napřed nastanou určité v Božím slově zjevené události.

Kéž nás Pán chrání před takovými závěry vlastního rozumu! Dbejme na to, co nám „kazatel“ Šalomoun dále říká ve výše uvedeném výroku: „*Hospodin dává rozumnost (elbf. př.: moudrost), z úst jeho umění a opatrnost (elbf. př.: poznání a porozumění). Chová upřímným šťastného prospěchu (elbf. př.: moudrou radu), pavézou jest chodícím v sprostnosti (elbf. př.: v dokonalosti), šetře stezek soudu; on cesty svých svatých (elbf. př.: zbožných) ostříhá*“ (Přísl. 2,6-8).

Ano, jenom cestou Boží bázně dosáhneme poznání Boha. Proto chtějme také prorocké Slovo uvažovat jen v duchu Jeremiáše, když navštívil dílnu hrnčíře, tím že to, co nám tam Pán zjevuje, přijmeme do svých srdcí a tam je budeme uchovávat, jako to dělal Josef – **dokud On nepřijde!**

BHCh 1917/236-244; HuN 1970/291-296

H. H. SNELL:

Přístup k Bohu a napravení

Je to požehnaná pravda, že postavení křesťana je stále uvnitř za oponou, kam Ježíš vešel se Svou krví. Je to vzácná výsada, že tam máme volný přístup – s plnou důvěrou a kdykoliv; tam postavila Boží milost věřícího, a jiná místa ukazují, že ta blízkost mu byla získána v Kristu a skrze Jeho krev.

Rovněž je pravdou, a je to skutečnost známá ze zkušenosti, že mnoho duší, které nejsou utvrzené v těchto pravdách, toto nezměněné postavení do takové blízkosti Pána ani nechápou, ani se z něho neradují. Z toho plyne,

že jestliže se mezi Boha a takové duše dostane nějaký nepokoj, nějaké selhání, nebo něco zákonického či poskvrňujícího, ony ztrácejí vědomí Jeho přítomnosti. Jsou velice sklíčené, naříkají nebo zápasí, aby znovu našly onu blízkost. Takové duše ovšem nejsou vyloučeny z nebeské svatyně svatých, ani neztratily své postavení na tom místě (jak by to také bylo možné? – vždyť jiné místo před Bohem nemají). A přesto pro nevědomost anebo nevěru si toho nejsou vědomy. Jako věřící ze Židů se musejí skrze poučení od Boha naučit, co jim způsobilo „*obětování těla Ježíše Krista jednou (provždy)*“ (Žid. 10,10) a jaké dostaly místo i trvalé právo tam přebývat, protože Kristus vešel do nebe se Svou vlastní krví, aby nyní „*ukazoval se tváři Boží za nás*“ (Žid. 9,24 překl. J. Karafiáta). Je dobré, aby pochopily tyto vzácné skutečnosti a byly povzbuzeny slovy: „*Přistupme tedy...*“ Je to doba úžasného požehnání, když takové duše poznají onu pravou cestu přístupu k Bohu. Jiná cesta přístupu k Němu pro kohokoli z lidu Páně neexistuje.

Přesto však se musíme k svému poučení podívat i na jiná Písma, která nám ukazují prostředky k napravení, jestliže došlo k hříchu. Ten se nedotýká ani naší věčné bezpečnosti, ani naší plné svobody a možnosti být uvnitř za oponou, nýbrž obecenství s Otcem. Je to jiná stránka Boží pravdy, kterou máme v Ep. Židům. V této Epištole nenalzáme, přesně řečeno, něco, co by se týkalo napravení v případě zhřešení, ale spíše nebezpečí obracet se zpět k židovství. Pokud jde o napravení, to nalzáme v 1. Ep. Jana, v níž jsou probírány tak vzácné předměty o našem spojení a našem obecenství s Otcem a s Jeho Synem Ježíšem Kristem. V 1. Ep. Jana je uveden úřad Přímluvce, ale nikoli kněžství. Právě tak tam jde o Otce, neboť je to hřích Jeho dítěte, který přerušil obecenství s Ním: „*Pakli by kdo zhřešil, Přímluvce máme u Otce, Ježíše Krista, spravedlivého*“ (1. Ep. Jana 2,1). Tento vzácný úřad je založen na smíření, učiněném za naše hříchy. Náš Přímluvce je „*spravedlivý*“ a je Přímluvcem „*u Otce*“ a pro Boží „*děti*“ koná tuto službu. Budiž chvála Jeho jménu: Je naším Přímluvcem, ať to víme nebo nevíme, a věrně plní tu službu milosti podle toho, jak to vyžaduje náš stav. Výsledky té služby se u nás mají projevovat v odsouzení se a ve vyznání.

Při napravení nejde, jak někteří tvrdí, o znovuuplatnění **krve** k obnově obecenství, protože Kristova krev už učinila naše svědomí dokonalým a uvedla nás do světla, jako Bůh je ve světle. Jde o omytí **vodou skrze Slovo**, podobně jako bylo vše uvedeno na světlo, když Kristus umyl nohy Svých učedníků. A je to dále ještě to, co máme v obrazu popela z červené jalovice,

smíšeného s vodou a kropeného na toho, kdo byl nečistý. Boží slovo je Duchem Svatým použité na srdce a svědomí, takže si hřích před Bohem uvědomíme, a zajišťuje těm, kteří se pokorili a vyznali své hříchy, že On „*je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti*“ (1. Jan. 1,9). A tak omytí vodou skrze Slovo odhaluje a odstraňuje nečistotu a představuje naší duši Krista, aby bylo obnoveno obecenství, a může se stát, že naše radost z něho bude ještě hlubší.

V Ep. Židům máme Boha, nejvyššího Kněze, svatyni svatých a velebitele.

U Jana máme Otce, Přímluvce, dítky a obecenství.

V Ep. Židům jde o přístup k Bohu a věřící jsou vybízeni, aby přistupovali; u Jana je ukázána cesta k napravení duše pro ty děti, které zhřešily. Přesto však tu pro naše duše nejde ani o otázku, že jsme před Otcem jako velebitelé, ani o otázku obecenství; obě ty věci jsou založené na smrti na kříži a jsou nám zajištěny Tím, který vešel v samo nebe, na základě Jeho vlastní krve. Krev Ježíše je naším oprávněním k přebývání v Boží přítomnosti. Žádné jiné oprávnění nemáme a žádné jiné také nepotřebujeme. Postavila nás tam Boží spravedlnost. Jemu buď navěky chvála! Amen.

ME 1970/286-7

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: V souvislosti s tím, že budeme zjeveni před soudnou stolicí Krista, často slýcháme, že celý náš život tam před námi proběhne jako nějaký film. S touto myšlenkou se jaksí nemohu vyrovnat. K „celému našemu životu“ patří přece i naše hříchy před obrácením i po něm, které byly odsouzeny v sebeodsouzení; a Boží slovo nás poučuje, že Pán už nikdy více nevzpomene našich hříchů (Jer. 31,34). – Ty už nikdy víc nevstoupí na Jeho paměť. Proto je mi těžké věřit, že tam budou ještě jednou ukázány před soudnou stolicí, i když jen v souvislosti s velikou milostí, která nás těch hříchů zbavila. Jak je tomu skutečně?

Otázka: V souvislosti s tím ještě další otázka: Budeme si v nebi ještě vzpomínat resp. mít vědomí odpuštění hříchů? Jan, který ještě byl na zemi, říká: „...umyl nás od hříchů našich krví svou.“ Věřící v nebi tuto myšlenku už snad nevyjadřují?

Odpověď (H. L. Heijkoop): Boží slovo jasně říká, že „*všichni zajisté ukázati se* (elbf. př.: *zjeveni býti*) *musíme před soudnou stolicí Kristovou*“ (2. Kor.

5,10) a „zjeven“ může přece znamenat jen to, že všechno bude učiněno viditelné. Nemyslím, že by to bylo v rozporu s Písmem, že Bůh už více nevzpomene naše hříchy. Je to soudná stolice Boží, ale soud bude konat Pán Ježíš, náš Spasitel (Jan 5,22.27). A pro nás věřící neznamená stanutí před soudnou stolicí soud, nýbrž to, že budeme zjeveni.

Za druhé: Pro věřící je Bůh nyní Otcem. V Ep. Židům, kde je viděn poměr mezi lidmi a Bohem, se praví: „*Jednou obětí dokonalé učinil na vždycky...*“, přičemž řecké slovo pro „na vždycky“ doslova znamená: neustále, nepřetržitě (Žid. 10,14). Jakmile tedy někdo má podíl na díle Pána Ježíše, Bůh už na něm nevidí žádný hřích. Ale my se přece ještě dopouštíme hříchů! Chtěl bych k tomu povědět jeden příběh. Před více lety jsem sloužil v severním Německu, a protože jsem se rychle musel dostat ještě na jiné místo, pospíchal jsem k svému autu. Za mnou utíkala třináctiletá dívka, která o rok předtím našla pokoj s Bohem. Slzy jí tekly po tvářích, když mi říkala: „Čím je to, že už nejsem tak šťastná jako vloni?“ Protože mám zkušenosti sám se sebou, mohu rozumět i druhým. Zeptal jsem se jí: „Ty jsi ale zklamaná sama sebou, že?“ – „Ano,“ řekla a plakala ještě víc. Prosil jsem ji: „Přemýšlej trochu. Když jsi vloni přišla k Pánu Ježíši, On přece věděl, jaká budeš letos. Ty jsi ovšem zklamaná sama sebou, ale nikoli Pán Ježíš. On věděl, jaká budeš, a přesto tě přijal“. Její tvář se zase rozjasnila, protože tohle ji ještě nikdy nenapadlo.

Pokud jde o nás, kteří známe Pána: které z našich hříchů nesl Pán na kříži? Byly to ty, které jsem udělal až do svého obrácení? Ano, ovšem, ale byly to jen tyto? Pak bych byl navěky ztracen. Kdy vzal Pán Ježíš na sebe mé hříchy? Dříve, než jsem udělal kterýkoli jediný z nich. Jenže On je Bůh a věděl, které hříchy učiním. Znal jen hříchy před mým obrácením? Nikoli, znal je všechny a všechny je nesl na Svém těle na dřevě kříže. To znamená, že ve chvíli, kdy jsem Ho vírou přijal, a tedy mám podíl na Jeho díle, bylo jisté, že už pro mne více nebude žádný soud. To je, o čem mluví Žid. 10,14, když říká, že On „*jednou obětí dokonalé učinil na vždycky*“ (a to slovo „*dokonalé*“ skutečně trvá nepřerušeně stále dál) „*ty, kteří posvěceni bývají*“.

K tomu přistupuje ještě něco dalšího. Když Pán Ježíš říká Nikodémovi v 3. kap. Ev. Jana, že člověk se musí znovuzrodit, uvádí dva prostředky: vodu a Ducha. Boží slovo výslovně říká, že ona voda je obraz Božího slova v jeho očišťující moci. V Ef. 5,26 čteme: „...očišťuje (ji, tzn. Svou Církev) obmytím vodou skrze slovo“ (elbf. př.). Nemohu sice říkat: „Bible je voda“; ale Slovo

v jeho očišťující moci, použité Duchem Svatým na srdce a svědomí, je obrazně představeno vodou. To je jedna stránka Božího slova – že očišťuje. Tou druhou je, že nás vyučuje, a třetí stránkou: že nás posuzuje a soudí.

Proto Pán říká: „*Nenarodí-li se kdo z vody a z Duchu*“, tj. Duch Svatý působí skrze Boží slovo na srdce a svědomí, takže nabudeme přesvědčení, že jsme ztracení hříšníci a s tímto vyznáním jdeme k Bohu a jaksi říkáme: „Kdybys se mnou jednal podle spravedlnosti, musíš mne odsoudit“. A to je cesta k očištění. Mohli bychom si myslet: Skrze poznání a vyznání toho, co jsme, nedojde přece k očištění! Podle Božích myšlenek však k němu dojde. V 1. Ep. Jana 1,9 stojí: „*Jestliže budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ Je to tedy sebeodsouzení, co nás očišťuje. To neplatí jen pro onu chvíli našeho obrácení, nýbrž také pro náš život jako věřících. A i ve vzájemném styku s věřícími, ba ve všech spojeních s lidmi tomu není jinak: Jenom skrze vyznání bývá něco, co je nesprávné, odstraněno – nikoli skrze prošení o odpuštění, nýbrž skrze vyznání, a to je mnohem těžší. V okamžiku, kdy si člověk uvědomí, že je ztracený hříšník, a vyzná to Bohu, je obrácen. Tak tomu bylo se ztraceným (marnotratným) synem, který, když poznal svůj stav, řekl: „*Vstana, půjdu k otci svému a díím jemu:... zhřešil jsem proti nebi a před tebou*“, a pak skutečně šel. To bylo očištění. Duch Svatý, který použil Slovo na naše svědomí, takže jsme přišli k obrácení, v nás ve stejné chvíli způsobil nový život. U ztraceného syna se to stalo ve chvíli, kdy řekl: „*Vstanu*“ a pak také skutečně vstal. Pouhá dobrá vůle nestačila; on to také musel udělat.

A tak nestačí, když někdo řekne: „*Já jsem hříšný*“. Musí také k Bohu jít, a toto před Ním vyznat. A v té chvíli, kdy to udělá, v něm Duch Svatý způsobil nový život. A tento nový život nemůže hřešit. Je to přece život samého Pána Ježíše, věčný život. A protože Pán Ježíš je Boží Syn, jsem nyní jedno z Božích dětí. Jinak to být nemůže. V Ev. Jana 20, když Pán již dokonal dílo, také přece říká: „*Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu*“, a ve 14. kapitole Ev. Jana: „*Jdu (do domu Otce), abych vám připravil místo*“. Proto ve chvíli, kdy se někdo obrátí a – pokud jde o jeho hříchy – má tedy podíl na díle Pána Ježíše, dostává se do naprosto jiného vztahu k Bohu. Dosud byl bytostí stvořenou Bohem; nyní však je dítětem Otce. A jestliže nyní zhřeší, už to není věc mezi ním jako člověkem a Bohem co Stvořitelem, neboť ty hříchy jsou před Bohem odstraněny.

Uvedme příklad: Kdyby Pán ještě nepřišel a já ještě zůstával na zemi, jistě se ještě dopustím mnohých hříchů. Použijeme-li jako měřítko Boží slovo,

např. 1. Jan. 3,4,5, tedy každá myšlenka, která nespočívá na poslušnosti vůči Pánu, je hřích. Každé slovo, které vyslovím, a nedbám přitom na to, že Pán je můj Pán, i každý čin, který udělám bez zřetele na to, že on je můj Pán, je hřích. Jak mnohokrát tedy ještě zhřeším! Jak mnoho slov vyslovujeme bez-myšlenkovitě, bez přemýšlení! Ale Bůh žádný z těch hříchů, které ještě udělám, nevidí. Proč? Protože Pán Ježíš za ně nesl soud a Bůh je – pokud jde o ty hříchy – uspokojen.

Ale obrácením jsem se stal Božím dítětem, tj. Bůh se stal mým Otcem a já Jeho dítětem. Proto mé hříchy jako u každého dítěte mají své následky. Jestliže některé dítě se nechová tak, jak má, nemohou to otec s matkou přehlížet, ale zlobí se. Potrestají to dítě, a to je správné. Právě tak jedná Bůh Otec. Musí hřích potrestat; ale my chápeme, že to nikdy nebude nějaký trest k smrti; a nemá to také nic společného s věčným odsouzením. Bůh přece Svě vlastní dítě nepřivede do pekla! Dítě, které se narodilo, může zemřít, ale jeho narození už nikdy nemůže být učiněno něčím, co se nestalo. Tak je tomu i se znovuzrozením.

Ale vraťme se ke Kristově soudné stoličce. Kdo je Kristus? – Soudce? Je to ten, který sám mé hříchy nesl na Svém těle. Já neznám všechny své hříchy, On však je zná. On je nesl dávno předtím, než jsem žil, tedy dříve než jsem je učinil. A nejen to. Podle 3. M. 16 nejvyšší kněz musel všechny hříchy lidu vyznávat na hlavu druhého kozla. To znamená, že Pán Ježíš, když za mne zemřel, vyznal před Bohem všechny mé hříchy. Jak úžasné je to pomýšlení; neboť přece podle zásady, že bez vyznání není odpuštění, každý hříšník může dosáhnout odpuštění jen tak, že své hříchy před Bohem vyzná, a to všechny hříchy. Ale jak je to možné uskutečnit? Ten, kdo přijde k obrácení, přece už všechny své hříchy nezná. O mnohých ani nevěděl, že to jsou hříchy, a řadu jiných zapomněl. Pak tedy nikdy nemůže dostat odpuštění? Ne, tak tomu není, a zde právě vidíme to úžasné, že Pán nejen všechny naše hříchy nesl a strpěl za ně soud, ale že je také všechny před Bohem vyznal. Jestliže tedy některý člověk přijde k Bohu, a Bůh vidí v jeho svědomí, že je odhodlán všechno vyznat, přijme vyznání Pána Ježíše a hříšníkovi všechny hříchy odpustí.

Kdo je ten, který sedí na oné soudné stoličce, před níž budu zjeven? Je to můj Spasitel, Boží Syn, který mne miloval a vydal Sebe samého za mne. Znám všechny mé hříchy. Sám je místo mne vyznal před Bohem a nesl za ně soud. A já jsem – mohu to říci s plnou úctou a bázní – Jeho bratr. V Ep. Římanům 8,29 přece čteme, že bylo uloženo Boží radou připodobnit nás obrazu Jeho

Syna, aby On byl Prvorozený mezi mnohými bratřími. Mám tedy příčinu nějak se té soudné stolice bát?

Ale je tu ještě něco jiného. Udělal jsem třeba něco zlého některému svému bratru, což jest hřích. Já jsem to viděl a vyznal. Ale uznal jsem opravdu, jak to bylo zlé, pochopil jsem skutečný kořen té věci, z něhož hřích vzešel? Proč jsem byl tak nelaskavý k tomu bratru? Co bylo skutečnou příčinou toho? Pán to ví. V Žid. 4 přeče čteme, že Boží slovo proniká až do rozdělení duše a ducha, že je posuzovatelem myšlenek a přemýšlení srdce. Boží slovo tedy nejen zvažuje mé činy, ale i myšlenky, které jim předcházely, ba ještě více: prameny, z nichž mé myšlenky vzešly. A ty já sám často ani neznám. Žádný z nás neví vždy, co je nejhlubší příčinou toho, co dělá. Já musím čestně říci, že často, když jsem něco dělal, co přeče bylo velmi slabé a možná i nesprávné, jsem Pánu řekl: Pane, Ty přeče víš, že mým přáním je, sloužit Ti. Ale bylo to skutečně jediné východisko? Kdyby tomu tak bylo skutečně, mohl by pak být takový výsledek? Pán to ví naprosto přesně. Ale já bych to také rád věděl. Neboť dokud v mém životě je něco, o čem usuzuji jinak nežli Pán, nemám s Ním plné, dokonalé obecenství. Pak je něco mezi mnou a Jím. Proto musí dojít k mému zjevení před Ním. Před svatbou Beránka musí být nevěstě všechno objasněno, aby tak její city a její posuzování všech věcí souhlasilo s jejím Mužem, s jejím Ženichem. A toto se stane před Kristovou soudnou stolicí. Tam uvidím celý svůj život, všechny své hříchy i všechno, co nebyl hřích, všechny své činy, všechna svá slova, všechny své myšlenky, celé své chování ve světle slávy Beránka, ano, uvidím to očima Pána Ježíše, poznám celou skutečnost, opravdovost všeho toho. Pán to tak viděl vždycky. Od té chvíle se budu dívat na všechno tak jako On, budu smýšlet přesně tak, jako Pán Ježíš, nebudu už mít vůbec nic, o čem bych usuzoval jinak nežli On. Teprve pak s Ním budu mít dokonalé obecenství, a to je přeče přáním každého, kdo zná Pána.

K tomu ještě přistupuje, co čteme v Luk. 7,42-48: Ten, komu bylo mnoho odpuštěno, bude mnoho milovat. My nyní děkujeme Pánu, když vidíme, že nám odpustil tak mnoho hříchů. Ale až poznáme, že jich bylo tisíckrát víc, než jsme si mysleli, zda Ho pak nebudeme víc milovat? Naprosto o tom nepochybují. A to bude výsledek našeho zjevení před Kristovou soudnou stolicí: abychom Ho ještě mnohem více milovali, protože budeme vědět, že Jeho milost byla nesmírně větší, než jsme kdy tušili.

Až budeme zjeveni před Kristovou soudnou stolicí, poneseme už své koruny (Zjev. 5) a budeme už sedět v dlouhých kněžských rouchách na trůnech. A budeme vidět Ježíše, sedícího na trůnu, který zjevuje všechno: Božího Syna, jenž mne miloval. Mohla by být třeba jen na okamžik nějaká úzkost v mém srdci, když tam budu zjeven? Anebo může už nyní při pomýšlení na to vyvstávat v mých myšlenkách nějaká úzkost nebo strach? V 1. Epištole Jana 4 přeče čteme, že my, věřící, už nyní máme tutéž spravedlnost, kterou On, Pán Ježíš, nyní má v nebi. Jsem tedy před Bohem takový, jako bych se nikdy nedopustil ani jednoho hříchu. Skrze dílo Pána Ježíše jsem před Bohem nepřerušovaně dokonalý. To znamená, že mám tutéž spravedlnost, kterou má Pán Ježíš; a On ve Svém životě nikdy nezhřešil.

HuN 1970/34-39

„Lidská marnivost lidské bídě“

Tak to stojí zlatými písmeny na štítu jedné velké nemocnice v brazilském Rio de Janeiru. S tím pozoruhodným nápisem to bylo totiž takto: Brazilský císař Don Pedro měl opravdový soucit s chudými a trpícími a chtěl pro množství invalidů v hlavním městě své říše vybudovat útočiště. Vyhlásil pomocnou sbírku na chystanou stavbu, ale jeho výzva zůstala téměř bez povšimnutí. Nato císař slíbil všem, kdo upíší sto tisíc milreisů, získání titulu barona, a dárcům, kteří upíší dvěstě padesát tisíc milreisů, udělení titulu hraběte. A hle, peníze se jen hrnuly! Na bídu chudáků nezbyvalo nic, ale na osobní marnivost bylo obětováno mnoho a ochotně. Nadešel den slavnostního otevření nové budovy. Shromáždilo se velké množství zvědavých lidí a všichni plni očekávání vzhlíželi k štítu, jediné části krásné budovy, která ještě byla zastřena závěsem. Konečně bylo zastření odstraněno a novým „šlechticům“ se k jejich zahanbení ukázal nápis: „Lidská marnivost postavila tento dům lidské bídě.“

Jak mnoho takových překvapení bude jednou v den Páně, až budou zjeveny rady všech srdcí a odhaleny všechny pohnutky a skutečné příčiny našich činů! Mnohé, co se dnes lidem zdá veliké, se tam zmenší, a jiné, co se zdálo malé, se tam ukáže jako skutečně veliké.

EuE 1958, č. 3, 3. str. obálky.

Diotrefes

(3. Jana 9.10)

Byla to úžasná doba v dějinách Církve Ježíše Krista, když Duch Svatý mohl vydat svědectví: „*Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše*“, a „*měli všechny věci obecné*“ (Skut. 4,32). To nebylo dílo způsobené v síle lidské přirozenosti, nýbrž Boží dílo, ovoce působení Ducha Svatého, který, seslán o letnicích, zaujal Svůj příbytek ve věřících a vedl je tu k tomu, aby dělali, co se líbilo Pánu. Dějiny nás informují, že i svět o prvních křesťanech říkal: „Pohledte, jak se mají rádi!“

Kdekoli mezi věřícími působí láska, tam je pobyt mezi nimi skutečným osvěžením. Tam se naplňuje Písmo: „*Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratří v jednomyslnosti přebývají!... neboť tu udílí (elbf. př.: přikázal) Hospodin požehnání i života až na věky*“ (Ž. 133).

Ale víme, že, jak brzo se nepříteli podařilo tuto svornost pokazit. Začala působit přirozenost, tělo, a způsobila nezměrnou škodu věřícím i jejich svědectví. Proto Epištoly apoštolů přinášejí tak mnohé poučení o našem vzájemném chování. Pánu budiž dík za ta věrná naučení! Při všem zlém ovoci těla On se sklání a s milostí a trpělivostí se námi zabývá, aby nás činil stále podobnějšími tomu obrazu, který nám je o Něm stavěn před oko a srdce v Jeho Slově. Musíme ovšem se zahanbením přiznat, že Jeho úsilí velice často nebývají korunována žádaným úspěchem. A budeme-li hledat příčinu, najdeme ji zvláště asi v tom, že ubohé, přirozené „já“ se svými přáními a sklony není drženo tam, kam patří: ve smrti.

Jak se může tělo projevat a působit, chce-li člověk něco být a znamenat, nám tak výstižně ukazuje vyobrazení Diotrefa v 3. Jana 9.10. Sdělení, která nalézáme o tom muži v Dopisu apoštola Jana Gájovi, jsou sice stručná, ale znamenitě vhodná, aby poučujícím, napomínajícím i odrazujícím způsobem působila na každého, kdo chce mezi milovanými Páně vykonávat nějakou službu.

Apoštol napsal onomu shromáždění, kde byli oba muži, Diotrefes a Gájus, nějaký dopis, o jehož obsahu nám není sděleno nic bližšího. Nevíme, zda pojednával o důležitých zásadách „pravdy“, o níž Jan tak mnoho mluví, anebo zda obsahoval rozmanitá poučení a napomenutí věřícím; v každém

případě však měl být příjemcům k požehnání. To ale zřejmě nebylo po chuti Diotrefovi. Neboť hned po sdělení: „*Psal jsem (něco) sboru (vašemu),*“ říká Jan, „*ale Diotrefes, který stojí o prvotnost (nebo: prvenství) mezi nimi, nepřijímá nás.*“

Jak je smutné, jestliže některý věřící je tolik zaujatý sám sebou, že si myslí, že je nad ostatní povýšen a činí si v jejich středu nárok na první místo a chce nad nimi vládnout! Takové smýšlení ukazuje, kde se nalézá jeho srdce. Chodí-li někdo v Božím světle a pěstuje obecenství s Pánem, který byl tichý a pokorný srdcem, který nepřišel, aby Mu bylo slouženo, nýbrž aby sloužil, – učí se zaujmout nejnižší místo. Slovo, které tento Pán říká Svému lidu ohledně smýšlení, jež vládne v tomto světě: „*Ne tak bude mezi vámi. Ale kdokoli chtěl by mezi vámi býti veliký, budiž váš služebník. A kdokoli z vás chtěl by býti přední (elbf.: první), budiž služebník všech*“ (srov. Mk. 10,42-45), by jistě bylo Diotrefa ochránilo před pýchou a panovačností. Kristův vzor, napomínání Ducha Svatého a naučení Božího slova by ho bylo podnítilo, aby se více podobal apoštolu Pavlovi, který ačkoli musel od Korintských nechat přes sebe tak mnohé přejít, přesto jim mohl napsat: „*Já pak velmi rád náklad učiním (elbf. př.: všechno vynaložím), i sám se vynaložím za duše vaše, ačkoli velmi vás miluje, málo (elbf. př.: čím více..., tím méně) jsem milován*“ (2. Kor. 12,15).

Tak mluví pravý služebník Páně. Takový způsob chování prozrazuje, že chodí ve světle a žije v obecenství s Pánem. Ale žel takové chování, podobné drahocenné perle, se tak málo vyskytuje mezi Božím lidem. A přesto zda bychom všichni, kteří vyznáváme, že svého Pána milujeme, neměli nezištně a se sebezapřením jako Jeho služebníci a služebnice, rádi zaujímat to místo, které nám náleží a snažit se mít na své straně Jeho zalíbení?

Chování Diotrefa jasně ukazovalo, že sám sebe neznal. Neboť kdo se skutečně poznal, nikdy nebude chtít být první. Bude naopak mít strach před sebou, znaje, jak odporné je všechno, co se v něm ukazuje ze staré přirozenosti; bude mít druhé věřící ve vyšší vážnosti než sám sebe a rád zaujme poslední místo.

Za třetí, Diotrefes nemyslel na to, čím jsou věřící srdci Pána Ježíše, že i ten nejslabší a nejmenší z nich je Mu nevýslovně drahý a vzácný.

Také v této věci se můžeme učit z příkladu Pavla. Už na cestě do Damasku, kde se s ním Pán setkal a řekl mu: „*Saule, Saule, proč mne pronásleduješ*“, a na jeho úzkostlivou otázku: „*Kdo jsi, Pane?*“ dostává odpověď: „*Já*

jsem Ježíš, kterého pronásleduješ“ (Skut. 9,4.5 elbf. př.). Ano, už tam Pavel mohl poznat něco, co jsou věřící podle Božích myšlenek, že jsou jedno s Ježíšem. Později mu bylo zjeveno, že jsou „údy těla jeho, z těla, z masa jeho, a z kostí jeho“ (Efez. 5,29.30). Proto po nich tolik toužil se srdcem Ježíše Krista (Fil. 1,8), a rád chtěl být jako mokrá oběť skropen na oběť a službu jejich víry (Fil. 2,17), aby takto byla jejich oběť učiněna tím příjemnější před Bohem. Proto také strpěl všechno „*pro vyvolené, aby i oni spasení*“ (elbf. př.: *blaženosti*) *došli, které jest v Kristu Ježíši, se slávou věčnou*“ (2. Tim. 2,10).

Jestliže někdo aspoň trochu poznal myšlenky Pána o Jeho lidu, může považovat jen za určitou výsadu, za určitou přízeň Páně, že smí sloužit Jeho lidu. Namísto aby chtěl být první, jednostranně ovlivňovat věřící, anebo dokonce vládnout nad nimi – a přitom jim vnucovat svoje myšlenky a úsudky, bude jim sloužit s láskou a závislostí na Pánu a Jeho Slovu, ne jako panující nad Božím stádem, nýbrž tak, že mu bude příkladem v pokorném a věrném následování Pána.

Diotrefovi se tedy nedostávaly tři věci: obecenství s tichým a pokorným Pánem, známosti sebe sama a porozumění, jakou cenu mají milovaní Páně. Byl by rád mnohé věděl, chtěl být obratným, výřečným mužem, ale ony zmíněné a vážné věci byly jeho srdci naprosto cizí.

Vzhledem k velké vážnosti celé té věci ještě jednou zdůrazňujeme: Jak je ošklivé, jestliže tam, kde se tak úžasnou mocí projevuje milost, je dovolováno staré přirozenosti, tělu, rozvíjet se! Jak jsi ubohý, Diotrefe! Žádostivý marné cti! Neodpovídáš už vůbec srdci svého Pána, který sám sebe zmařil, přijal způsob služebníka, sám se ponížil, stav se poslušným až do smrti, ano, až do smrti na kříži (Fil. 2,5-8). Proto z tebe věřící ani nemohou mít nějaké požehnání. Nemůžeš se prokázat něčím, co by Pán mohl potvrdit nebo uznat. Neboť s takovým pyšným mužem On jít nemůže. Pýchu a vysokomyslnost nenávidí (Přísl. 8,13). Pyšnému se musí „protivit“ (Jak. 4,6), aby ho zastavil a přivedl k zamyšlení nad sebou. Je přece psáno: „*Kdo(koli) by se povyšoval, bude ponížen*“. Není to tedy hrozné, jestliže některý věřící hledá svou čest a baží po nějakém význačném místě? Pokorným Bůh dá milost; a dále: „*Kdo by se ponížil, bude povýšen*“ (Mat. 23,12).

Pyšný muž, i kdyby byl sebevíce nadaný, nemůže věřícím přinášet požehnání. Klamná představa, že něco znamená, ho činí nepřístupným a druhé věřící odpuzuje. Jeho služba není k vzdělávání a k utvrzování, nesměřuje od srdce k srdci, protože není působena Duchem Svatým, nýbrž činností jeho

vlastního „já“. K takovému člověku bývá i těžké přiblížit se a sloužit mu. Protože je zaujatý sám sebou a k světlu Božího slova slepý, cítí se povýšen nad jakékoliv poučení a napomenutí.

Diotrefes neuznával dokonce ani službu Pánem povolaneého apoštola. Jaká to byla zpupná domýšlivost a slepota! Zatímco jiní byli srdečně vděční za jakoukoliv službu, která jim byla poskytována a vycházela z lásky k Pánu a k Jeho svatým, tento zaslepený muž Boží služebníky odmítal, ať to byli apoštolé, učitelé nebo evangelisté. Jak hrozný byl jeho stav! A nemaje dosti na tom, snažil se ještě služebníky Páně očerňovat a podryvat k nim u věřících důvěru, aby tím znemožnil jejich službu.

Je přirozené, že toto nezbavovalo apoštola jeho autority a plné moci. Říká, že při své návštěvě bude ohledně Diotrefa jednat s autoritou a že „připomene skutky jeho“.

V oněch dnech byli kromě apoštolů mnozí, kteří byli Pánem žně připraveni pro Jeho dílo, a kteří – puzeni láskou Krista – „*pro jeho jméno vyšli*“ (7. v.), aby se nechali použít v Jeho službě. Ale ze strany Diotrefa jim nebyla prokazována žádná láska, žádná ochota a pomoc. Diotrefes nemyslí na to, jak vzácná je před Bohem pohostinnost a že někteří, ač o tom nevěděli, měli za hosty anděly (Žid. 13,2). On také službu oněch mužů nepotřebuje. Tam, kde je on, není přece třeba, aby ještě přicházeli nějací jiní! Chce-li někdo něco vědět, může se přece informovat u něho! O jaké požehnání bývá shromáždění okrádáno vystupováním takového muže! Nedostává povzbuzení ani potěšení, které by Pán skrze jiné Své nástroje Svým milovaným tak rád poskytoval. Je tu zabraňováno působení darů, které Pán dal k vzdělávání Svého těla.

V tom shromáždění byli někteří, kteří takové chování neschvalovali, pamatující na slova Pána: „*Kdo vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdo pak mnou pohrdá, pohrdá tím, který mne poslal*“ (Luk. 10,16). Oni si přáli přijímat ony služebníky s láskou a brát je do svých domů na nocleh, ale Diotrefes nedovoloval ani toto. Vykonával tak bezohlednou nadvládu, že vylučoval ze shromáždění každého, kdo se odvážil poskytnout cestujícím bratrům nocleh.

Jaký temný, hluboce zarmucující obraz rozvíjejí před našima očima ty dva verše! Onen pyšný, svémyslný muž udušoval jakékoliv duchovní působení a bezohledně vylučoval věrné, oddané údy Páně z jejich práv. K takovému jednání bylo třeba zaujmout rozhodné stanovisko.

Je přitom zvláštní, že o vlastním sboru se nám nesděluje nic. Byl snad v chatrném, nízkém stavu? Každopádně však v něm byli jednotliví údové, kteří pod zlem sténali a trpěli, ale nebyli dost silní, aby mu mohli správným způsobem čelit. Lze mít za to, že kvůli přítomnosti a činnosti Diotrefa při pravidelných shromážděních nebyl vyjadřován skutečný charakter Církve. Jeho počínání muselo bezpochyby pravý charakter Církve rušit. Myslíme tu především na skutečnost, která by nám **nikdy** neměla být zastřena, neškuli úplně ztracena, totiž že je to **Osoba našeho drahého Pána**, k Níž přicházíme do shromáždění (Mat. 18,20). Neshromažďujeme se kolem nějakého člověka – to místo patří jedině Pánu, a nikdy některému z Jeho služebníků, i kdyby jím byl ten nejlepší a nejvěrnější. Je to také jen **Duch Svatý**, který nás může vést, aby přitom používal, koho On chce, a působil, jak On chce, podle potřeb a stavu Církve.

Jak mnohé bdělosti a vytříbeného rozeznávacího citu je třeba, chceme-li okoušet přítomnost Pána uprostřed těch, kteří jsou shromážděni kolem Něho; a je třeba pravé závislosti a tichosti srdce, abychom se jako překážka nestavěli do cesty působení Ducha Svatého, anebo dokonce Ho nepředbíhali.

Pán, předvídaje, co přijde, se nám v tom krátkém Dopisu zmínil o Diotrefovi, jednak aby nám ukázal, co to pro Něho je, jestliže někdo žije v takovém smýšlení, jednak aby nám dal varovný příklad, kdyby se v nás nějak chtěly vzmáhat samolibé a pyšné pohnutky. Bojme se jakékoliv povýšenosti a domýšlivosti, a nechtě nikdo z nás nesmýšlí výše, než mu náleží! Budme střízliví, podle toho, jak Bůh každému z nás přidělil míru víry, a nemysleme na vysoké věci, nýbrž naklánějme se k nízkým!

„*Nejmilejší, nenásleduj zlého, ale dobrého*“, je řečeno Gájovi. Také toto je velice třeba brát si k srdci v těchto posledních dnech. Ale abychom zůstali ochráněni před zlem, musíme „zůstávat v něm“, v našem Pánu (1. Jana 2,28). Budeme-li zůstávat v Pánu, budeme zabezpečeni před lstivými útoky nepřítele a budeme moci se šťastným srdcem, jsouce pro ostatní požehnaním, dále běžet Pánu vstříc.

BHCh 1921/319-327; HuN 1970/305-311;
Karel Lopata: Úvahy o 3. Ep. Jana (v němčině).

Něco o veřejném modlení

- 1) Jestliže se modlíš v modlitebním shromáždění, tedy nenapomínej a nevytýkej chyby druhých, ani nepoučuj, nýbrž **modli se!** Modlitby jsou vyjadřováním našich proseb Bohu spolu s děkováním.
- 2) Nevyhledávej krásná slova a vybrané výrazy. Mluv tak jednoduše, aby ti mohlo rozumět i každé dítě. Pouhá slova neznamenaají sílu.
- 3) Mluv k Bohu Otci, nebo k Pánu Ježíši, ne k Církvi! Nechtěj dělat Bohu a lidem nějakou zanícenou přednášku, nýbrž **modli se!** Nevypočítávej tedy ani řadu různých pravd, nýbrž vyslovuj prosby „*skrze modlitbu a poníženou žádost... s díků činěním*“ (Fil. 4,6).
- 4) Neplýtvěj časem tím, že vždy znovu říkáš Pánu, jak je veliký a spravedlivý a dobrý. Především se varuj neuctivého a mnoho času zabírajícího opakování proseb, vyjadřovaných stálým opisováním a vyjadřováním stejných věcí jinými slovy. Zarmucuje to Ducha Božího a ostatní, prosící spolu s tebou, to jen unavuje. „*Bůh jest na nebi, a ty na zemi; proto nechtě jsou slova tvá nemnohá*“ (Kaz. 5,2).
- 5) Modli se za konkrétní, jasný předmět, ale ne za věci, které jsou spíše osobního rázu a týkají se tebe samého – což patří do tvé soukromé modlitební komůrky. Mysli na oslavení Pána a na Jeho věc, na Jeho dílo poblíž i v dalekých místech a na věci existující mezi námi.
- 6) Neříkej příliš často: „Ó Pane Ježíši!“; „ó Bože Otče!“ atd. Někdy se totiž stává, že toto oslovení musíme vždy znovu slyšet na začátku každé věty. Také toto zarmucuje Ducha Božího a je to nenáležitě. Srovnej s tím modlitbu Pána v 17. kapitole Ev. Jana.
- 7) Vyslovuj přímo, co máš na mysli. Buď jednoduchý, přirozený a vážný, a nikdy se nepokoušej být dobrým řečníkem. Nikdy se nemodli proto, aby ses modlil, tj. aby tím jen byl vyplněn čas, anebo dokonce jen proto, aby bylo zase jednou ve shromáždění slyšet tvůj hlas.
- 8) Neprodužuj příliš své modlitby! Máš-li toho na srdci mnoho, modli se raději vícekrát. Ve své modlitební komůrce, kde jsi sám, se jistě můžeš modlit tak dlouho, jak ti to dovoluje čas a síla, – nikoli však veřejně.
- 9) Mluv tak hlasitě a zřetelně, aby ti všichni přítomní mohli rozumět. Jaký užitek by z toho mělo shromáždění, kdyby ti nerozumělo, a jak by k tvé modlitbě mohlo říci „amen“?

10) Všichni myslíme především na to, že se máme „v Duchu Svatém modlit“ (Juda 20), pozdvihující k Bohu „svatých rukou“ a vzývající Ho „z čistého srdce“ (1. Tim. 2,8; 2. Tim. 2,22)!

Jen potud pokyny. Ještě bych jen rád dodal toto: Necht' si nikdo nemyslí, že se může veřejně modlit s mocí a pomazáním, jestliže sám nevede modlitební život, jinými slovy: jestliže to není jeho svatou zvyklostí vyhledávat i pro sebe osobně blízkost Pána a přednášet své prosby Bohu s vytrvávající modlitbou. O modlitbě se právem říká, že je „dechem duchovního života“. Jako v lidském těle srdce a plíce zůstávají použitelné jen stále opakovaným cvičením („trénováním“), a pro zvláštní zátěž zesílí jen v dobrém, čistém ovzduší, může také jen ustavičný styk s Bohem, navyklé prodlévání v Jeho očišťující a posvěcující blízkosti udržovat orgány duchovního života zdravé a zesílit je pro zvláštní příležitosti.

HuN 1970/286-287

Marcel GRAF:

Náš Bůh – všemohoucí a plný dobroty

Náš Bůh není jako my – lidé. Jak snadno se stává, když máme příliš mnoho práce, že ji odbýváme, zapomeneme pak něco důležitého anebo – ve chvílích přetížení – už na svůj úkol nestačíme. Možná že si někdy jako Izrael myslíme: „*Skryta je cesta má před Hospodinem a pře má (elbf. př.: právo mé) před Boha mého nepřichází.*“ Prorok Izaiáš na to odpovídá: „*Bůh věčný (je) Hospodin, který stvořil končiny země, neustává ani(ž) zemdlívá, nemůže vystižena býti moudrost jeho*“ (Iz. 40,27.28).

Náš Bůh je Stvořitel, který změřil Svou hrstí vodstva země, který váží na váze hory (Iz. 40,12). Národy – i kdyby byly nevím jak velké – jsou před Ním jako krůpěj v okovu (kapka ve vědru – Iz. 40,15). Není nikoho, koho bychom mohli přirovnat k našemu Bohu. Proto Mu také můžeme plně důvěřovat a všechno od Něho očekávat. – On na Svůj lid nikdy nezapomíná. Nikdy se neunaví slyšením našich modliteb, pokorných proseb, našeho volání a lkaní. Ani na okamžik není Svým dětem nedosažitelný. Žádná z našich těžkostí nemůže otrást Jeho úmyslem, Jeho plánem, který má s námi.

A tak si smíme klidně přivlastnit i závěr 40. kapitoly Izaiáše: „On dává ustalému sílu, a tomu, jenž žádné síly nemá, moci hojně udílí.... Ti, kteří očekávají na Hospodina, nabývají nové síly.“

HF 1993/273

Autor z tohoto čísla:

Hugh Henry SNELL (1815 – 1891)

se narodil r. 1815. Brzo přišel k obrácení. Byl lékařem v anglickém Liftonu na březích řeky Tamar (v hrabství Devonshire) a později také v cornwallském Launcesteru. V tomto druhém místě často kázal v malém shromáždění „bratří“. Později, když se přestěhoval do Plymouthu, se připojil k J. L. Harri-
sovi a Henry Bulteelovi (oba byli dříve faráři) a řadu let s nimi spolupracoval kázáním a učením. vzdal se svého občanského povolání a věnoval pak celý svůj život dílu, o němž věřil, že Bůh ho k němu povolal. V Plymouthu proka-
zoval pohostinnost řadě bratrů, když tam sloužili (patřil mezi ně i R. C. Cha-
pman a John Hambleton).

Později kázal a učil v celé řadě anglických a irských měst a velkoměst, ale nezapomínal přitom navštěvovat a utvrzovat malá shromáždění v nejrůzněj-
ších místech země. Jenom věčnost jednou ukáže cenu této práce. Měl stejné dary i jako spisovatel a psal mnoho o prorockých aj. tématech. Jeho nejzná-
mějšími knihami jsou „Proudy osvěžení“ (Streams of Refreshing), která je jednou z nejlepších evangelijních knih a dočkala se 12 vydání, „Poznámky o knize Zjevení“, „Přednášky o druhém příchodu“, „Inspirace Písem“. Byl ve-
lice oceňovaným mluvčím ve shromážděních, která se r. 1864 zabývala pro-
roctvím. Zesnul, velice šťasten, v Pánu v Sheffieldu (v Staffordu?) r. 1891 ve věku 76 let.

Henry Pickering: Chief Men Among the Brethren, 1961, Londýn, str. 119;
Napoleon Noel: The History of the Brethren, Londýn 1993, str. 140

Myšlenky:

Čím víc se člověk blíží Bohu, tím méně je ho vidět.... Čím víc se od Něho vzdaluje, tím víc se snaží být viděn.

ME 1990/88

Opravdovou velikostí křesťana je sloužit, a nebýt povšimnut, pracovat, a nebýt viděn.

ME 1992/184

MILOST A PRAVDA

Jan 1,17

Ročník: 4

1995

číslo: 3-4

J. N. DARBY:

Čtení Božího slova

Pokud jde o četbu Božího slova, závisí náš požitek z ní na dvou věcech: předně na našem všeobecném duchovním stavu, a dále na působení Ducha Božího v nás. Velikost našeho užitku z četby souvisí zcela přirozeně s naším duchovním stavem, ale bude se též lišit podle působení Ducha Svatého. Jestliže nejsme duchovní, bude náš užitek z četby slabý, povrchní. Jestliže jsme v té či oné věci Ducha Svatého zarmucovali, tedy On sice může dát slovům Písma sílu, aby naše svědomí byla probouzena a my byli napravováni, ale **nebudeme mít z Božího slova požitek**. Naše nedbalost takový požitek znemožňuje, protože jsme závislí na Duchu Svatém a také na světle, kterému On dává dopadat do našich srdcí. Toto světlo máme jen ve stavu závislosti. Jestliže tuto závislost necítíme, Duch Svatý nám to dá pocítit: zakusíme, že naše nitro zůstává při čtení Božího slova vyprahlé a prázdné. Sám jsem to víckrát zakusil. Snažil jsem se v takových případech sám sebe odsuzovat a přijít na to, proč nemám požitek z četby. Na druhé straně jsem nikdy nečetl Boží slovo bez modlitby, s pokornou prosbou, aby mi Bůh ve Své dobrotnosti něco dal, i když jsem třeba nic neobdržel.

Mám za to, že hlavním prostředkem pro užitek z Božího slova je, abychom bděli před Bohem nad svou duší. A pak vždycky, když čteme, prosit, aby nám dal pokrm a skláněl se k nám a vedl naše duše do obecenství s Ním, a to právě pomocí Slova, které čteme. Neboť obecenství s Ním je zároveň pramenem, oblažujícím účinek našeho čtení. Ono ostatně rozmnožuje naše porozumění samému Bohu a Jeho cestám v Kristu, a to má pro nás nezměrnou cenu.

Zjistíš-li, že máš ze čtení Písma jen malý užitek, anebo dokonce žádný, a že Bůh se ti, přesto že Ho prosíš, nezjevuje, nebuď s takovou situací spokojen; neboť Bůh k tobě mluví právě Svým mlčením. Něco musí být mezi tvou

duší a Bohem, třeba nějaká zlá, neodsouzená myšlenka, nebo zanedbání něčeho, tvrdost apod. Hledej Jeho tvář a dávej pozor, v čem jsi nebyl na úrovni apoštola v Ep. Filipským. Milost stačí pro každou službu, ať je malá nebo velká. Uděláme-li tedy takovou zarmucující zkušenost, nezbyvá nám než usoudit z toho, že jsme v praktickém smyslu nezemřeli jako Pavel (srov. Fil. 3,10). I když jsme od počátku nebyli mrtví tak jako on, a potřebujeme ještě nejednu zkoušku, abychom se takovými stali, – náš Pán zůstává věrný, a Jeho ucho je pro nás vždy otevřené.

EuE 1957/47-48

Klaus BREMBT:

Věříci jako kněz, levita a milosrdný

(2. Mojž.32,23-27; Mal. 2,1-9; Luk. 10,30-35)

(Dvůr Králové n. L., 29. 12. 1994)

Ve 2. Mojžíšově knize nalézáme původ kněžské služby a služby levitů, protože to bylo pokolení Léví, které se postavilo na stranu Pána. V Malachiáši je nám představeno, co se očekává od kněží. A v 10. kapitole Lukáše nalézáme kněze a levitu, kteří nečiní zadost své povinnosti. Chtěl bych s pomocí Páně osvětlit některé souvislosti mezi těmi třemi přečtenými místy.

Izraelský lid se odvrátil od Boha, tím že udělal zlaté tele. „*To je ten Bůh, Izraeli, který tě vyvedl ze země egyptské.*“ (2. M. 32,4 elbf. př.) Jak hrozné! Mojžíš sestupuje s hory a je zdrcen tím, co tu vidí a slyší. Proto jeho zvolání: „*Kdo jest Hospodinův, přistup ke mně!*“ (26. verš). V takové době, kdy se Boží lid značnou měrou obrací k modlám, je pro nás tím důležitější slyšet výzvu: „*Kdo jest Hospodinův, přistup ke mně!*“ Chceme-li být skutečnými levity a jako levité také kněžími, musíme stát na straně Pána, a to i když nám to působí bolest. Oni zde dokonce museli pobíjet své bratry. Jak to bolí, musíme-li některému svému bratru říci pravdu. Ale nesmí přitom chybět láska, která předchází, protože čteme, že láska se raduje spolu s pravdou (1. Kor. 13,6). Tak tomu bylo i zde. Levité se postavili důsledně na stranu Hospodina, třebaže to znamenalo soud na jejich bratrech. Proč? Protože muselo být jasně ukázáno, kdo je Bůh. Muselo být ukázáno, že Bůh nemůže trpět něco takového, jako bylo zlaté tele.

Může vyvstat otázka, zda i my nemáme nějaká taková „zlatá telata“. Nemáme nějaké věci, které jsou pro nás důležitější než Pán nebo které stavíme

vedle Pána Ježíše? Co je nám důležitější: Pán – anebo pozemské věci? Jak často se dnes stává, že věřící se sklánějí – a já se z toho nechci vylučovat – před takovými „zlatými telaty“. Tu je třeba, abychom byli upřímní, abychom to Pánu vyznali – abychom s takovým selháním, s takovou bídou šli k Němu.

Nepřítel se snaží stavět nám před oči všechno možné, takže potom nemáme vůbec čas nebo jen málo času pro Pána. Třeba nám už zbývá jen čas jít do shromáždění. Možná, že ráno a večer máme pouze dvě minuty času na modlitbu... A tu je na místě otázka: Pane Ježíši, není v mém životě něco podobného jako „zlaté tele“? Taková „zlatá telata“ musejí být odstraněna.

Co z toho pak následovalo pro pokolení Léví? Bůh je vyvolil z ostatního lidu. Četli jsme to v Malachiáši 2,4: *„Neboť víte, že jsem poslal k vám přikázání to, aby byla stálá smlouva má s Lévími, praví Hospodin zástupů.“* A 5. verš pak pokračuje: *„Smlouva má byla s ním života a pokoje, a dal jsem jemu to pro bázeň; neboť se bál mne, a pro jméno mé potřen byl“* (elbf. př.: *„před jménem svým třásl se“*). Ve 2. kapitole jde o kněží. A Bůh jim, kněžím, znovu ukazuje jejich původ. Léví se bál Mého jména. V 6. verši čteme: *„Zákon pravdy byl v ústech jeho, a nepravost nebyla nalezena ve rtech jeho; v pokoji a upřímnosti chodil se mnou, a mnohé odvrátil od (jejich) nepravosti.“*

Léví byl důsledný a poslušný, bál se Boha. Vyznačujeme se tím i my? Jestliže ano, můžeme vykonávat levitskou službu. V čem záležela? Levité museli dopravovat všechna zařízení stánku při cestě pouští. Později, když byl postaven Šalomounův chrám v Jeruzalémě, museli zajišťovat plynulost veškeré chrámové služby. Jejich služba jak v stánku úmluvy, tak v chrámě byla tedy základem prováděné kněžské služby.

Čím je dnes levitská služba jako základ k vykonávání kněžské služby? Je jí jakákoli služba zaměřená k vedení srdcí věřících k Pánu Ježíši. Může to být třeba podané jídlo – ano, i taková služba sester je levitskou službou. Může to být výklad určitého místa Písma. Je tím všechno, co je zaměřené k oslavení Krista, co pomáhá obecenství Božího lidu a příslušnému požehnání. To vše je levitská služba. Ale k tomu je třeba Boží bázeň. A je to úžasné, je-li to vše konáno s nízkým smýšlením o sobě. Pak na tomto základě může být vykonávána kněžská služba.

Co je ale kněžská služba? Úkolem kněží bylo obětování všech obětí. Oni byli spojovacím článkem mezi lidem a Bohem. Dnes je kněžskou službou všechno, co je lidmi přinášeno Bohu: děkování, klanění (velebení). To vše můžeme Bohu přinášet, ale jen na základě toho, že jsme důslednými levity,

že naše srdce skutečně patří Pánu. Není-li tomu tak, je i naše kněžská služba neužitečná, je pouze dílem člověka a nestoupá vzhůru.

Tak tomu bylo v 1. kapitole proroka Malachiáše. Tam kněží obětovali slepá, chromá a nemocná zvířata. Uvádí to 8. verš: *„Neboť když přivodíte slepé k obětování, což to není nic zlého? A když přivodíte chromé aneb nemocné, což to není nic zlého? Daruj je jen knížeti svému, zalíbíš-li se mu tím, aneb přijme-li tvář tvou, praví Hospodin zástupů.“* Jestliže si myslíme, že můžeme Bohu něco předstírat, tedy se klameme. Desátý verš první kapitoly pokračuje: *„Kdyby byl aspoň jeden mezi vámi, který by zavřel dveře, abyste na mém oltáři nezapalovali nadarmo. Nemám rozkoš ve vás, praví Hospodin zástupů, a daru oběti nepřijmu se zalíbením z ruky vaší“* (elbf. př.). Bůh vlastně říká: Takové věci já nechci. Je-li vaše srdce polovičaté, nejste-li skutečnými levity, kteří celým srdcem patří Pánu, kteří by úplně stáli na Mé straně, kteří by Mi zasvěcovali celý svůj život, pak je Mi i kněžská služba opovrženíhodná. Najděte nějakého muže, který by otočil klíčem a zavřel vstupní dveře, aby se kněžská služba – služba velebení a služba obětování obětí dál nekonala. – Takové jsou základy kněžské služby.

A v 10. kapitole Ev. Lukáše nalézáme ještě jeden bod, který také patří ke kněžské službě. Nemůžeme Bohu přinášet jen děkování a velebení. Bůh od nás také čeká, že Mu přineseme jiné duše. A toto zde nenalézáme ani u kněze, ani u levity. Stojí-li si někdo správně k svému Pánu, je také v správném poměru k svému bližnímu. To bylo vlastně otázkou, kterou zákoník položil Pánu Ježíši: *„A kdo jest můj bližní?“* A Pán Ježíš onomu tazateli objasňuje, že kněží a levité tomu tenkrát nerozuměli. Onen zákoník se ptal: *„Kdo je můj bližní?“* A tu musí slyšet, že jím je milosrdný samaritán. Nejprve musí být pomozeno mně. Toto mělo onoho zákoníka učinit naprosto pokorným. A jak víme, je milosrdný samaritán v tomto oddílku krásným obrazem Pána Ježíše.

To je také vyjádřeno ve 27. verši: *„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí síly své, i ze vsí myslí své, a bližního svého jako sebe samého.“* Jestliže celá naše láska je soustředěna na našeho bližního, je to možné jen tehdy, je-li napřed soustředěna na našeho Boha, na Pána Ježíše – patří-li celé naše srdce, celá naše duše, všechna naše mysl Jemu. Toto musíme poznat. Jen On nám může pomoci. My jsme těmi, kteří upadli mezi lotry. Chtějme si nechat pomoci Jím. A pak bude také celé naše srdce, celá naše duše a všechna naše mysl skutečně patřit Jemu a my budeme schopni pomoci svému bližnímu.

Všechno tu spolu úzce souvisí: kněžská služba s životem zasvěceným Bohu – levitská služba, kde život a já sám jsem zasvěcen službě bližnímu – a pak zachraňující služba. Neboť pak říká Pán na konci 37. verše: „*Jdi, i ty učíš podobně!*“ Zde vlastně vrcholí celý ten oddílek. Pán nejprve říká: Ty jsi ten, který upadl mezi lotry a potom: Když jsi toto poznal, můžeš také pomáhat druhým, být milosrdným samaritánem.

A z hlediska lepšího objasnění je zajímavé pozorovat Samaritány, kteří se setkali s Pánem Ježíšem. V Luk. 17, kde je popsán případ uzdravení deseti malomocných, nalézáme rovněž jednoho Samaritána a v 15. verši tam dále čteme: „*Jeden pak z nich uzřev, že jest uzdraven, navrátil se s velkým hlasem velebě Boha. A padl na tvář k nohám jeho díky čině jemu. A ten byl Samaritán.*“ A v Ev. Jana máme ve 4. kapitole známé místo, kde ona žena u Jakoby studně, s níž Pán Ježíš mluvil, nechává stát svůj džbán na vodu, běží do města, vypráví tam, koho našla a přivádí lidi k Pánu. Samaritán z Luk. 17,15 jako velebitel, který se klaněl Bohu, a jako kněz – ona žena jako levitka. Pán Ježíš s ní mluví o velebení a ona pak přivádí lidi k Pánu. Jak krásné!

Zde vidíme, co je skutečná služba pravého milosrdného samaritána. Začíná opravdovou pomocí bližnímu (Luk. 10). On pak dává stranou všechno pozemské, aby mohl přivést člověka k Pánu (Jan 4), a nakonec sám stojí před Bohem jako velebitel. Takoví jsou Samařští, takoví jsou ti opovrhovaní, neboť tenkrát tomu skutečně bylo tak. Jsme připraveni být takovými pohrdanými? Oni však byli před Pánem vzácní.

Ale ještě k cestě onoho Samaritána. Kněz i levita šli kolem, ale vyhnuli se. Nepoznali, že služba Bohu (bohoslužba) a služba bližnímu tvoří společně jednu a tutéž věc a musí být v rovnováze. Jestliže nemohu sloužit svému bližnímu, nemohu sloužit ani Bohu. Nemohu-li sloužit Bohu, tedy proto, že nejsem skutečným levitou, a pak ovšem nemohu ani sloužit bližnímu. Vždyť jak bych někomu mohl pomoci, aby se stal velebitelem, když ve skutečnosti sám jím nejsem. – Znovu vidíme, jak tu vše úzce spolu souvisí. Milosrdný samaritán je nám tu vzorem.

Ale nyní pokud jde o službu bližnímu. Jaký je náš postoj k lidem kolem nás? V uvažovaném oddílu čteme: „*Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha.*“ Byla to cesta dolů – cesta skutečně nebezpečná, a onen člověk byl za to sám plně odpovědný. Proč nezůstal v Jeruzalémě, kde přebýval Bůh? Ale kdyby tomu takto bylo s námi, nemohli bychom konat žádnou zachraňující službu. Samaritán se neptá, ale jedná. Vidí bídu toho člověka a podle toho jedná, neboť v 33. a 34. v. čteme: „*Samaritán pak jeden, cestou se ubíraje,*

přišel k němu, a uzřev jej, milosrdenstvím hnut jest. A přistoupiv, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ na hovado své, vedl do hospody, a péči o něj měl.“

Byl ve svém nitru pohnut – to bylo druhou věcí, protože nejprve ho uviděl. Vidíme ještě lidi kolem sebe? Přirozeným zrakem jistě, ale vidíme je tak, jak je vidí Pán? Jak často se stávalo, že Pán byl pohnut ve Svém nitru, když viděl lidi. Třeba proto, že byli jako ovce nemající pastýře. Jak my se díváme na lidi? Vidíme všechnu jejich prázdnotu a beznaděj? Jedním z rysů moderní doby je tvrdost a nevšímavost – lidé na sobě nedají nic znát, chovají se jako starořeční stoikové. Zvláště mladí lidé u nás v Německu. Ale pozoroval jsem něco podobného i ve vaší zemi. Mladí si myslí: jsme se vším vypořádání a nedáme se ničím ovlivňovat. Stavějí se, jako by stáli nade vším. Ale kdybychom mohli nahlédnout za jejich čelo a vidět, co se tam všechno odehrává – i v jejich srdci, kdybychom mohli vidět všechnu prázdnotu, beznaděj, zoufalství! Jednou z vážných příčin úmrtí mladistvých u nás v Německu je sebevražda. Jistěže si neberou život proto, že by se jim život líbil.

Jsou nespokojení – hledají něco, ale nenalézají. Ale takový milosrdný samaritán jim může něco ukázat, může jim, vlastně už polomrtvým, pomoci. Tu je zvlášť důležité, aby naši spoluobčané viděli, že s nimi máme soucit, pochopení pro jejich beznadějný, ztracený stav. Lidé nepotřebují výtky – těch mají dost, ale musí vidět, že jsme nad nimi ve svých srdcích pohnuti – že umíme obvazovat. Co je to obvazování? Láska například přikrývá přestoupení. Láska je vede do blízkosti Pána Ježíše, takže oni pak i při nás vidí tuto lásku Pána Ježíše. Vidí ji při nás? Vidí, že jim chceme pomoci? Že jim nechceme vnucovat nějaký svůj názor a že je nechceme násilím dostat do nějakého úzkého okruhu věřících? Musí vidět, že jim chceme pomoci, že pohnutkou k tomu je láska, ano, že za vším stojí naše srdce. Uvidí-li lidé při nás toto, otevřou nám své uši a své srdce.

A pak ten Samaritán nalévá na rány olej a víno. Musíme ty rány u svých bližních vidět, rozeznat. Lidé nejsou všichni stejní, a tak musíme v každém případě postupovat zvláštním způsobem. Ne štáráť se v takové ráně (což my tak rádi a tak často děláme). Je třeba nechat si ukázat od Pána takový pravý prostředek na rány: olej a víno, tj. posílnění a potěšení, zmírnění bolesti.

Ale musí to jít ještě dál. Co by to vše tomu polomrtvému bylo platné, kdyby ho ten Samaritán neposadil na svého osla a nedopravil dále. Taková je pravá ochota pomoci. Jsme připraveni tomu, kdo potřebuje naši pomoc,

otevřít své srdce, pomoci mu a případně vynaložit i nějaké hmotné prostředky? Také toto je spojeno s nesením evangelia. Jsme připraveni otevřít takovým duším své domy? Není-li tomu tak, pak všechen olej a víno či ostatní podobné práce nebudou k užitku. Samaritán ho dopravil až do ubytovny a postaral se o něj. To, co čteme nakonec, je vlastně první: Postaral se o něj.

Přineseme-li někomu evangelium, neznamená to, že mu to jen povíme a tím je věc vyřízena. O ty lidi se musíme starat dál, mít o ně péči, a k tomu patří i vytrvalost: být vždy znovu připraven a ochoten. Chceme-li zvěstovat evangelium, musí nám i toto být jasné, musíme pro takové lidi někdy udělat něco navíc.

Ale péči o ty lidi ještě něco předchází: Samaritán dopravuje toho zraněného do ubytovny. Jedním z témat, které jsem měl na mysli pro přednášky, byla péče o takové lidi ve shromáždění jako v jakési „ubytovně“. Slovo použité v původním textu pro „noclehárnu“ (ubytovnu) znamená „místo, kde jsou všichni přijímáni“. Je to něco úžasného. A do takového místa ho přivádí Samaritán. Protože jde-li o pečování, nemůže všechnu práci dělat sám, potřebuje k tomu více lidí. Dnes má být takovou „ubytovnou“ Boží Církev. Člověk, který upadl mezi lotry, se nejprve musel posilnit, ozdravět. Od něho se toho zatím nedalo mnoho čekat – třeba že se hned chopí nějaké práce a bude pomáhat. Sám potřeboval od druhých péči a obsluhu, a to je vlastně myšlenka takové ubytovny. Má-li někdo zraněnou nohu, musí být věnována péče tomu zranění. Podobně nemá-li někdo v pořádku žaludek, musí o něho být pečováno s tímto zaměřením. Je třeba rozeznat, jak takovým lidem pomoci. Někdy to může trvat dlouho, než se ukáže nějaký úspěšný výsledek. Samaritán říká: Pečuj o něj, a co vynaložíš nad to, já ti zaplatím, až se vrátím. Cokoli vynakládáme na pomoc takovým lidem, Pán sám odmění. On zaplatí – tak to přece slíbil Samaritán. Totéž i nám přislubuje Pán Ježíš, když se zasaďme o takové, kteří potřebují naši pomoc.

Taková „ubytovna“, je místo, kde jsou všichni přijímáni, jako i On každého přijme. Sám říká: „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám*“ (Mat. 11,28). Pán Ježíš nedělá mezi lidmi rozdíl: Každý může přijít. Jak? „Unavený a obtížený“. Tak se i v Ep. Římanům 15,7 praví: „*Proto přijímejte se vespolek, jako i Kristus přijal nás k slávě Boží.*“ Kristus nás přijal. Byli jsme tenkrát dokonalí? Rozhodně ne. Co čekáme od lidí, kteří přijdou do „ubytovny“, aby našli klid a odpočinutí? Co Pán Ježíš očekával od nás, když jsme k Němu přišli? Čekal jen, že si od Něho dáme

pomoci. Jinak nic. Když člověk pozná, že je bezmocný a potřebuje pomoc, uznává tím, že sám v sobě není nic, že je jen hříšník a ztracený. To je vlastně první, co musí uznat. Musí také poznat své hříchy; pak mu Pán může pomoci. Jak? Jedině tak, že je mu před oči představován Pán Ježíš.

Jak dlouho trvalo Pánu Ježíši, než nám objasnil pravdu Svého Slova? Máme také tolik trpělivosti s mladými věřícími, které k nám Pán Ježíš přivedl? V našem případě bylo možná třeba pěti, šesti, sedmi, osmi, devíti a možná i dvaceti let, než jsme pochopili některé pravdy Písma. A mnohým ani dnes ještě úplně nerozumíme. Tím méně můžeme očekávat mnoho od těch, kteří mezi nás přicházejí poprvé. Takto se máme vzájemně „přijímat – k slávě Boží“. Pak také budeme mít jedni s druhými trpělivost.

Ještě jeden příklad: kolikrát jsme třeba znovu zase udělali stejný hřích! A Pán Ježíš nás přijal. A my jsme k Němu mohli znovu přijít a můžeme vždy dále k Němu přicházet. Ano, a On má s námi stále ještě trpělivost. *„Toho, kdo ke mně přijde, nevyvrhu ven“* (Jan 6,37) – tak On přijímá, a tak bychom i my měli přijímat Svě bližní. Tak tomu bylo i s marnotratným synem, když ho otec čekal s otevřenou náručí. Nevyčítá mu: proč nemáš pěkné šaty, proč nejsi obutý, proč nemáš prsten...? Objímá ho a přijímá a říká: takový, jaký jsi, jsi přesto můj syn! A pak mu všechno dává. Tak musíme jednat. Přijímat, a pak mu stavět před jeho zrak Pána. Jednotlivé věci: jak má věřící chodit, jak má vypadat, jaké jsou o tom Boží myšlenky, mu pak ukáže Pán sám.

V Ep. Římanům čteme ve 14. kapitole v 1. verši: *„Mdlého (= slabého) ve víře přijímejte, ne k hádkám o otázkách.“* Nemá cenu mluvit takovému slabému ve víře o těžkých pravdách nebo o takových pravdách, o nichž jsou i mezi věřícími různé názory. Tito mladí věřící musí sami přicházet k poznávání těchto věcí z Božího slova. Bude to možná trvat déle, než se nám líbí. Ale když někdo pozná něco z Božího slova sám, a dělá to pak proto, že mu to říká Bůh, tedy je to tisíckrát lepší než kdyby dělal něco jen proto, že mu to řekli lidé. S takovými slabými ve víře máme číst Bibli a ne říkat jim: Je to tak a tak. Máme je mít k tomu, aby si v Písmě přečetli to či ono místo a udělali si o tom úsudek. Ne můj úsudek je tu důležitý – oni sami musí poznávat Boží myšlenky. A pak s nimi musíme mít trpělivost, jako ji s námi má Pán Ježíš. Takto můžeme přijímat slabé ve víře k Boží slávě. A to je znovu kněžská služba. Protože v takovém případě tu je srdce, které žije k Boží slávě. Tak jsme to četli v Ep. Římanům 15,7: *„Proto přijímejte se vespolek, jako i Kristus přijal nás k slávě Boží.“* Takový by měl být můj život: jako kněze,

jako levity, jako onoho milosrdného samaritána. Vše k Boží slávě! Přejeme si to?

(upraveno)

A.GIBERT:

Boží církev – 9

Praktický život Církve

Spojení se všemi Božími dětmi

Život Církve není omezen jen na shromáždění, i když tam, především u stolu Páně, se projevuje nejsilněji. Sahá naopak do všech oborů křesťanského života všech věřících. Ať jsme si toho vědomi či ne, všechny (i drobné) věci duchovního života každého jednotlivého Božího dítěte mají vliv na celé tělo – dobrý nebo zlý. Proto velká roztříštěnost Božích dětí v dnešní době a všeobecné smíšení světa s křesťanstvem se jeví tím vážnější a pokořuje nás. Už delší dobu je téměř nemožné uskutečňovat živé spojení se všemi věřícími jinak než v myšlenkách a modlitbou, anebo když při večeři Páně zvěstujeme smrt Pána. Jistě se radujeme, že můžeme křesťanskou lásku okoušet se všemi, s nimiž se setkáme a o nichž víme, že jsou skuteční křesťané. Přesto však uskutečňování bratrských vztahů, třebaže je tolik požehnané a potěšující, bývá žel omezeno tím, že nemůžeme jít společně s těmi, jejichž cesta se odchyluje od pravdy.

Kdybychom měli více na srdci věc Krista a kdybychom více znali, co je to „*péče o všechny sbory*“, která denně doléhala na Pavla (2. Kor. 11,28), prodlévali bychom častěji a vroucněji u trůnu milosti a častěji bychom se zarmoucením říkali s Jeremiášem: „*Jak zašlo zlato, změnilo se ryzí zlato nejvýbornější, rozmetáno jest kamení svaté (= svatyně) sem i tam po všech ulicích!*“ (Pláč J. 4,1). Pak bychom zároveň cítili vroucnější vděčnost vůči Bohu, protože je to „*milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce nevyhynuli*“ (Pláč J. 3,22), a vůči Pánu, který opatřil slabé svědectví Filadelfie nejjistějšími zaslíbeními. Nepřestávejme Ho prosit o milost, abychom i my mohli vstupovat do řad těchto svědků a setrvávat tam!

Ti, které Boží milost chtěla vzájemně spojit jako svědectví o trvalé ceně jména Ježíše tím, že měli být „shromážděni v jedno“ (Jan 11,52), mají bdít, aby v jejich okruhu bylo dbáno práv Páně, jak by se to vlastně mělo dít všude

v Boží Církvi. Lze říci, že ti, kteří chtějí s vděčnou láskou dbát zájmů Pána, by měli jednat tak, jako by oni byli celou Boží Církví.

Pravdu držíce v lásce

Aby to však mohlo být skutečně, je třeba, aby **láska** stále působila v **pravdě**. Jakým by to bylo svědectvím a jak by upřímné duše byly upevněny, kdyby se všechny vztahy mezi námi nalézaly pod tímto dvojitým vlivem! „*Usilujte o pokoj se všemi a o svatost... dbajíce, aby někdo netrpěl nedostatkem Boží milosti...*“ (Žid. 12,14.15 elbf. př.). Jak často nás Boží slovo vybízí, abychom se vespolek napomínali a také vzájemně se snášeli, navzájem se podpírali a jedni druhé potěšovali! Je to obsahem všech poučení Nového zákona, která nám jsou dána pro náš praktický život, abychom „*všichni dospěli k jednotě víry a poznání Božího Syna, k dospělému muži, k míře plného růstu plnosti Krista*“ (Ef. 4,13 elbf. př.). Právě na Církev se vztahují praktická napomenutí v Epištolách Efezským a Koloským, tedy v dopisech, které se více než ostatní zabývají celým životem věřících na této zemi, neboť tento život není nikdy viděn z hlediska jednotlivého věřícího. V tom spočívá mimořádná důležitost všeho, co Pán dal do „těla“ ke vzdělání. Proto „*pravdu (pevně) držíce v lásce, rostme ve všem v toho, který jest hlava, Kristus, z něhož všechno tělo, dobře sloučené a spojené každým kloubem přísluhování, podle působení v míře každého jednotlivého údu, pro sebe růst působí k svému sebevzdělání v lásce*“ (Ef. 4,15.16 elbf. př.). Můžeme říci, že každý úd těla – tedy každý z nás – působí tak, jak by měl působit? A necháváme každý „kloub“ podle jeho míry volně působit, aby Pán mohl v každý čas dávat potřebnou potravu k vzdělávání těla?

A. Gibert: „Církev Boha živého“, Hückeswagen 1981, str. 92-95;
orig.: L'Assemblée du Dieu vivant, Valence 1981, str. 87-89
(pokračování, dá-li Pán)

A. MILLER:

Myšlenky o 84. Žalmu

(pokračování)

Jak velice je skutečný křesťan svým postavením vzdálen od přirozeného člověka! Jak hluboce se oba před Božím zrakem od sebe liší! Na jedné straně

je pravost a upřímnost – na druhé straně pouhá forma. Skuteční křesťané mohou být vedeni při vstupování do svatyně různými pohnutkami, ale všichni mají stejný věčný život, a tento život se přirozeně pozvedá vzhůru k svému prameni, tj. k Bohu v Kristu. Odtud také pochází žízeň po živém Bohu (srov. Ž. 42,2.3). Nemůžete žít bez vody. Musíte ji čerpat z nebeských zdrojů, abyste tak mohli na této zemi uspokojit své potřeby. „*Kdo by se napil vody té, kterou já dám jemu, nežiznil by navěky, ale voda ta, kterou já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýštící se k životu věčnému* (elbf. př.: *pramenem prýštícím se do života věčného*)“ (Jan 4,14). Tam, kde není život z Boha, nemůže být ani nějaká pohnutka, přání nebo předmět podle Boha. Přirozený člověk se nikdy nedostane dál, než kam sahá jeho vlastní osoba; jeho středem, pohnutkou, účelem a cílem je vlastní „já“, nikoli Bůh.

Ale proč se přirozený člověk vůbec snaží navštěvovat bohoslužby? Může k tomu být celá řada různých důvodů, ale v žádném případě mu nejde o to „blížit se, přistupovat k Bohu“. Jeho úmyslem je spíše udobřit si Boha návštěvou kostela a – smím-li to tak říci – držet Boha v určité bezpečné vzdálenosti od sebe.

V každém přirozeném člověku je totiž určitý strach před Bohem. Je tomu tak stále už od chvíle, kdy „*skryl se Adam (nebo: muž) a žena jeho před tváří Hospodina Boha uprostřed stromův rajského*“ (1. M. 3,8). Tenkrát se ten strach projevil poprvé. Adam řekl: „*Hlas tvůj slyšel jsem v ráji, a bál jsem se, že jsem nahý; proto skryl jsem se*“ (1. M. 3,10). A právě proto, že přirozený člověk se před Bohem bojí, rád a ochotně se podrobí zachovávaní více či méně obsáhlých náboženských obyčejů, aby si tak Boha udobřil anebo Ho uspokojil a držel Ho od sebe v určité vzdálenosti. Je možné říci to jinými slovy, anebo úplně to popírat, ale nijak to nezmění skutečnost, která je zarmucující. Zdalipak například v neděli odpoledne se lidé s tím větším uspokojením nezúčastní všelijakých zábav a obveselení, protože v neděli dopoledne „*učinili zadosť*“ svým náboženským povinnostem? Proč to? Protože zanedbání oněch náboženských povinností by zneklidnilo jejich svědomí a pokazilo jejich potěšení ze světských radostí.

Tento zarmucující stav ukazuje dost jasně, kde se nalézá člověk, který dosud není smířen s Bohem. Je bez Boha, dokud Boha nepozná v Osobě a díle Ježíše Krista, i kdyby jeho vyznání navenek bylo sebe krásnější – je „bez Boha“ vzhledem k vnějším okolnostem tohoto života, „bez Boha“, pokud jde o jakoukoli myšlenku nebo cit v jeho nitru. Mohlo by pro něj být něco vážnějšího? Nesmrtelná duše se všemi šlechtnými schopnostmi nemá svůj

vlastní předmět. Dokud je v tomto těle, bude možná udržovaná nějakou klamnou nadějí a nepřítel ji nebude chtít dohnat k zoufalství; spánek smrti v hříchu se mu lépe hodí k dosažení jeho cílů. Ale jak hrozná musí být úzkost duše, zoufalství, až se oči otevřou na onom místě, kde už není víc milosrdenství, kde hrozný osud duše je navěky zpečetěn!

Již na této zemi je stav duše, která je na světě „bez Boha“, skutečně žalostný. Je bez Spasitele, a tedy bez odpuštění, bez pokoje, bez odpočinutí. Může mít nadbytek statků tohoto života, přátelské svazky a společenská spojení odpovídající všem jejím přáním – může mít šlechetné srdce, urostlé tělo a nadáním velice obdařeného ducha, a přesto se takový člověk „bez Boha“ nalézá v okruhu, který pro jeho duši nemá žádné uspokojení, ale jen zklamání a bídnou prázdnotu. I kdyby si některý člověk mohl přivlastnit všechny poklady této země, byl by to všechno prach a jen prach!

Potřeby duše mohou být uspokojeny jen tehdy, je-li přivedena k Bohu. Pán kdysi řekl Nikodémovi: *„Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže viděti království Božího... Nediv se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovuzroditi“* (Jan 3,3.7). Jenom Bůh může vyplnit hroznou prázdnotu duše. Jenom v Jeho přízni je skutečný život, jen v Jeho lásce je odpočinutí, jen v Jeho přítomnosti je radost. *„Sytost hojného veselí (elbf. př.: plnost radostí) jest před obličejem tvým, a dokonalé utěšení po pravici tvé navěky“* (Ž. 16,11). Kdybys byl „mistr (tj. učitel) v Izraeli“, ale nebyl bys znovuzrozen, nebylo by ti to nic platné. Nikomu není v Písmě ohlášen těžší soud než „hříšníkům na Sionu“: *„Zděsili se na Sionu hříšníci, podjala hrůza pokrytce: Kdo by z nás mohl obstáti před ohněm zžírajícím? Kdo by z nás mohl obstáti před plamenem (elbf. př.: zárem) věčným?“* (Iz. 33,14). Takový je hrozný konec, strašná věčnost těch, kteří nejsou „synové Boží skrze víru v Ježíše Krista“. Budou navždy vzdáleni z Jeho přítomnosti, – tam, kde budou ti, které Bůh opustil. Jak hrozná! Tisíc obrazů by mohlo být použito k vykreslení beznaděje onoho stavu, který pero Božího pisatele shrnuje pod jedno slovo: „opuštěn“. A co to slovo znamená, vidíme na kříži, v nepopsatelných utrpeních Toho, který z lásky k nám vstoupil do takového stavu opuštění Bohem.

„Bez Boha“ v tomto světě, „bez Boha“ v onom budoucím, ano, Bohem pak opuštěn! Milý čtenáři! Jestliže ještě nejsi obrácený, žiješ snad ještě myšlenkou, že ta doba je ještě příliš daleko? Miliony lidí si to také myslí. Drží je klamná naděje, a tak užívají života, pokud to jde, a zdají se být šťastní a spokojení. Ale jak to vypadá v jejich nitru! A mezitím je každý den vede blíž k cíli. *„Uloženo (je) lidem jednou umřítí, a potom (bude) soud“* (Žid. 9,27). Blíží se

věčnost, na niž se nechtějí připravit, hněv, jemuž nechtějí uniknout. Na soudcovském trůnu už nebude sedět Spasitel ani Prostředník. Pak už zazní jen hrozný rozsudek: „*Jděte ode mne, zlořečení, do ohně věčného, který jest připraven ďáblu i andělům jeho*“ (Mat. 25,41)! Dnes ještě zaznívá laskavé pozvání: „*Pojďte ke mně!*“ Jenže lidé si toho nevěšují. A potom? Sebe pokornější prosba, sebe trpčí úzkostlivé naříkání už nebude moci změnit neúprosný rozsudek. Doba milosti pak už bude nenávratně pryč. Hříšník půjde na své místo. Opuštěn Bohem, bez Krista, bez vlasti a bez přátel bude vyvržen ven, do temnot. Jeho věčný osud bude zpečetěn. Takový bude hrozný konec „*hříšníků na Sionu*“ – mrtvých vyznavačů! Kéž by se ještě mnozí probrali ze spánku hříchu, než bude navěky příliš pozdě!

BHCh 1903/77- ; HuN 1970/189-192 (pokračování)

Ch. STANLEY:

Lekce z pouště – 1: Sur

Podíváme se teď, milí mladí křesťané, vyučování Duchem Svátým, na lekce ze Sur, Sin a Rafidim (2. M. 15 až 17). Zjistíme, že každé z těchto míst podává zvláštní, vážná, ale i vzácná poučení.

První lekcí je poušť Sur.

„*Hnul pak Mojžíš lidem izraelským od moře Rudého (Rákosového), a táhli na poušť Sur. I šli tři dny cesty po poušti, a nenalezli vod*“ (2. M. 15,22).

Toto místo je nám popsáno jen málo slovy, ale jak hluboký je jejich smysl! Byla to tak krátká doba po vítězném zpěvu, pouhé tři dny cesty od Rudého (Rákosového) moře, od místa smrti a vysvobození. A nenašli žádnou vodu!

Pocítil jsi už, že Kristův kříž, který nás dělí od světa, je opravdu vážná věc? „*Ale ode mne odstup to, abych se chlubil, leč ve kříži Pána našeho Ježíše Krista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu*“ (Gal. 6,14). Co bylo tak nízké a opovržené v očích světa, jako ukřižovaný člověk? A tím byl nyní svět apoštolovi, a apoštol tím byl světu.

Ty tři dny cesty velice vhodně ukazují přesné místo, kam je přiveden věřící. Zemřel s Kristem a je s Ním vzkříšen. Ano, ty tři dny, od smrti ke vzkříšení, tě, milý spolupoutníče, navždy oddělily od Egypta, čili od světa.

Ale, řekneš možná, to se mi zdá divné, že vykoupený, který před velice krátkou dobou ještě zpíval píseň o vítězství, je tak rychle v těžkosti a nenalézá vodu. – Zda to nebyla i cesta, po níž byli k Bohu přivedeni mladí křesťané z Tesaloniky: „Přijali jste slovo ve mnohém soužení s radostí Ducha Svätého“? (1.Tes. 1,6)

Nuže všimni si, že toto je první lekce po vykoupení; a jestliže máš, čtenáři, vykoupení skrze Kristovu krev, odpuštění hříchů, nemusíš se divit, když na poušti nemůžeš nalézt vodu – nic, co by uhasilo tvou žízeň. Mám za to, že to je bezpečným znamením, že jsi spasen. Nezdá se ti to? Anebo se snad ještě můžeš napájet radostmi světa a být uspokojen? Kdyby tomu tak bylo, tedy se neklamej. V tom případě jsi ještě v Egyptě, pak jsi ještě v železném sevření satana, který tě vodí jatého pod svou vůli. Neurážej se, když ti říkám pravdu. Jak mnozí se ubírají do zahynutí držice ve své pravé ruce lež!

Ale s tebou, milý mladý křesťane, doufám, tomu tak není. Věci, které se ti dříve tolik líbily, tě už neuspokojují. Mohu to nejlépe vyjádřit slovy Písma: „Nenalézáš vodu.“ Taková je vážná lekce Sur. Nový zákon je v tomto směru velice přesný: „*Nemilujte světa, ani těch věcí, které na světě jsou. Miluje-li kdo svět, není lásky Otcovy v něm*“ (1. Jan. 2,15). A jinde: „*Což nevíte, že přízeň světa je nepřítelkyně Boží? Proto kdokoli by chtěl býti přítelem světa, nepřitelem Božím učiněn bývá.*“ (Jak. 4,4)

A pomyslíme-li na nesmírnou cenu našeho vykoupení, můžeme se ještě divit, že naše oddělení od světa, který leží ve zlém, musí být tak úplné? Avšak v takovém období, kdy nenalézáš vodu, nic, co by tě na poušti uspokojilo, varuj se reptat!

Druhá lekce pouště Sur je stejně důležitá.

„*A přišedše do Mara, nemohli pít vodu z Mara, neboť byly hořké.*“ To byla nyní velká zkouška, těžší, než když nenašli vodu.

Jak často to prožívá mladý věřící a jistě i my všichni starší. Uchopíme se něčeho, o čem si myslíme, že nás to uspokojí, ale nalezneme jen trpké zklamání. Tobě se to ještě nikdy nestalo, když jsi chtěl trochu ochutnat bohatství, radosti či pocty světa, a byl jsi jen hořce zklamán?

Jsi třeba pozván na nějaké veselé, družné světské setkání. Dříve by se ti to líbilo, avšak nyní to má pro tvou novou přirozenost jen hořkou pachuť. Jaké zklamání si odtamtud přineseš domů! Anebo když jsi city svého srdce zaměřil na nějaký pozemský předmět? Bůh může dovolit, abys ho dostal. Avšak nyní se ti ten předmět zdá být tak prázdný! To, od čeho sis sliboval

tolik uspokojení, ti přináší jen trpkost a prázdnotu. Nereptej! Nepotkalo tě nic jiného, než co zažily všechny Boží děti.

Tento svět je rozsáhlá poušť, kde není strom, který by dával uspokojující ovoce. Ale co to říkám? Jeden strom zde přece je: „*ukázal mu Hospodin dřevo, které, jakž uvrhl do vod, učiněny jsou sladké ty vody.*“ (25. v.) Anebo jak čteme v Písni písní 2,3: „*Jako jabloň mezi stromy lesními, tak milý můj mezi mláďenci* (elbf. př.: *mezi syny*). *Ve stínu jeho žádostiva jsem byla seděti a sedím; neboť ovoce jeho sladké jest ústům mým.*“

Tento strom je Kristus. Nic nemůže osladit hořký kalich tohoto života, než sedět v Jeho stínu. Jaká je to rozkoš, jaká sladkost pro chuť znovuzrozeného člověka! Jak jednoduché je toto druhé poučení pouště Sur! Začnou ti vody tohoto života chutnat hořce? Milý mladý křesťane, pojď blíž k Ježíši a usedni k Jeho nohám: Jeho ovoce bude tvému patru sladké a Jeho slova vzácnější než med – a než mnoho medu. Je pro tebe Kristus skutečně jediným vzácným stromem plným sladkého ovoce, když kolem tebe je všechno bez ovoce a pusté? Pak si jen všímej toho, co Bůh dal Svému izraelskému lidu, když ještě nebyl pod zákonem! A toto ustanovení jistě nemělo nic společného s jejich vykoupením, neboť to už přece bylo hotové.

Tak je to i pro tebe, čtenáři; jsi-li věřící, pak je tvé vykoupení hotová skutečnost, jako tomu bylo i u nich. Tvé skutky nemají s tvým vykoupením nic společného. Ani ty nejsi pod zákonem, ale jak velice závisí tvé nynější požehnání na pilném naslouchání hlasu Pána! On je neochvějná, přepevná skála a Jeho stín je místem dokonalé bezpečnosti. Usedni jen k Jeho nohám, pilně naslouchej Jeho slovům! Jestliže Ho miluješ, ostříhej Jeho přikázání, jak On to řekl (Jan 14,15), ne jako nějaký otrok pod zákonem, nýbrž jako syn naplněný Duchem a vedený Jeho božskou láskou. Ano, jak vzácná a jak nutná je taková poslušnost víry!

Elim s dvanácti prameny vod a se sedmdesáti palmami bylo na poušti svěžím a zeleným místem. „*I rozbili tu stany při vodách.*“ (27. v.) To nám připomíná Pána Ježíše s Jeho dvanácti apoštoly a sedmdesáti učedníky. Kdekoli je přítomen On, může každý žíznící k Němu přijít a napít se. Kéz bychom vždy tábořili blízko pramenů živé vody.

Ch. Stanley: Selected Writings, II, str. 97-100; HF 1970/93-96;
ME 1925/105-108.

Walter GSCHWIND:

Na pomoc mladým křesťanům – 13

(z abecedy křesťanství)

V souvislosti s naším hlavním tématem „Boží církve“ musíme nyní pojednat o jednom vážném předmětu, který bychom raději přešli mlčením:

KÁZEŇ V SHROMÁŽDĚNÍCH MÍSTNÍ CÍRKVE

Žádný věřící se vážné otázce kázně nevyhne, mnohdy s ní přijde do styku i brzy po svém obrácení. Následující stručné informace mu přitom mohou pomoci.

Nutnost kázně

S udržováním nebo zanedbáváním kázně stojí či padá každé viditelné svědectví Boží Církve na zemi. Bez kázně by shromažďování ve jménu Páně bylo nemožné. Bez kázně v Církvi by jednotlivý věřící byl přenechán sobě. Kdyby upadl do hříchu, mohl by jeho hřích dál ovlivňovat i jeho bratry a sestry a jeho porušené obecenství s Pánem a Jeho lidem by nemohlo být obnoveno způsobem, jakým si to přeje Bůh.

Božímu domu sluší svatost

Jak úžasná je to milost, že lidé s hříšnou minulostí mohou skrze živou víru v Ježíše, na základě Jeho smrti a vzkříšení vstoupit do úzkého a nerozlučného poměru k Bohu! Můžeme pak jako posvěcení a milovaní mít obecenství s Otcem a se Synem Jeho Ježíšem Kristem! (1. Jan. 1,3)

Ale právě proto, že tento poměr k Němu je živou pravdou, musejí vykoupení jako jednotlivci i jako celek odpovídat ve svém praktickém životě Božímu charakteru. „*Jak ten, který vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte; neboť napsáno jest: Svatí buďte, neboť já svatý jsem.*“ (1. Petr. 1,15.16 Karaf. oprav. př.).

Odedávna bylo Božím přáním bydlet mezi lidmi. V izraelském lidu byl Božím příbytkem stánek úmluvy a později chrám. Již tenkrát žalmista zvolal: „*Domu tvému ušlechtilá (= náleží) svatost, Hospodine, až navěky*“ (Ž. 93,5b).

Bůh s horlivostí bděl nad tím, aby svatost Jeho pozemského domu zůstala uchována. Když tedy lid upadl do modlářství a vnesl do Božího domu ohavné obrazy (Ezech. 8), nemohl tam Bůh už přebývat. Ezechiel musel vidět, jak se Hospodinova sláva vznesla od chrámu a opustila město (Ez. 11,23).

V dnešní době je Božím příbytkem na zemi Církev (Shromáždění). Všichni vykoupení jsou jako živé kameny vzdělávání (budování) v duchovní dům, v němž On sám přebývá (1. Petr. 2,5). Je to potvrzeno i na jiném místě: „*Vy jste chrám Boha živého, jak pověděl Bůh: Přebývati budu v nich, a procházeti se budu, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.*“ Jak požehnaná, ale také nesmírně vážná je to skutečnost! „*Proto*“, pokračuje apoštol, „*vyjděte z prostředku jejich* (tj. nevěřících), *a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán, Všemohoucí.*“ (2. Kor. 6,16-18)

Následky zla v Církvi

- 1) Podaří-li se nepříteli vnést zlo do místního shromáždění Církve, je s ním uvedeno do spojení Boží jméno a jméno našeho Pána Ježíše a je jím zneuctěno. (Věřící se rmoutí předně **nad tímto** následkem zla. Toto má být jejich hlavní starostí, dokud zlo není odsouzeno a odstraněno.)
- 2) Duch Svatý, jímž byli věřící zapečetěni, je zarmoucen. Je brzděn ve Svém působení (Ef. 4,30). Chybí síla a duchovní život. Ve shromáždění se projevuje vyprahlost.
- 3) Zlo se šíří a zatemňuje světlo svědectví před světem.

V jaké podobě může zlo vyvstat?

Může jít o **mravní zlo**, jako je smilství, lakomství, modlářství, hanění, opilství, loupež atd. (1. Kor. 5,11), o **hřích proti některému bratru** anebo o **zlá učení**. Jestliže křesťan nechodí v Duchu, působí v něm tělo (tj. stará přirozenost z Adama – pozn. překl.), které je schopné všech zlých skutků. Jak bychom měli bdít, abychom i my nebyli pokoušeni! (Gal. 5,19-21)

Kdo má provádět úkony spojené s kázní?

Vedoucí bratři určitého místa nemohou jednat za celé shromáždění. Tak Pán v souvislosti s prohřešením jednoho bratra proti jinému odkazuje na

Církev a říká: „*Cokoli svázete na zemi, bude svázáno i na nebi; a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno i na nebi... Neboť kdekoli shromáždí se (= shromáždění jsou) dva neb tři ve jménu mém, tu jsem já uprostřed nich.*“ (Mat. 18,15-20) Co rozhodne takové shromáždění místní Církve, je uznáno v nebi.

Také pokyny apoštola ohledně „toho zlého“ v Církvi v Korintu (1. Kor. 5) potvrzují tuto zásadu. **Celý tamější sbor** byl v této otázce kázně kompetentní a měl jednat „*ve jménu Pána našeho Ježíše Krista*“.

Zkušeni bratři jsou jistě oprávněni přesně prozkoumat každý jednotlivý případ, který by mohl vést k nějakému prostředku kázně. Ale podají o tom zprávu v bratrském shromáždění a toto se o tom poradí. Jestliže se pak podle přesvědčení přítomných na základě Písma svatého ukáže, že je nevyhnutelně nutné nějaké opatření kázně, sdělí to celému shromáždění – všem bratrům a sestrám, kteří se účastní lámání chleba. Takto má každý příležitost zaujmout k tomu stanovisko mlčením anebo příslušným sdělením některému z bratrů.

Je jasné, že také v otázkách kázně musí být respektována zásada, že všichni věřící na celé zemi tvoří jedno tělo. Každý věřící i každé shromáždění místní Církve v kterékoliv vesnici nebo v kterémkoliv městě na celém světě jsou povinni uznat rozhodnutí Církve, které ona učinila před Pánem a ztožnit se s příslušnými následky. Rozhodnutí má pro všechny závaznou platnost, ať je-li někdo ke stolu Páně přijímán, či naopak musí být dán do kázně.

Táž skutečnost, že všichni skuteční věřící patří společně k jednomu tělu, může vést místní shromáždění, které se musí zabývat nějakým případem kázně, k tomu, že si vyžádá nebo přijme pomoc či radu rozumných (uvážlivých) a věrných bratrů, zvláště ze sousedních shromáždění. Z téhož důvodu ale také aspoň vyslechne případné pochybnosti těchto bratrů, které mu byly předloženy, a možná i na ně vezme zřetel. Tím není nijak změněna skutečnost, že Pán dal oprávnění k provedení kázně **místnímu** shromáždění.

Co máme rozumět biblickým výrazem „kázeň“?

Všichni se nalzáme pod kázní Ducha, který skrze Boží slovo stále působí na naše srdce a svědomí: „*Živá je zajisté řeč Boží a mocná, a ostřejší nad všeliký meč na obě strany ostrý, a proniká až do rozdělení duše i ducha i kloubů i mozku (elbf. př.: morku) v kostech a rozeznává (elbf. př.: je posuzovatelem) myšlení a mínění srdce*“ (Žid. 4,12 Karaf. oprav. př.).

Také obecnství s věřícími podporuje takovou kázeň. Jak často mne už podnítilo anebo usměrnilo jejich slovo a jejich příklad. Jestliže smýšlím duchovně, může zase opačným směrem můj vliv na ně mít takový účinek. „*Šetřme* (= všímejme si) *jedni druhých*“, jsme napomínáni (Žid. 10,24). Ne proto, abychom vystupovali jako nějací slídlilové a potom jako „žalobníci bratří“, nýbrž „*k rozněcování se v lásce a dobrých skutcích*“. Písmo vždy předpokládá, že věřící se vzájemně mají rádi a že k sobě nestojí lhostejně nebo nezúčastněně. „*Toto jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem vás*“ (Jan 15,12), říká Pán Svým učedníkům. Taková láska je mezi věřícími podněcující, pomáhající, nesoucí (snášející) a uzdravující mocí. Ale musí to být pravá láska: „*Potom poznáváme, že milujeme dítky Boží, když Boha milujeme, a přikázání jeho ostříháme.*“ (1. Jan. 5,2) Kdybychom to uskutečňovali věrněji, nemuselo by v mnoha případech k vlastní církevní kázni vůbec dojít.

Jestliže někdo sejde z cesty...

Jestliže se u některého bratra ukazuje, že je v nebezpečí nějak sejít z přímé cesty, musí nás to hluboce rmoutit. Musíme se pak sami sebe dotázat: Nechyběla mi snad laskavá pozornost, která mu mohla posloužit, aby již při prvních myšlenkách poznal, že jsou zlé a odsoudil je?

Nyní potřebuje tím více naši pomocnou bratrskou ruku. Nyní musíme jít přímo k němu a nešířit, co jsme zpozorovali, někde jinde. Mohou to být první příznaky; ale jestliže to zlo zůstane bez povšimnutí a není odsouzeno, dostává se takový bratr stále více pod jeho moc a bude působit zhoubným vlivem i na jiné věřící ve shromáždění.

Jde nyní o to, jak s tím bratrem jednáme. Přistoupíme-li k němu samospravedlivě a samolibě, zapudíme ho jen ještě víc na cestu zlým směrem. Máme-li však na zřeteli svou vlastní slabost a přijdeme-li k němu jako prosící, v duchu tichosti a milosti, je možné, že zažijeme, že Pán odpoví na naše pokorné prosby a přivede ho k uznání svého špatného stavu a k radikální změně. Bude napraven.

V takovém případě máme za to, že tu šlo o určité pochybení, jež nemusí mít za následek provedení určité kázně Církví. Byl zastižen nějakým poklesem (Gal. 6,1 elbf. př.). Ale je dobré, když nečiní pokání jen z toho, nýbrž také z nedostatku bdělosti a závislosti na Bohu, aby se onen poklesek neopakoval.

„Kdyby proti tobě zhřešil bratr tvůj...“

Může se stát, že některý bratr proti tobě zhřeší z tělesného rozrušení, z žárlivosti či závisti, nebo ze svárlivosti, popřípadě kvůli nějaké hmotné výhodě. Co máme dělat v takovém případě?

Přirozenou odpovědí srdce by bylo: Oplatit stejné stejným, anebo chladnokrevně se od něho odvrátit a všude, dokonce možná i mezi lidmi ze světa si ulevovat šířením všech podrobností o utrpené křivdě. Jiný, duchovně smýšlející bratr by možná přišel na jinou myšlenku: Přinesu tu věc před Pána a nechám jednat Jež.

Ale Pán ti ukáže další cestu (Mat. 18,15-17). Máš jednat ty, který jsi utrpěl křivdu, kterému bylo utrháno anebo který jsi byl poškozen:

- 1) „*Jdi a potrestej* (elbf. př.: *usvědči*) *ho mezi sebou a jím samým*“, a to ve snaze získat ho láskou a nikoli požadovat na něm nějaké zadostiučinění! (15. v.) Kdo přijde k bratru v takovém duchu Krista – který čelil Svým protivníkům s tolikerou tichostí a láskou – může dosáhnout toho, že ten bratr svůj hřích uzná, že se pro to před ním a před Pánem pokoří, a bude-li třeba, bude se snažit následky takové křivdy opět napravit. V tom případě takový hřích, který se z malých začátků mohl rozšířit a vyvinout ve svár mezi bratry anebo dokonce mohl vést k rozdělení, bude odstraněn způsobem podle Písma.
- 2) „*Jestliže by pak neuposlechl, přijmi* (= vezmi)...“ a to znovu s cílem, získat toho bratra „*k sobě ještě jednoho anebo dva, aby v ústech dvou neb tří svědků stálo každé slovo* (elbf. př.: *byla potvrzena každá věc*).“ (16. v.)
- 3) „*Jestliže by (ani) jich neuposlechl, pověz* (to) *církví*“, která nyní na základě oněch svědectví se také ze své strany má usilovat přivést toho bratra k nápravě. Jestliže však on ani tu neuposlechne, musí shromáždění místní Církve jednat.

Naše chování k zlým učení

Mnozí mají sklon považovat ta učení, která se odchyľují od Písma, i když se dotýkají Osoby Pána anebo převracejí skutečnost spasení, za méně zlá než různé formy mravního zla, uvedené v 1. Kor. 5,11: smilství, sobectví, modlářství, hanění, opilství, loupež atd. Avšak zlá učení jsou svým účinkem nebezpečnější, protože se kolem sebe šíří rozkladně jako rakovina (2. Tim.

2,17). Boží slovo říká, že proti takovým, kteří vnášejí zlá učení, musíme jednat s rozhodností (srov. Gal. 1,8.9; 1. Tim. 1,20).

Jak mravní zlo, tak i zlo v učení jsou v Božím slově označena slovem „kvas“, tj. podobně jako kvas prokvasí celé „těsto“, všechny věřící (1. Kor. 5,6; Gal. 5,9). Bděme tedy a mějme se na pozoru na obě strany!

Lidi, kteří venku ve světě šíří bludná náboženská učení, nemáme ani přijímat do domu, ani pozdravovat. Neboť ten, kdo je pozdravuje, má účast na jejich zlých skutcích (2. Jan. 10.11). Takoví, kteří nezůstávají „v učení Krista“, „nemají Boha“ (2. Jan. 9).

Ale také bratři, kteří šli mnoho let cestou pravdy a vyznačovali se dobrou známostí Písma, mohou podlehnout bludům. Stane se to tím, že nebděli a odvrhli od sebe dobré svědomí. Jejich obecenství s Pánem je takovými neodsouzenými věcmi přerušeno. Pouhá rozumová známost před tím nechrání; naše srdce musí být naplněno známostí Pána a Jeho Slovem. (Srov. 1. Tim. 1,5.6.19; 3,9; 4.1.2.)

Žel, že slovo k napravení zde většinou bývá málo platné. Mladší věřící, kteří jsou ještě málo upevněni a tak snadno podléhají něčemu novému, by měli takové záležitosti přenechat starším, osvědčeným bratrům a důvěřovat jim.

Prostředky církevní kázně

Jak mnoho důvodů k hlubokému pokořování před Pánem a k hořké bolesti je ve shromáždění, jestliže některý z údů Církve přes mnohá modlitbami nesená úsilí bratrů setrvává ve zlu! Jaká urážka se tím děje jménu Pána!

V takovém případě se Církev musí uchopit takového prostředku, který považuje za vhodný, aby

- 1) byla obnovena čest Pána,
- 2) bylo dokázáno, že místní Církev je v té věci čistá, a
- 3) aby ten, který chybil, byl veden k napravení podle Boha.

O jakých prostředcích kázně mluví Boží slovo?

Varovné napomenutí a označení

Apoštol napsal Církvi (Shromáždění) v Tessalonice: „*Kárejte (nebo varujte) vybočující z pořádku*“ (1. Tes. 5,14 elbf. př.). Jestliže se věřící nepodřizují pořádku, který má vládnout v Božím domě, a přes různá napomenutí jdou svévolně svou cestou dál, je podle výše uvedených slov úkolem bratrů, kteří v tom místě mají službu dohlížejších, takové varovat. Mají je upozornit na prostředky kázně, které budou nutné, jestliže se nebudou chtít pořádku podřídit. U těch v Tessalonice, které apoštol měl na mysli, zůstalo ono varovné napomenutí, jak se zdá, bez výsledku. Apoštol proto přikazuje: „*Přikazujeme pak vám, bratři, ve jménu Pána našeho Ježíše Krista, abyste se oddělovali od (elbf. př.: stranili) každého bratra, který by chodil nezpůsobně, a ne podle ustanovení, které přijal od nás*“ (2. Tes. 3,6). Tam to byli taková, kteří nepracovali a vměšovali se do cizích věcí (tj. které se jich netýkaly – 2. Tes. 3,11). Museli být jako taková označena, a ostatní věřící s nimi nesměli pěstovat žádný styk. Apoštol to odůvodňuje takto: „*Jestliže někdo neuposlechne našeho slova skrze dopis, toho označte a nemějte s ním žádný styk, aby se zastyděl. Avšak nemějte ho za nepřítele, ale napomínejte jako bratra.*“ (2. Tes. 3,14.15 elbf. př.) Takový se tedy dále může účastnit lámání chleba. V tomto případě nejde o vyloučení.

Veřejné usvědčení

Pavel dal Timoteovi pokyn: „*Ty pak, kteří hřeší, přede všemi trestej (elbf. př.: usvědčuj), aby i jiní bázeň měli*“ (1. Tim. 5,20). Přitom mohlo jít o taková, kteří hřešili veřejně, a proto také museli být veřejně pokáráni. Jejich počínání ohrožovalo ostatní, takže mohli být strženi. Proto je měl Timoteus přísně pokárat před celým sborem, aby ostatní se báli následovat jejich zlého příkladu.

Dnes nemáme žádného apoštola, ani někoho, koho apoštol zplnomocnil. Avšak ono Slovo bylo napsáno k našemu naučení, abychom je i my použili v podobných případech. Jde jen o to, zda zde je nějaký bratr, mající všeobecnou důvěru a tím i nutnou moc (autoritu), aby toho chybujícího moudrým poukázáním na Slovo jménem Církve před všemi usvědčil.

Vyvržení zlého člověka

Nyní přicházíme k poslední a nejpřísnější formě kázně, která má být použita teprve tehdy, jestliže všechna úsilí lásky, všechna napomenutí jakož i případně použité preventivní (ochranné) a napomínající úkony kázně zůstaly bez výsledku: **vyloučení** z účasti na stole Páně a z jakéhokoli bratrského obecenství. Směrodatné jsou tu pokyny apoštola v 1. Kor. 5 a v 2. Kor. 7. Jestliže ona osoba, o niž jde, se zdráhá odsoudit hřích, který u ní vyšel najevo, nechce ho zanechat a s opravdovou lítostí činit z něj pokání, ukážou se na ní jasně znaky takového „zlého“. Žije v jednom z různých druhů hříchu, které jsme výše uvedli. Tato ošklivá rostlina se v ní hluboce zakořenila a rozvíjí se.

Jestliže taková bolestná věc byla důkladně a nestranně ověřena a existují-li nesporně výše uvedené skutečnosti, je na čase jednat. Celé shromáždění (Církev) – ne tedy jen několik bratrů – provede nyní vyloučení. (U „zlého“ v Korintě už nebyl třeba žádný dlouhý průzkum; jeho stav vzbudil rozruch i u světa. I kdyby se u něj už nyní vyskytly určité náznaky lítosti, musel být vyloučen, aby bylo očištěno svědectví Církve poskvrněné před světem.)

Kvas, který by byl prokvasil všechno těsto (kral. „zadělání“), je nyní odstraněn, vymeten (1. Kor. 5,7). Také svět, který nás obklopuje, a asi o té věci věděl, se to dozví. Ale zbývá velký zármutek: Pán byl tím hříchem v našem středu zneuctěn. A jeden z nás musel být „vyvržen“.

Je tento člověk nyní ztracen, protože jeho spojení k vykoupeným byla ve smyslu Písma náhle zrušena? Bůh ví, zda to je bratr, který má věčný život a nemůže zahynout. Pro nás však je důležité, aby ho kázeň přivedla k pokání a k napravení.

Provinilý je nyní venku

Co to znamená, učíme se nejlépe na příkladu z 1. Kor. 5. Onen muž nyní byl předán „*satanu k zahubení těla, aby duch spasen byl v den Pána Ježíše*“. Nalézal se nyní venku, ve světě, kde vládne satan, a neměl žádnou možnost pěstovat s věřícími obecenství. Oni s ním vůbec neměli styk. Ani neměl možnost obejít tuto těžkou kázeň tím, že by se třeba připojil k nějaké skupině křesťanů v Korintě, u nichž se žádná kázeň neprováděla. Věřící nebyli ještě tenkrát rozděleni v různá pojmenování a jednali v té věci jednomyslně.

Dnešní poměry v křesťanstvu jsou velkou překážkou k napravení těch, kteří musí být vyloučeni. Přesto však jsme povinni podřizovat se jasným pokynům Božího slova.

Jeho napravení

Zdánlivě velice přísný postoj Korintských vůči tomu, který dříve „měl jméno bratr“ (1. Kor. 5,11), nejenže odpovídalo spravedlivým požadavkům Boží svatosti, nýbrž bylo též nejlepším způsobem, jak mu pomoci: On začal uznávat ošklivost svého hříchu a byl nad ním tolik zarmoucen, že apoštol musel Korintským napsat, aby mu tedy odpustili a povzbudili ho, aby nebyl sehlcen přílišným zármutkem. Způsobená v něm lítost a pokání byly pravé a hluboké. Neobviňoval druhé, nýbrž sebe.

Došlo-li u některého člověka, který musel být „vyvržen“, k takové důkladné změně smýšlení, tedy může uvědomit bratry o hlubokém odsouzení své dřívější cesty. Ti se pak mohou znovu jím zabývat a prozkoumat otázku jeho opětného připuštění ke stolu Páně a k obecenství s věřícími.

Tyto stručné, jednoduché informace si v žádném případě nečiní nárok na úplnost. Mnoho věcí jsme nemohli probrat. Ale jestliže tím budeme podníceni k větší bdělosti vůči zlu v našem vlastním životě, jakož i k uchovávaní svatosti Božího domu, tedy účel byl přesto splněn.

HF 1959/308-320

Den Páně

Den Páně! Víš skutečně, čím je, milý čtenáři? Je to jen jeden den, který je takto nazýván, první den v týdnu, den vzkříšení našeho drahého Pána a Spasitele – den, který zvláštním způsobem patří Jemu, kdy se Jeho lid shromažďuje, aby zvěstoval Jeho smrt, aby slavil slavnost na Jeho památku, den odpočínutí od pozemské práce, avšak den činnosti pro Něho, který tu není, ale brzo se vrátí.

Čím je tento den tobě? Díváš se na něj a nakládáš s ním skutečně jako s takovým, který nepatří tobě (ani na několik hodin) nebo tvé práci, tvému výdělku, tvému zotavení nebo dokonce tvé zábavě? (Je samozřejmé, že tu nemyslím takové práce, které toho dne musejí být vykonány.) Víme, jak ten den slaví křesťanský svět; ale jak ho slavíš ty? Víme dostatečně, jak málo s ním křesťanstvo zachází jako se dnem Páně; ale jak s ním zacházíš ty? Jde

ti o využití vzácných hodin toho dne v Jeho službě, v zaměstnávání se Jeho Slovem, v úsilí lásky pro Jeho lid, pro chudé, slabé, osamělé atd., kteří jsou zvláštními předměty Jeho lásky a péče? Myslíš na ty, kteří Ho ještě neznají, jimž by se tak rád dal poznat ve Své slitovávající se lásce a pro jejichž spásu by tě chtěl použít? Snažíš se opravdu těm, kteří jsou ti svěřeni a spasení jejich duše by ti mělo ležet na srdci (úduům vlastní rodiny, podřízeným, zaměstnancům, služebníkům atd.), dát možnost, ba mít je k tomu, aby ten den prožili tak, jak se to líbí Pánu?

Chtěl bych vám, milí čtenáři a čtenářky, naléhavě položit tyto otázky na srdce. Bojím se totiž, že v souvislosti s tím je při nás mnohé, co by tu být nemělo a co nám a našemu okolí není k požehnání, co škodí našim duším, světu je urážkou a jiným křesťanům k pohoršení. Víím dobře o těžkostech, které v tomto směru mají mnozí věřící, a znám i námitky, které vznášejí ubohé, malověrné srdce, i nároky, které klade lidská přirozenost. Ale jsou ony těžkosti skutečně nepřekonatelné? Mohou ony námitky a nároky obstát před Pánem, který ví o všem a zná všechno, kterému patříme se vším, co jsme a co máme, Jemuž máme být věrnými správci?

Jsme na cestě k Němu a Jeho příchod pro nás se již velice přiblížil. Chtěli bychom ve světle Jeho soudné stolice, před níž brzo budeme zjeveni, stát jako takoví, kteří si Jeho dne málo vážili?

Možná, že někdo namítne: Ale vždyť nejsme pod zákonem, nýbrž pod milostí. Ovšemže, a Bohu díky, že tomu tak je! Ale nezapomínejme, že milost na nás klade mnohem vyšší požadavky než zákon. Zákon říká: „*Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého*“ (3. M. 19,18; Mat. 5,43), zatímco pod milostí platí: „*Milujte nepřátele své*“ (Mat. 5,44). Varujme se zneužívat milost a užívat ji „za svobodu pro tělo“.

EuE 1957/35-36

Několik myšlenek k Boží péči o Jeho lid

V tomto světě, kde je přítomen nepřítel, kde věřící je obklopen pokušeními všeho druhu a i sám cítí svou slabost, uklidní srdce Božího dítěte vědomí, že Bůh se o Svůj lid ustavičně stará. Nikdy nás nezanedbává, ani nás nemůže opustit, a pohnutkou jeho starostlivosti o nás nejsou jen naše potřeby, nýbrž dokonalá láska a velký soucit Jeho srdce. Jemu působí péče o nás radost a uspokojuje Jeho lásku. I když tu jsou různé zkoušky v tomto životě, aby ověřovaly naši víru a upevňovaly naše vytrvání, jsou pro našeho

Boha a Otce právě příležitostí ukazovat, jak velká je Jeho láska k nám a soucit s námi.

Kéž bychom si to hluboce vštípili do srdce a kéž by toto vědomí v nás nikdy neosláblo, aby naše srdce ve všech zkouškách a situacích zůstávala klidná a naplněná chválou a děkováním! Potom bychom tak lehce nepřicházeli na myšlenku chtít si sami pomoci, nýbrž čekali bychom na Jeho dobrotitu. Všechna vlastní snaha, která je vlastně důkazem, že Mu dost nevěříme, brání Bohu, aby se při nás oslavil, a brání nám, abychom Ho za Jeho pomoc oslavovali. Když uvažujeme v Písmě svatém o cestách jednotlivých svatých anebo o cestách Božího lidu vůbec, často nalézáme svévolné jednání a nedostatek důvěry v Boha, ale nikdy se nesetkáme s tím, že by polevila Boží věrnost a láska k nim. Všude se setkáváme s projevy Jeho lásky. Jeho oko bdí, Jeho ucho je otevřené, Jeho rámě vztažené a Jeho ústa připravena potěšit. Tak Ho můžeme poznat i v Jeho vztahu k nám – On se nemění. Ale Jeho péče se netýká jen naší ochrany a zachovávání i pomoci v různých situacích, nýbrž má také na zřeteli naši duchovní výchovu, naše proměňování v Kristův obraz, naše připodobňování Jemu jak ve smýšlení, tak v našem praktickém životě. Naše myšlenky bývají často zaměřené spíše na to první, ale každý věrný otec se většinou nejvíce stará o výchovu svých dětí a „Otec duchů“ o ni dbá jistě daleko více než „otcové podle těla“ (Žid. 12). Písmo svaté Starého i Nového zákona nám v tomto směru podává jasné důkazy Boží péče o ty, kdo jsou Jeho.

Bůh v tom zůstal stejný, jaký byl odedávna, a vždy zůstane takový, dokud je Jeho lid na tomto světě. Podívej se, milý čtenáři, do svého života – jsi-li ovšem Božím dítětem – a budeš muset spolu se mnou vyznat, že náš věrný Bůh a Otec nikdy neopomenul využívat jak času a příležitostí, tak prostředků a darů, aby nás vyučoval, upevňoval a vedl k důstojnému praktickému životu. Ale dovol mi, abych v přítomnosti a pod zrakem tohoto pečujícího a věrného Boha položil tvému svědomí vážnou a nutnou otázku, která je stejně důležitá pro tebe i pro mne: „Jak sis až dosud vážil a cenil této ustavičné Boží péče? Máš ve svém domě Jeho Slovo, zjevení Jeho uložených rad a Jeho vůle; jak ho používáš? Zpytuješ v něm horlivě, abys stále hlouběji pronikal do jeho slavných tajemství? Odsuzuješ se ve světle Jeho vše zpytující pravdy a necháváš je v sobě bohatě přebývat? Nenecháváš je snad mluvit jen ke své rodině, které je předčítáš, a ne také k svému srdci a svědomí? Zamysli se nad tím, co děláš a jak Písma používáš; to první musíme dělat, avšak to druhé neopomíjet. Cítíš přítom pronikající ostří toho dvojsečného

meče, anebo se mu chceš pro svou osobu vyhnout? (Žid. 4,12-13) Kéž tě před tím Bůh chrání a ať bohatou měrou dopřává toho prvního i tobě. Boží věrná péče nám uchovala Písmo po všechna staletí a vzdor moci a lsti nepřítelů nám je stále podává; jak by nás to mělo povzbuzovat, abychom ho pilně a se stále vděčnějším srdcem využívali!

Ale ještě něco. Předpokládám – protože u většiny čtenářů těchto řádků to smím předpokládat – že využíváš vzácnou výsadu a shromažďuješ se se spoluvykoupenými k „lámání chleba“, k modlitbě, k vzájemnému vzdělání, povzbuzování, napomínání i poučování. Díváš se na to opravdu jako na požehnanou výsadu? Vidiš v tom věrnou Boží péči a starostlivost o blaho tvé duše?

Anebo se ti účast na tom všem stala spíše už jen zvyklostí a ty jdeš touto cestou, protože kdysi poznals, že to je správná cesta pro tebe, anebo proto, že už prostě po ní jdeš a někam jinam jít nemůžeš? V tomto případě jsou ti určena slova Písma: „*Probud' se, ty kdo spíš, a vstaň z mrtvých, a zsvítí se tobě Kristus!*“ (Ef. 5,14) Odnášíš si vždy z těch chvil, kdy jsi shromážděn se svými vykoupenými, něco domů, do své rodiny, do svého zaměstnání, do své podnikatelské dílny, do svého každodenního života? Slouží ti ony příležitosti opravdu k tomu, abys byl stále více uváděn do poznávání Boží vůle a veden k stále věrnějšímu praktickému životu? Je-li tomu tak, tedy Boží péče o tebe takovým způsobem skutečně není zbytečná a Jeho srdce se raduje z tvé radosti a z tvého pokoje.

Ale ještě něco. Bůh se postaral, aby to, co slouží k tvému vzdělávání a poučení, k tobě přicházelo nejen skrze tebou čtené Boží slovo a nejen skrze Boží slovo mluvené ve shromážděních, nýbrž také skrze různé dobré spisy. Jak využíváš tuto literaturu, která může skutečně požehnaně působit k tvému vzdělávání a poučení? Přijímáš s děkováním také tento dar z ruky věrného Boha, který se o tebe tak stará? Poznáváš i v tom Jeho milující péči? Čteš a uvažuješ tyto spisy horlivě a s užitkem pro svou duši, anebo je brzo odkládáš stranou jako nějaké přečtené noviny, jimž se pak už nevěnuje žádná další pozornost?

Bůh ti dále prokazuje Svou něžnou péči i zvláštními bratrskými napomenutími. Ale jakou má toto požehnaní pro tebe skutečnou cenu? Jsou ti taková napomenutí nepříjemná nebo vítaná? Díváš se na ně jako na nějakou nežádanou dotěrnost, které by ses raději vyhnul? Posuzuješ napomínajícího a jeho způsob, jak s tebou jedná: zda „v rukavičkách“ anebo nějak drsněji, než jsi zvyklý? Anebo v tom spatřuješ Pána a Jeho pečlivou lásku k Tobě? Jak

často se právě v této věci, která je tak důležitá pro náš požehnaný rozvoj, pro náš duchovní růst, na tuto Boží péči nedbá, anebo se jí pohrdá!

Nakonec bych ti ještě chtěl připomenout různá vedení a řízení Páně, různé okolnosti, do nichž přicházíme, rozmanitá káznění a pokoření, která zde na zemi dostáváme a jejichž jediným cílem je vychovávat nás a činit nás stále víc účastné Boží svatosti. Jistěže nejsi, milý čtenáři, ani ty v této věci opomíjen. Ale ptám se tě: Přijímáš to vše jako dar z ruky svého Otce, který tě tak nevýslovně miluje? Říkáš na všech cestách, jimiž tě vede, se skloněným srdcem: „Je tu Bůh, aby mi žehnal; můj Otec mi tím chce něco říci“? Jak vzácné je to v takovém případě a jak potěšující pro tvé srdce, jestliže tvé oči opravdu všude spatřují pečlivou lásku Boha a Otce, jakož i tvého věrného a dobrého Pastýře, a když na to vše můžeš odpovědět vděčným srdcem! Kéž by to věrný Bůh v nás a mezi všemi Svými milovanými ještě bohatě působil a rozhojnil to pro naše kroky, které máme ještě udělat v této nám cizí zemi.

Jak by se mohlo srdce, které je pod vlivem takových úžasných pravd, účastnit lehkomyšlných nebo prázdných rozhovorů, anebo v nich mít nějaké potěšení? Jak by se mohlo pouštět do povídání o lidech a věcech, které se ho vůbec netýkají, o kdejaké bezvýznamné malichernosti anebo novince toho dne? Mohou ústa oplývat takovými věcmi, je-li srdce naplněné Kristem? A přesto při setkáních věřících slýcháme takové řeči až příliš často, když se navštíví, potkají, anebo jsou pozváni ke stolu.

Ale nejen v našem styku s věřícími se zapomínáme, nebo spíše zapomínáme na Pána, nýbrž i ve styku se světem. Jak často se stává, že při setkání s nevěřícími souhlasíme s jejich způsobem myšlení a nalézáme takové předměty hovoru, o nichž s nimi můžeme zúčastněně hovořit. Někdy se nad tím sice naříká a přichází to líto, ale jindy se to dokonce obhajuje, a to na základě nesprávně chápaného Pavlova slova: „*Všechněm všechno jsem učiněn.*“ Tento výrok přece neznamená, že věřící má svůj čas utrácet v zbytečných, světských hovorech. Znamená naopak, že apoštol, sám se zapíraje, se zabýval všemi vrstvami lidí, aby aspoň některé lidi všemožným způsobem přivedl k spasení (1. Kor. 9,22). Jeho cílem bylo vést hříšníky ke Kristu a nikoli pouštět se s nimi do jejich světských hovorů a sám se tím bavit.

A pozorujme samého našeho Pána, náš veliký Vzor! Jak On se choval ve styku s lidmi tohoto světa? Měl někdy obecenství s jejich způsobem myšlení, s jejich touhami a snahami? V žádném případě! Vždy byl naplněn jen jedním předmětem a jím byla Jeho ústa plná. Vždycky se snažil zaměřovat myšlenky lidí k Bohu. A toto by, milý čtenáři, mělo být také naší snahou. Kdekoli a

kdykoli se setkáme s nějakými lidmi, měli bychom se snažit vést jejich myšlenky ke Kristu. A jestliže jsou pro toto nepřístupní, rozhodně bychom měli dát pozor, abychom se sami nedostali do jejich kolejí, po nichž se pohybují jejich myšlenky, a nespočinuli v „jejich věcech“. Jestliže máme se světem obchodovat, tedy to musíme dělat; ale měli bychom se snažit zůstávat neposkvrnění od světa, od jeho způsobů nazírání a mluvení, jako i náš Pán nikdy neměl se světem obecnství. Jestliže se v tom vzdalujeme od úzké cesty, kterou nám ukázal, jsme v nebezpečí, že brzo poklesneme do nízkého, nesvatého stavu. Budeme pak solí, která ztratila svou sílu a „*k ničemu více se nehodí*“ (Mat. 5,13).

EuE 1952/63-68

E. C. HADLEY:

Tajemství, jak vítězit nad hříchem

Všichni jsme se narodili s hříšnou přirozeností. Drží se nás i po našem obrácení, a to až do dne našeho skonu anebo vtržení k Pánu. Bible ji označuje jménem „tělo“. Apoštol Pavel mluví v Ep. Římanům 7,17 o „hříchu, který ve mně přebývá“.

Jde tedy o to, jak vítězit na něm. Každý, kdo zná Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele, je schopen vítězit. Je důležité, abychom si vzali k srdci, co nám o tom říká Boží slovo a v praxi to také uskutečňovali.

Nejprve u nás musí být touha: zvítězit. Jestliže ji nemáme, nikdy nedeme mít sílu vzdorovat pokušení nebo jít Boží cestou k vítězství. Za druhé musíme, jestliže jsme zhřešili, otevřeně tu věc vyznat před Bohem. Nesmíme nic přikrášlovat. Musíme považovat hřích opravdu za to, čím je. Při posuzování hříchu se musíme postavit na Boží stranu. Pro Boha je každý hřích odporný, ošklivý. Bolí Ho to v srdci, hřeší-li Jeho děti – vykoupené za cenu života Jeho Syna. A tak bychom to měli cítit i my. „*Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý (protože Kristus už za naše hříchy trpěl na kříži), aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti*“ (1. Jan. 1,9). Za třetí musíme být přesvědčeni, že v nás není žádná síla ani k vzdorování hříchu, ani k nesení ovoce Bohu. Toto přijmout je asi pro nás nejtěžší. Ale dokud se domníváme, že je v nás ještě něco dobrého, budeme se o to snažit vlastní silou a zcela jistě to povede k pádu. Považujme v této věci vlastní slova Pána Ježíše za absolutní a definitivně platná: „*Beze*

mne nic nemůžete učiniti“ a „Jako ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, tak ani vy, leč zůstanete ve mně“ (Jan 15, 5.4). Pokořuje nás to, ale jenom když otevřeně před Pánem vyznáme, že sami v sobě nemáme žádnou sílu, dostaneme se na bezpečnou cestu k vítězství. Když Kristus zaujal mé místo, byl ukřižován. Proč? Protože Bůh viděl, že ve mně nebylo nic dobrého, nic, co by bylo schopné k životu. Souhlasme srdečným „Amen!“ s tímto Božím rozsudkem, který Bůh vyřkl nad námi, který však postihl Krista, našeho Zástupce. Když dospějeme k tomuto bodu, nalézáme se na prahu vítězství, protože se budeme ve své bezmocnosti obracet na Pána, od Něho budeme čekat pomoc a k Němu budeme stále vzhlížet. Za čtvrté: síla k vítězství přichází od Pána, a to jen od Něho. „Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, tak ani vy, leč zůstanete ve mně. Já jsem vinný kmen, vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; neboť beze mne nic nemůžete učiniti“ (Jan 15,4.5). Vyjdi ven na nějakou vinici a podívej se na vinný keř. Jak jsou ratolesti plné ovoce! Jak si to vysvětlit? Větvičky jsou přímo spojené s kmenem, takže životní míza do nich může z kmenu proudit. Nesou ovoce v moci té šťávy. V tom je tajemství, že nesou ovoce, praví Pán. „Já jsem vinný kmen, vy (jste) ratolesti“, zůstaňte těsně při Mně a nechávejte Mou moc působit ve vás ovoce.

Život apoštola Pavla byl jistě život vítězství. On však neznal jiné tajemství než toto. V Ep. Galatským 2,20 nám prohlašuje: *„S Kristem ukřižován jsem. (Nic dobrého už tedy od sebe nečekal, protože ukřižovaný člověk již v sobě nemá žádnou sílu.) Živ jsem pak již (více) ne já, ale živ jest ve mně KRISTUS. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře (v) Syna Božího živ jsem (tj. stále se díval pryč od sebe a ve všem hleděl na Božího Syna), který zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne.“*

Jaká je to láska! Syn Boží, skrze Něž Bůh učinil světy a skrze Něž všechny věci trvají a drží pospolu, zemřel za mne, ubohého červa v prachu, provinilého hříšníka. Kéž by tato láska obměkčila naše srdce! Mnoho o tom přemýšlejme, abychom poznali, jak hrozné jsou naše hříchy ve světle Jeho lásky. Naše hříchy – když už jsme věřící – jsou namířeny proti této lásce. Zda nejsou velmi bídnou odpovědí na tu tak úžasnou lásku? A přesto se nás Pán Ježíš nechce vzdát. Buďme s Ním spjati, stůjme u Něho co nejbliže! Je toho jistě hoden, a my zakusíme, jak Jeho láska uchvátí naše srdce a Jeho síla nás ponese vpřed. *„Bohu (pak) dík, který dává nám vítězství skrze Pána našeho Ježíše Krista!“ – „Ve všem udatně vítězíme skrze toho, který nás (za)miloval“*

(1. Kor. 15,57; Řím. 8,37). Vítězství dosahujeme nikoli bojováním nebo zápolením, nýbrž tím, že se úplně předáváme Pánu, aby On sám náš život převzal a mohl v něm působit v síle Ducha Svatého.

HF 1988/258-262

„Zbožný a bohobojný se vším domem svým.“

„Muž pak nějaký byl v Cesareji, jménem Kornelius, setník z houfu, který slul Vlašský, zbožný a bohobojný se vším domem svým, čině almužny mnohé lidu a modlívaje se vždycky Bohu.“ (Skut. 10,1-2 Karaf. oprav. př.)

Volně a neomezeně působící milost pronikla jasným paprskem světla do temnoty duše tohoto pohana a vzbudila v jeho srdci potřeby, které mohly být plně uspokojeny jen ve slově kříže. Tohoto vojáka nalézáme v takovém stavu, který by mohl zahanbit i nejednoho křesťana. Proto nebude bez požehnání, podíváme-li se na to trochu blíže a budeme-li v Božím světle uvažovat o zaměření srdce tohoto setníka.

Byl, jak Boží slovo říká, „zbožný a bohobojný se vším domem svým“. Jak slavné je to svědectví z úst Ducha Svatého! Nemluví se tu o nějaké farizejské nábožnosti, jaká se tehdy vyskytovala různým způsobem v izraelském národě, a jak ji můžeme i dnes nalézt v nejrůznější podobě ve vyznávající církvi. Ne, Boží oko, které dovede proniknout až do nejhlubších zákoutí srdce, spočinulo na této upřímné zbožnosti se zalíbením. Sám Bůh říká: Byl zbožný a bohobojný. I mezi věřícími Starého zákona včetně proroků bylo jen málo takových, kteří se mohli těšit z Boží strany takovému svědectví. A jak mizivě nepatrný by asi byl dnes počet křesťanů, jejichž život by podle Božího svědectví zdobila zbožnost a pravá Boží bázeň? Co by asi Pán řekl o nás? Kéž bychom si svůj úsudek v této věci vždy tvořili podle neklamného Slova pravdy.

Byl „zbožný a bohobojný“. Zbožnost a Boží bázeň jsou spolu nerozlučně spjaté: jedna pramení z druhé a obě jsou ovocem víry. Ten, kdo opravdu věří ve všemohoucího, vševědoucího a spravedlivého Boha, ten se také Boha bojí, a bohobojný člověk se leká zla a snaží se mu vyhnout. Tento svatý odpor v něm budí otázku: Co musím dělat dobrého? – a touhou jeho srdce je, aby pravou poslušností vůči Bohu, konáním toho, co se Bohu líbí, dosáhl Boží přízně. Tak tomu bylo s Korneliem. Věřil ve Všemohoucího a jeho zbožnost a bohobojnost byly ovocem této víry.

A co bylo hned dalším požehnaným projevem takového chování? Zbožnost a bohobojnost ovládaly celý jeho dům. Byl „zbožný a bohobojný se vším domem svým“. Jaké to bylo požehnání pro celou rodinu! Nebeský tón, který tak jasně, naprosto určitě a ryze zněl ze srdce tohoto zbožného a bohobojného vojáka, nalezl ozvěnu v srdcích členů jeho rodiny. Kornelius skrze upřímnost a opravdovost své zbožnosti a bohobojnosti působil takovým požehnaným vlivem, že nejen jeho služebnictvo, nýbrž i žoldnéři (7. v.) byli touto mocí dotčeni a ve svém srdci vyhrazovali zbožnosti a bohobojnosti určité místo. Byl jako pramen na poušti, který stálým vydáváním osvěžující vody mění vyprahlou, neúrodnou písečnatou půdu, kamkoli se dostane jako zavlažující potůček, v úrodnou oázu. Jeho slova a jeho skutky se staly jasně zářícím světlem, které ve svém okolí rozptylovalo temné stíny, odhalovalo zlo, trestalo je a zapuzovalo, rozehřívalo srdce k dobrému a oživovalo je. Jakou požehnanou mocí je pravá zbožnost a bohobojnost hlavy rodiny! Ale jak vážná a velká je i její odpovědnost v tomto jejím postavení! Vliv takového muže se šíří na celý dům – na manželku a děti i na služebnictvo, ať je to vliv dobrý nebo zlý. Kéž bychom všichni, kteří zaujímáme takové místo, vždy cítili plnou hloubku takové odpovědnosti! Jak velký je asi v současných dnech počet otců křesťanských rodin, kteří by, zahanbeni svým nedbalým chováním ve svých domech, měli usednout u nohou tohoto zbožného pohana a nechat se od něho učit, jak svůj dům vést a spravovat! Jak malý a nevýrazný bývá často vliv otců na děti! Možná že mnoho napomínají a trestají a nechybějí přitom ani mnohá nařizování a pohružky. Ale nikde se neukazuje nějaký příznivý výsledek, nikde požehnané ovoce. V mladých srdcích stále více klíčí a bují zlo, a satan a svět zde stále směleji přikládají své provazy, až je vliv rodičovského domu úplně ochromen a zkáza se rozroste do hrozných rozměrů. A proč? Protože hlava rodiny vůbec není vzorem, k jehož následování by se někdo cítil být zavázán. Chybí čistý, věrný, rozhodný praktický život, který je ozdobou křesťana. Není pak divu, že takový dům není přiveden k Bohu a zlo bují dál až k soudu! Kéž by si všichni povšimli Písma: „*Kdo rozsevá tělu svému, z těla žíti bude porušení* (elbf. př.: *sklízeti bude zkázu*)“ (Gal. 6,8).

Ale Bohu díky, i v našich dnech jsou ještě – třebaže je jich málo – otcové, kteří poznávají nutnost takového věrného praktického života, jestliže vůbec chtějí u členů svých rodin dosáhnout požehnaných výsledků kázní a napomínáním, kteří tedy jdou svou cestou věrně a s rozhodností, ale také v poddanosti Bohu a v závislosti na Něm, s ustavičnou pokornou prosbou, takže

Pán může celý jejich dům zahrnovat Svým požehnáním. Jak je tomu, milý čtenáři, v tomto ohledu s tebou? Jsi otcem rodiny, anebo aspoň v nějakém postavení, kde můžeš působit určitým vlivem? Jaké svědectví by vyslovil Duch Svatý o tobě? Jakým vlivem působíš na svou rodinu anebo na své nejbližší okolí? Raduješ se s děkováním Pánu z takových výsledků, z nichž se mohl radovat, dívaje se na celý svůj dům, Kornelius? Jsi „zbožný a bohabojný se vším domem svým“? Anebo jsou tvé děti neposlušné, odmítají a jsou vzpurné, svěťácké, milují nádheru a k pravdě se stavějí nepřátelsky? Podívej se na Kornelia – podívej se na Eliho! Ten první chodil věrně, zbožně a bohabojně, a celý jeho dům následoval jeho příkladu; onen druhý věděl o zlých činech svých synů, ale nikdy jim to přísně nevytkl (1. Sam. 3,13) a pak společně s nimi tak smutně skončil. Jak vážné!

Boží zásady o našich rodinách se nemění, ať jde o Starý nebo o Nový zákon. Bůh kdysi řekl Abrahamovi: „*Neboť znám (elbf. př.: poznal) jsem jej; protože přikáže synům (elbf. př.: dětem) svým po sobě, aby ostříhali cestu Hospodinovu, a činili spravedlnost a soud, aby naplnil Hospodin Abrahamovi, co mu zaslíbil*“ (1. M. 18,19). EuE 1957/104-107

Autor z tohoto čísla:

Charles STANLEY (1821 – 1888)

(CS) se narodil r. 1821 v jedné vesnici v anglickém hrabství Yorkshire. Když mu byly čtyři roky, osiřel. Proto ho vychovával dědeček, který to s ním myslel opravdu dobře. Chlapec, který toužil vědět stále víc, si mohl už brzo sám číst v Bibli, ačkoli mu bylo teprve 7 let a v létě musel pomáhat při práci na poli, aby si na sebe trochu přivydělal, takže vesnickou školu mohl navštěvovat jen v zimě.

Když mu bylo jedenáct let, vzal ho do svého domu jeden zámožný pán, kde se mu po dva roky dostalo důležité výchovy, která byla méně zaměřena na rozšiřování všeobecného vzdělání, ale spíše na získávání praktické životní moudrosti. Když se s ním loučil, dal mu onen muž na cestu tato slova: „Karle, buď budeš lidem zlořečením, anebo požehnáním.“ Sám CS později prohlásil, že to byla jen Boží milost, která uskutečnila to druhé.

Když mu bylo 12 let, byl už dobře obeznámen s Božím slovem, ale ještě nebyl obrácen. Pokoušel se sám nějak změnit k lepšímu svůj život, ale nedařilo se mu to, až jednou na mokré silnici padl na zem a zvolal: „Ach, Pane, já

už víc dělat nemohu!“ Věděl, že je bloudící, ztracený. A tu Duch Boží ukázal jeho duši dokonané dílo Krista a on přijal Pána jako svého Spasitele. Po svém obrácení si ihned přál poznat jiné křesťany. Dlouho však nenalézal to pravé: obecenství svatých, oddělených od světa. V té době se poblíž v Laughtonu začala shromažďovat malá skupina křesťanů a služba Slova tak trochu odpovídala stavu duše mladého Karla. Roku 1835 tam už ve věku 14 let poprvé kázal, když se včas nedostavil očekávaný kazatel. Hovořil na text z Jana 3,16, a když po více než 40 letech mluvil s jedním mužem, tento si ještě velice dobře pamatoval ono místo z Písma a celé kázání.

Za nějaký čas po svém obrácení CS nastoupil do učení v železářství v Sheffieldu. Zde se tento mladík sice naučil mnohému, ale nedělal vůbec pokroky v poznávání Božích věcí. Velmi se snažil dovedně kázat, ale – jak sám později řekl – nenaučil se nic.

Když mu bylo 23 let a měl už vlastní malý obchod, zjistil při vyslechnutí jedné přednášky, jak málo toho z Božího slova skutečně zná a začal Písmo svaté horlivě studovat. Osmnáct měsíců se věnoval jen Epištole Římanům! Přitom ve svém volném čase zvěstoval evangelium. Skrze evangelistu, kapitána W. (šlo asi o kapitána Williama Henry George Wellesley-e), se dostal do styku s „bratry“, kteří se podobně jako učedníci ve Skutcích apoštolských 20 shromažďovali prvního dne v týdnu k lámání chleba. Šel tam jednou v neděli ráno a našel je shromážděné v jedné místnosti ve Wellingtonově ulici v Sheffieldu. Avšak neviděl tam žádnou kazatelnu, jen bíle prostřený stůl a na něm chléb a víno – na památku smrti Pána Ježíše. Rovněž tam neviděl žádného předsedajícího anebo kazatele; všichni jednoduše seděli kolem toho stolu. Vycítil, že tito lidé sem přišli proto, aby se setkali se samým Pánem. Toto obyčejné shromáždění na něj tolik zapůsobilo, že došel k závěru: „Tady je mé místo, i kdybych tu měl být jen rohožkou těchto křesťanů.“ Za několik týdnů mohl i on zaujmout své místo u stolu Páně. Krátce poté, jednou v neděli zakusil, co předtím ještě nikdy neprožil: vedení Duchem Svatým. Bylo to jako tiché zašeptání od Pána: Přečti 2. Epištolu Korintským – první kapitolu, a v srdci ho napadly zvláštní myšlenky o třetím až pátém verši. Byl tak pohnut, že mu až vyvstal pot v obličeji a na těle. Jenže seděl dál a mlčel, třebaže cítil naléhavé ponoukání, avšak vůbec neměl odvahy. Nakonec povstal kapitán W., který seděl na opačném konci místnosti. Přečetl 1. kapitolu z 2. Ep. Korintským a vyjádřil právě ty myšlenky, které Duch Svátý položil na srdce Ch. Stanleyovi. Později se mu takové vedení Pánem

stalo velice důležitou věcí, jak o tom sám vypráví ve své životopisné knize: „Jak mne Pán vedl.“

Ačkoli stále ještě cítil, jak málo zná Boží slovo, přesto se dal do jeho zvěstování. Když hlásal evangelium, stalo se jen málokdy, aby aspoň jedna duše nepřišla k obrácení. Často se to však dověděl až po deseti nebo dvaceti letech. Mnoho let cestoval po celé Anglii jako obchodní zástupce a přitom zároveň konal službu evangelisty. Není možné ani jen přibližně říci, kolik duší nalezlo skrze jeho službu pokoj. Na ulicích, na lodích, v železničních vozech, při slavnostech, v kostelích, v obývacích pokojích, v kuchyních, v továrnách, v divadlech i modlitebnách – všude svědčil o Pánu Ježíši a všude přicházely duše k spasení. Z obrovského množství příkladů z jeho knihy „Jak mne Pán vedl“ uvádíme jen následující řádky: „Krátce nato jsem znovu byl v Hullu a zvěstoval jsem v neděli radostné poselství evangelia. Po obědě jsem seděl s bratrem A. J., když jsem dostal naprosto jasné vybídnutí, abych kázal na jednom parniku. Sděлил jsem to bratru J. „Ve dvě hodiny tu odjíždí jedna loď, která obvykle bývá plná lidí, odjíždějících z trhu“, odpověděl. Nabyl jsem ujištění, že musím kázat na palubě této lodi. Vzal jsem svou kabelu, a bratr J. mi ukázal cestu. Tenkrát ještě nebyly přistávací můstky, a když jsem zkoušel přejít po nastupovacím prkně, toto se sešिनulo a spadlo do vody. Dokázal jsem se v poslední chvíli ještě pevně zachytit lodi a byl jsem vytažen na palubu. Bylo z toho ovšem mnoho povyku a rozruchu a byl jsem notně přetřásán v ústech lidí. Za takovéto situace jsem vzhlížel k Pánu, aby mne posilnil a postavil mi po boku někoho, kdo by smýšlel stejně jako já.“

Jak jsem se tak modlil, šel jsem po přeplněné palubě. Pán mi ukázal jednoho muže, který si právě sedal. Usedl jsem vedle něho a zeptal jsem se ho, zda je křesťan. „Ano, z Boží milosti,“ odpověděl. Potom jsem se ho tázal: „Máte víru?“, a vypravoval jsem mu, jak mne Pán poslal, abych kázal na palubě, avšak že se cítím tak slabý, a proto ho prosím o nějakého pomocníka. Vyskočil a se slovy: „Víru a skutky!“ rychle odešel. Nyní jsem byl ještě více skutečně sklíčený. Jakým podivným způsobem Pán připravuje Své posly pro Svou službu! Nyní jsem byl dost malý, takže Pán mne mohl použít, když tu přicházel onen muž a obličej mu zářil radostí. „Může to začít“, řekl. „Co může začít?“ zeptal jsem se. A on vysvětloval: „Mám dovolení od kapitána lodi, a je tu několik lidí, kteří chtějí zaspívat píseň.“ Dal se do zpěvu té písně, k níž se přidali ostatní a zpívali ji silným hlasem. Potom mi dal Pán sílu, takže jsem po celou plavbu lodi mohl hovořit. V jednotlivých přístavištích lidé stále vystupovali. Kázal jsem celé odpoledne až do večera.

Tenkrát jsem nevěděl, zda některá duše našla Pána. Teprve o mnoho let později, když už jsem tuto událost téměř zapomněl, přišel ke mně po shromáždění v Birminghamu jeden pán a řekl: „Mám za to, že mne už asi nepoznáte.“ A měl pravdu. Potom se zeptal: „Vzpomínáte si ještě na kázání, které bylo dlouhé 36 kilometrů?“ „Ne“, odpověděl jsem. „Jistě si však vzpomenete na kázání mezi Hullem a Thornem, které jsou od sebe vzdálené asi 36 kilometrů?“ Tu se mi vybavily podrobnosti z tehdejší cesty lodí. On, jakýsi kazatel od metodistů, to byl, jenž mi tenkrát tak laskavě pomohl. Vyprávěl mi, že později, když byl kazatelem v Selby, navštívil odtud různá města a vesnice podél řeky, kde onen parník tenkrát zastavoval. Přitom prý našel podél celé té řeky osoby, které byly tenkrát spaseny. Tak Pán často teprve po mnohých dnech podává důkaz, že Jeho Slovo se k Němu nenavrací prázdné. Jistě, jaká je to radost, když smíme kázat s naprostou jistotou, že duše přijdou k spasení.“ (vyňato z 3. kapitoly)

Ačkoli CS měl zpočátku jen málo peněz a na starosti velkou rodinu, dokázal věnovat větší část svého času evangeliu. Pán mu přitom předivně pomáhal. Velké požehnání, jímž zahrnoval jeho práci, jistě bylo výsledkem závislosti na Něm a silné víry v Jeho vedení. Pán mu vždy znovu ukazoval, že má jít na určité místo, kde předtím ještě nikdy nebyl. CS tam šel a Pán mu přitom odstraňoval z cesty všechny překážky.

CS bydlel většinu svého života v Rotherhamu. Napsal tam stovky traktátů, z nichž jsou nejznámější takzvané „železniční“ (Railway Tracts). Jeden bratr ho přivedl na myšlenku, aby sepsal své mnohé příběhy z cest železnicí, aby je Pán mohl použít k požehnání dalších. CS v té chvíli netušil, že budou jednou tištěny a šířeny v mnoha jazycích. Během let vydal také jiné řady traktátů. Nejznámější z nich asi je traktát o Mifibozetovi (2. Sam. 9). Napsal také mnohé povzbuzující a vyučující články pro věřící, které později vyšly ve dvou svazcích jako „Vybrané spisy“ (Selected Writings of Charles Stanley). Kromě toho napsal také úvahy o počátcích a zásadách Církve (The First Years of Christianity) a o Ep. Římanům. R. 1880 až 1888 byl vydavatelem měsíčníku „Věci nové a staré“ (Things New and Old). Zesnul 30. března 1888 ve věku 67 let.

A. Remmers: „Gedenket eurer Führer“, 1983, Schwelm, Heijkoop-Verlag, str. 132-138; Napoleon Noel: The History of the Brethren, Londýn 1993, str. 103-104; A. D. Ehlert: Brethren Writers, Londýn 1994, str. 50.

MILOST A PRAVDA

Jan 1,17

Ročník: 4

1995

číslo: 5-6

Dům, kde bydlí Ježíš

„A opět všel do Kafarnaum po několika dnech. I uslyšeno jest, že by doma byl. A hned sešlo se jich množství, takže již nemohli se směstnati ani přede dveřmi. I mluvil jim slovo. Tedy přišli k němu nesouce ochrnutého, který ode čtyř nesen byl... A vida Ježíš víru jejich, dí ochrnutému: Synu, odpouštějí se tobě hříchové tvoji... A děsili se všichni a chválili (elbf. př.: oslavovali) Boha.“

(Mk. 2,1-12)

Tam, kde bydlí Ježíš, je spasení a požehnání. To zakusili lidé v Kafarnaum, když se Pán zase vrátil do domu, kde asi obvykle bydlel. Ihned se na to místo shromáždilo mnoho lidí, zvláště nemocných, bídnych, sklíčených a toužících po spasení.

Blahoslavený je takový dům, který přijme Pána, a blahoslavené každé srdce, které se stane chrámem Jeho Ducha! Kdo srdcem miluje Pána a zachovává Jeho Slovo, má dokonce zaslíbení, že Otec a Syn učiní u něho příbytek (Jan 14,23). Jaký je to podíl, smíme-li v tomto světě plném sobectví, strádání, bídy a těžkostí okoušet lásku Otce a Pána – to je daleko víc, než mít všechnu slávu světa!

Takový dům, kde bydlí Ježíš, bude i dnes místem, kde se budou shromažďovat duše toužící po spasení a svatí. Podobá se hřejícímu krbu, který v zimě přitahuje prochládlé a shromažďuje je kolem sebe. Kéž by domy vykoupenných byly takovými místy, kde každý, kdo vchází a vychází, zpozoruje a pocítuje nebeské ovzduší – slyší něco o Ježíši, který každému věřícímu dává spasení, pokoj, útěchu a pomoc; kde unavení a obtížení slyší slova milosti, která je přivádějí k odpočinutí.

Je špatné, mají-li v křesťanském domě první místo noviny nebo rozhlas (nemluvě o novější technice). Jak zarmucující musí být pro Pána, jestliže Jemu, který přece chce být duším vším a oblažovat je Svou přítomností, je upíráno první místo! Věřící v Betanii, Marta, Maria a Lazar, to nedělali. Milovali Pána celým srdcem. Okoušeli pak něco z Jeho milosti a lásky, slyšeli

slova života a poznali Ho pak také jako Pána nad životem i smrtí, a tedy i v moci vzkříšení.

Z výše uvedených slov se dovídáme, že k Pánu byl přinesen ochrnutý, kterého nesli čtyři muži. Byl to těžký případ, avšak ne příliš těžký pro Božího Syna. Ten nemocný obdržel uzdravení a především směl z úst Pána uslyšet: „Synu, odpouštějí se tobě hříchové tvoji.“ Tedy i na zoufale těžké případy stačí moc Pána. Jaké je to potěšení pro všechny, kteří mají neobrácené děti a příbuzné, za něž dnem i nocí volají k Pánu o spasení jejich duší. Největší hříšník (Pavel – viz 1. Tim. 1,15) našel skrze Krista spasení, takže můžeme být přesvědčeni, že i všichni ostatní hříšníci, i kdyby klesli nevím jak hluboko a byli nepřítelem spoutáni silnými okovy, mohou být spaseni. Dělejme to jen jako ti, kteří přinesli ochrnutého k Ježíši a věřili, že ho může uzdravit. Vytrvejme v přímluvných prosbách za ně! Pán je uslyší a vyslyší!

Ti, kteří přinesli ochrnutého, byli ochotni sloužit. Ukazovala se u nich účast a láska a zároveň touha, aby Pán tomu nemocnému přinesl pomoc. Všichni vykoupení, protože zakusili tak velké spasení, by měli mít smysl a srdce pro zachraňování. Kde je láska k Pánu a k ztraceným, bude také pilnost a horlivá snaha o jejich spasení. Takoví věřící mají hluboký soucit s hříšníky, kteří ve své bídě a pod vládou ďábla tak těžce trpí. A jak se líbí Pánu, když svatí jsou připraveni také vzájemně si sloužit, když mohou těm, kteří procházejí nějakou těžkostí nebo velkým zármutkem, přinášet pomoc a potěšení. Všimáme si jedni druhých k podněcování se k lásce a k dobrým skutkům? (Viz Žid. 10,24.)

Tam, kde bydlí Ježíš, poznává člověk Jeho moc a milost, ale také se učí znát sám sebe. Nic si nepřičítá, nespolehá na svou vlastní sílu, ale naopak si je vědom své bezmocnosti, a tak klade všechny věci a těžkosti s plnou důvěrou do Jeho rukou, neboť o Něm ví, co zpíváme:

„jak rád nás máš, a jak dáváš,
bys šťastné směl nás zřítí –
to nelze vyjádřit!“

Tam, kde bydlí Ježíš, není místo pro svár a závist, pro roztrpčení a žaloby, ale ani pro žádost světa nebo prázdné kratochvíle. Tam, kde je uskutečňována a okoušena Jeho přítomnost, nabývá život nebeského charakteru – tam se Pánu v srdci věřících hraje a zpívá i děkuje, tam Ho oni slaví a snaží se slovem i skutkem Ho oslavit. V takových svatých má Bůh zalíbení a podá

jim o tom Své svědectví. Zda to už není předkoušení oné věčné radosti ve slávě?

„Zda může býti vyšší radost?
Zda dražšího co moh' bych mít?
Vše, co mne těší, sílu dává,
jen v Tobě víra má shledává.“

GuF 1933/27-29

Ch. STANLEY:

Lekce z pouště – 2: Sin

Nyní se podívejme na poušť Sin (2. M. 16).

Každý krok při našem putování po této zemi ukazuje naprostou nevhodnost člověka a svrchovanou Boží milost. Celé izraelské shromáždění bídne reptá a říká Mojžíšovi: *„Ó kdybychom byli zemřeli od ruky Hospodinovy v zemi egyptské, když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme se najídali chleba do sytosti! A teď vyvedli jste nás na poušť, abyste zmořili všechno shromáždění toto hladem.“* (3. v.)

Toto reptání bylo velice smutné, stejně jako hřích, který dnes tak snadno obkličuje věřícího (srov. Žid. 12,1). Člověk by si myslel, že když je před námi tak skvělá budoucnost, že už nebudeme žadostivě pohlížet zpět na svět za námi! Ale je tomu tak skutečně?

Jak Bůh odpověděl na to reptání? Úžasnou milostí! *„I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já dám vám chleba s nebe jako déšť, a vycházeti bude lid a sbíratí, což by postačilo na každý den...“* (4. v.)

A nyní je třeba zvlášť poznamenat, že sobota – Boží odpočínutí – byla dána **před** zákonem v souvislosti s tímto chlebem z nebe, který byl dán za potravu. Nejprve to bylo dáno Izraeli, ne jako nějaké přikázání, ani na základě zákona. Lid tu sedmého dne odpočívá a neznám ani jeden další příklad, kdy lid v sobotní den odpočíval. Je to skutečně velice zvláštní. Od Adama do Mojžíše, ano až do toho dne, o němž mluví 16. kapitola 2. Mojžíšovy knihy, tedy více než 1.500 let Duch Boží nikdy nepoužívá slovo sobota, ani kořen toho slova, ani jeho různé formy. Avšak zde, na poušti Sin, je sobota v dokonalé milosti Božím darem vykoupenému lidu. Bylo to tedy na

základě milosti, dříve než byl dán zákon, že sedmého dne odpočívali. Později, jakmile se octli pod zákonem, Duch Boží již nikdy neopakuje ona slova: „*I odpočinul lid v den sedmý*“ (30. v.).

Nechtěl bych, abyste zapoměli, že Bůh dal Izraeli sobotu jen na základě toho, že byli vykoupeni, jak to čteme v 5. Mojžíšově knize 5,15: „*Pamatuj, že jsi byl služebníkem v zemi egyptské, a vyvedl tě Hospodin, Bůh tvůj, od tud... Proto přikázal tobě Hospodin, Bůh tvůj, abys světil den sobotní.*“ Sobota jim tedy byla dána proto, že byli vykoupeni, ale oni mohli odpočinout a okoušeli to odpočinutí teprve po nasbírání nebeské manny, a to na základě pouhé milosti. Byl to chléb z nebe! Kéž by ti, milý čtenáři, Duch Boží otevřel mysl, abys viděl, že v tom všem je obraz Krista – chleba života.

Je důležité, abychom dobře rozuměli tomu, že **jediný** základ, na němž Bůh dává provinilému hříšníkovi odpočinutí, je **smírčí krev Krista**, čehož předobrazem je fáze (velikonoční beránek). Ano, Bůh hledí na toho drahého Beránka, „*který vydán jest pro hříchy naše, a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše. Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista*“ (Řím. 4,25-5,1). „*V němž máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů*“ (Ef. 1,7). Toto nám dává pokoj, a tento pokoj je darem pouhé Boží milosti. Jako byla sobota darem Boží milosti každému Izraelitovi, tak je i pokoj, Boží odpočinutí darem téže milosti každému věřícímu, který je vykoupen krví Krista.

Ale možná řekneš: „Je-li tomu tak, proč nevcházím do toho odpočinutí, proč tak málo okouším pokoj s Bohem?“ Uvažovaná lekce z pouště Sin je na to vážnou odpovědí: Manna byla předobrazem Krista jako chleba života. Vykoupení z Egypta se jí živil. Avšak museli jí každý den nasbírat určité množství.

Platí to i o tobě, milý čtenáři? Sbíráš každý den mannu – Krista – v Jeho vzácném Slově? Kdyby sis nenašel čas, abys snědl svůj každodenní hmotný pokrm, divil by ses pak, že bys brzo zeslábl a onemocněl? Jestliže nemáš čas sbírat drobtý chleba života v drahém Božím slově, nemůžeš se divit, že tvůj duchovní život chřadne. Přečti si o tom slova Pána Ježíše! On říká: „*Já jsem ten chléb života. Kdo přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdo věří ve mne, nebude žízni nikdy*“ (Jan 6,35). Nalézáš v Něm svou každodenní potravu?

Každý Hebrejský měl nasbírat jeden gomer – asi dva a půl litru manny; každý podle toho, kolik jí mohl sníst. Tomu, kdo měl velkou chuť k jídlu, nic

nezbylo, a ten, kdo nasbíral mnoho, neměl nechávat žádný zbytek. S mannou to bylo jako s beránkem: každému se z něho dostalo tolik, kolik mohl sníst. Krev Beránka odpovídala nejhlubším potřebám spasení hříšníka, a tentýž Beránek jako chléb z nebe odpovídá každodenní potřebě naší duše.

Je jistě velice vzácné, můžeme-li se prvního dne v týdnu shromažďovat k rozpomínání na smrt Páně, k lámání chleba – k spatřování Ježíše, jeho obětovaného těla – a k pití kalicha, který představuje Jeho vylitou krev – a navíc oním jedním chlebem vyjadřovat jednotu Kristova těla. Jistěže je dobré setrvat v tom. Ale vedle toho je také náš každodenní podíl: naše duše se stále potřebuje duchovně sytit Kristem. V tomto krátkém pojednání se nemohu více o tom šířit, a tak si jen, prosím, sami v souvislosti s tímto předmětem přečtěte Ev. Jana 6,30-71.

Jak jednoduchý je tento Bohem ukázaný obraz! Bůh dal chléb z nebe. Vykoupený Izraelita ho sbíral. Ležel tu jako „*drobného cosi a okrouhlého, drobného jako jíní na zemi... Tak sbírali každého jitra... byl bílý a chuť jeho jako koláče s medem*“ (2. M. 16,14.21.31.). Jak krásný je to obraz Krista, Krista bez poskvrny, tak malého, tak pohrdaného v očích světa! Ale když Boží dítě brzy ráno sbírá mannu, onu duchovní „rosu“, jak osvěžující je, když Duch Boží v pozeňnaném Božím slově zjevuje takto naši duši Ježíše!

A Bůh jim jí dal dost i na sobotu, takže toho dne mohli odpočívat. Bůh dává takové odpočinutí i tobě, milý věřící čtenáři. Ty ho neokoušíš? Ty neodpočíváš? Pak jen proto, že jsi nenasbíral dost manny – dvojnásobný díl. Čti pilněji Boží slovo! Přemýšlej více o Kristu. Jestliže Izraelita mohl říkat: „*Co (hebrejsky: „man“) je toto?*“ můžeš i ty říkat: „*Co je toto? – Kristus, můj díl!*“ Protože Bůh jim dal dvojnásobné množství, které mohli sníst, sedmého dne odpočívali. Podobně když nám Bůh dal Svého milovaného Syna, zahrnuje nás pozeňnanými a neomezuje se na to, aby nám dával to nejnutnější.

Oni tedy odpočívali skrze danou milost, nikoli skrze přikázání, jako i my odpočíváme v Kristu – skrze milost, nikoli skrze skutky. Někteří však nevěřili a vyšli ven hledat mannu, ale žádnou nenalezli. Tak tomu bývá i s námi, kdykoli se řídíme svými vlastními myšlenkami a zanedbáváme onen věčný Boží dar.

Byl velký rozdíl mezi tím, jestliže někdo sobotu měl anebo jestli odpočíval. Podobný rozdíl je v tom, má-li někdo pokoj s Bohem, anebo se z toho pokoje raduje. Chtěl bys okoušet vzácné odpočívání v Bohu? Nuže sbírej mannu, syť se Kristem. Duch Svatý vezme věci, které jsou Krista, a bude tě

jim vyučovat. Chtěl bys odpočívat? Pak nezarmucuj Ducha Svatého, kterým jsi zapečetěn.

Chuť manny byla jako koláče s medem. A co je tak sladké chuti Božího dítěte jako obecenství s Kristem skrze Ducha Svatého? Hledej jen, milý křesťane, toto svaté, vzácné okoušení obecenství se srdcem Krista! Raduje se tvé srdce z vyhlídky, že budeš navěky s Pánem? Pak se už nyní opravdu snaž mít s Ním v duchu mnoho obecenství, pokud jsi ještě na této zemi.

Selected Writings of Charles Stanley, Addison (USA), 1983, sv. 2, str.
100-104; ME 1925/117-121; HF 1970/124-128

Andrew MILLER:

Myšlenky o 84. Žalmu

(pokračování)

„I ten vrabec nalezl sobě příbytek a vlaštovice hnízdo, v němž by schránila mladé své... oltáře tvé, Hospodine zástupů, králi můj a Bože můj“

(4. v. elbf. př.).

V tomto verši je dojemným způsobem ukázáno na něžnou péči, kterou Bůh prokazuje i nejmenším ze Svého stvoření. Žalmista jim závidí tyto výsady, poněvadž se sám nalézá ve vyhnanství. Věřící nalézá svůj domov a dokonalé odpočinutí v Božích oltářích, anebo, přesněji řečeno, ve velkých pravdách, které ony představují. Přesto však jeho důvěra v Boha stoupá a sílí poznáváním Jeho péče, která sahá až do nejmenších podrobností a pamatuje na všechno. Vzbuzuje v něm mimořádný obdiv. „Bůh dává,“ píše krásně jiný pisatel, i tomu, který je ze všeho ptactva nejméně ceněn, nalézt příbytek, a jiné, nejneklidnější, najít hnízdo. Jakou důvěru by nám to mělo vštípit! Jaké odpočinutí by nám to mělo dát! Jistě, jaké blahé odpočinutí zakouší taková duše, která se předává stále bdělé, něžné péči Toho, jenž se tak nesmírně stará o potřeby Svého stvoření! Víme, co vše je obsaženo ve slově „hnízdo“, stejně jako ve slově „příbytek“. Zda to není místo úplného bezpečí, přístřeší před bouří a nepohodou, útočiště před zlými věcmi, ochrana před vším, co by mohlo způsobit nějakou škodu – místo k odpočinutí, kde se můžeme cítit šťastni a naprosto bezpečni?

Ale nezapomínejme, že tito ptáci obdaření takovými přednostmi neznají Toho, od Něhož přichází všechna ta přívětivost, neznají ani Jeho srdce, ani Jeho ruku. Těší se tak mnohým opatřením Jeho něžné péče. On myslí na

všechno, co oni potřebují, a přesto mezi nimi a jejich velkým Dárcem není žádné obecenství. Můžeme se z toho něčemu naučit. Nikdy nemáme být spokojeni s pouhým navštěvováním takových míst požeňání a velebení, ani s okoušením určitých výsad, které tam máme. Musíme spět v Duchu výše a skrze Ježíše Krista, našeho Pána, vyhledávat přímé spojení s živým Bohem, toužit po okoušení přímého obecenství s Ním. Srdce Davida se obracelo přímo na Boha (Ž. 63). Také v 84. Žalmu se praví: „*Srdce mé i tělo mé pléše k Bohu silnému živému*“ (3. v.).

Ale abychom lépe pochopili duchovní význam Božích oltářů, podívejme se do izraelského tábora na poušti.

Na cestě ke svatyni se setkáváme s obětí za hřích. Ta bývala spalována na popel za stany. Hřích, jímž obrazně bylo obtíženo obětní zvíře, byl tam ohněm úplně spálen. Byl to předobraz Krista jako Toho, který hříchu nepoznal, avšak byl za nás učiněn hříchem. Celá otázka hříchu byla vyřízena na kříži. Tam byl souzen a odsouzen hřích v naší přirozenosti spolu s tak mnohými hříchy našeho života – všechna naše vina byla zahlazena. Krev oběti za hřích byla vnesena dovnitř za oponu a tělo spáleno venku za stany. V Ep. Židům (13,11.12) čteme v souvislosti s tou obětí: „*Neboť kterých zvířat krev vnášena bývá do svatyně skrze nejvyššího kněze, těch pálena bývají těla venku za stany. Proto i Ježíš, aby posvětil lidu svou vlastní krví, venku za branou trpěl.*“

Opustíme nyní oběť za hřích a vstupme na nádvoří (do předsíně) stánku úmluvy. První, co zde upoutá náš zrak, je měděný oltář čili oltář zápalů, nazvaný tak podle toho, že na něm byly Bohu obětovány celozápalý či zápalné oběti. Zápalná oběť byla oproti oběti za hřích „*oběť ohnivá, spokojující* (elbf. př.: *líbezná vůně Hospodina*“ (3. M. 1,9). Tak i Ježíš, neposkvrněný Beránek, byl líbeznou vůní Hospodinu. Jako u oběti za hřích, také zde obětující osoba se vložím rukou učinila s obětí zajedno, avšak ne proto, aby přenesla svůj hřích na oběť, nýbrž aby se stala účastnou příjemnosti té oběti před Bohem. Čteme: „*A vloží ruku svou na hlavu oběti zápalné, i bude příjemná jemu k očištění jeho*“ (3. M. 1,4). Toto učinění se zajedno obětujícího s obětí nám velice zřetelně ukazuje jednotu věřícího s Kristem v Jeho smrti a v celé příjemnosti Jeho oběti před Bohem. Celá oběť stoupala vzhůru k Hospodinu jako líbezná vůně. Neskonala Boží svatost, spravedlnost a láska se tu sytily zápalnou obětí: „*Proto mne Otec miluje, že já pokládám duši svou* (elbf. př.: *život svůj*), *abych ji zase vzal*“ (Jan 10,17).

Věřící je zajedno se zemřelým a vzkříšeným Kristem. Byl přijat v tom Milovaném. Jakmile je tato pravda uchopena, duše okouší neochvějný pokoj s Bohem. Odpočívá jakoby v oltáři a s hlubokou, blaženou radostí volá: „*Oltáře tvé, Hospodine zástupů, králi můj a Bože můj!*“ (4. v. elbf. př.). Ne že by Židé někdy měli to, co nazýváme neochvějným pokojem; „*neboť nemožné jest, aby krev býků a kozlů shladila hříchy*“ (Žid. 10,4). Avšak co nemohly způsobit tyto oběti, to učinil Kristus. „*Neboť jednou obětí dokonalé učinil navždycky ty, kteří posvěceni bývají*“ (Žid. 10,14). Nám je nyní zjeven duchovní význam předobrazů. „*Neboť tma pomíjí, a světlo to pravé již svítí*“, píše Jan (1. Jan. 2,8). Výrazy „oltáře“, „svatyně“, „stánek“ mají pro křesťana mnoho poučného a jsou předobrazem toho, co je spojené s naším křesťanským postavením a požehnáním. Vždy ale je lépe prozkoumávat stín z jeho skutečného předmětu, než obráceně předmět pomocí jeho stínu.

Ale zda není mnoho věřících, kteří na obrazné cestě k stánku nedošli dál než k oběti za hřích? Podobní celníkovi (publikánovi) z Evangelia stojí zdaleka a volají: „*Bože, buď milostiv mně, hříšnému!*“ (Luk. 18,13). V nejlepším případě doufají, že jim byly odpuštěny hříchy, avšak jasno a jistotu nemají. Namísto aby v plné jistotě víry šli blíž, zůstávají stát venku. Nerozumějí vzácnému obrazu zápalné oběti. Nemohou říci s apoštolem: „*Který vydán jest pro hříchy naše, a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše*“; anebo: „*Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista, skrze něhož i přístup měli jsme vírou k milosti této, ve které stojíme. A chlubíme se nadějí* (elbf. př.: *v naději*) *slávy Boží*“; anebo: „*Proto není již žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši*“ (Řím. 4,25; 5,1.2; 8,1). Toto je postavením pravého křesťana. Dává srdci dokonalé odpočinutí. Je ospravedlněn, má pokoj s Bohem, stojí pevně v milosti a čeká na slávu. Smrt, hřích, satan, soud, tělo, svět – to vše je za ním a před ním se otevírá blažená budoucnost, zjevení Boží slávy. „*Chlubí se v naději*“ nejen slávy, nýbrž „*slávy Boží*“. Vůbec není vyjádřením pokory, jestliže některý věřící, stojí zdaleka, stále volá k Bohu o milost, anebo se zdržuje, podoben malomocnému, venku za stany; je to naopak snižování významu Pána a působení křivdy sobě samému. Pán nám přece dovoluje, ba dokonce si přeje, abychom odpočívali v Jeho dokonaném díle, u měděného oltáře, a abychom se Mu klaněli v líbezně vůni u zlatého oltáře.

Dále přicházíme k měděnému umyvadlu. Stálo mezi měděným oltářem a vchodem do stánku úmluvy. Podstatu či pravou skutečnost tohoto stínu nalézáme v Ev. Jana 13. Při zasvěcování kněze bylo v tom umyvadle umyto

celé jeho tělo. Toto umytí se stalo **jen jedenkrát, nikdy se pak již neopakovalo**. Je obrazem znovuzrození. Jsme spaseni podle Božího milosrdenství „*skrze obmytí druhého narození (= znovuzrození), a obnovení Ducha Svatého*“ (Tit. 3,5). Je možné, že budeme muset být více než jednou napraveni, ale znovuzrozeni můžeme být jen jedenkrát.

Pro každého, kdo chce přistupovat k Bohu, je první a naprosto nutnou podmínkou znovuzrození. Nejprve musíme být dáni „do pořádku“, co se týče naší přirozenosti; teprve potom může být řeč o našem praktickém chování k Boží cti. „*Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha, nemůže vjít do království Božího*“ (Jan 3,5). Působení Ducha Svatého v nové přirozenosti nemůžeme sledovat ani vysvětlit, avšak to nás nemusí mást, ani naplňovat pochybami. Boží slovo mluví v té věci naprosto jasně. Člověk, který uvěřil v Krista Ježíše, je umyt, cele vykoupán aneb očištěn ve znovuzrození a schopen sloužit Bohu a blížit se k Němu s klaněním.

Když kněží byli takto patřičným způsobem zasvěceni, umývali si pak v umyvadle už jen ruce a nohy; toto však dělali vždycky, kdykoli měli konat nějakou službu, anebo když měli přistupovat a klanět se. Dobře se nad tím, milý čtenáři, zamysleme! Je to myšlenka velice praktického významu: **kdykoli měli kněží konat nějakou službu anebo měli přistupovat a klanět se, museli si umýt ruce a nohy**. Být znovuzrozen samo o sobě nestačí ještě k službě Bohu a k velebení, podobně jako k tomu nestačí ani plná jistota odpuštění všech hříchů a přijetí u Boha; musí tu být i osobní čistota a bezúhonnost, srdce musí být zasvěcené Bohu, protože v opačném případě je obecenství s Ním přerušené. Svatost náleží (slyší) Božímu lidu, službě, velebení, Božímu domu navěky. Ani doba, ani okolnosti nemohou nějak změnit tuto zásadu: „*Bude jim ustanovení toto věčné*“ (srov. Ž. 93,5; 2. M. 30,21).

Pod pohrůzkou trestu smrti si museli kněží podle Božího ustanovení vždy znovu umývat ruce a nohy ve vodě umyvadla. Sami si někdy možná mysleli, že to není třeba, přesto to museli udělat. Nestačila k tomu ani jakákoli voda, nýbrž musela to být voda z měděného umyvadla. Zde se znovu setkáváme s vážným poučením pro nás, jako vůbec sotva je nějaký jiný předobraz, v němž by bylo tak mnoho praktického naučení, jako právě v měděném umyvadle. Učíme se tu, že žádný lidský prostředek, lidské názory či snahy, i kdyby se zdály sebeckytřejší a sebekrásnější, nám nemohou dát to, co nás činí způsobilými k Boží službě a ke klanění se Bohu.

Ruce a nohy jsou charakteristické pro naše skutky a cesty, pro naši činnost a pro náš praktický život. Chceme-li jít šťastni s Bohem, musí být oboje

zkoušeno Božím slovem. „*Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval podle slova tvého*“ (Ž. 119,9). Boží slovo, skrze něž světlo a moc Ducha Svatého působí, odpovídá předobraznému používání měděného umyvadla. Jde tu o „*umývání vodou skrze slovo*“ (Ef. 5,26 elbf. př.). – Přestože jsme byli jednou úplně umyti, cele obnoveni, jestliže dovolíme, aby se v našich činech a cestách objevily věci, které Boží slovo odsuzuje, mizí svěžest a síla našeho charakteru křesťanů. Je skutečně nutné, abychom se nad tím zamysleli! Jak často se stává, že malými, nepatrnými podněty bývá náš zrak odkloněn od Krista a že zapomínáme na krev smíření a na vodu očištění! Výsledkem pak je přerušení obecenství, duchovní slabost a nakonec dokonce obavy a pochybnosti všeho druhu. Za takových okolností se jen těžko lopotíme s nějakou službou, které se možná vědomě nechceme veřejně vzdát. A jak často může taková ztrnulost velice škodlivě působit i na jiné!

Protože důležitost tohoto předmětu nikdy nemůže být dost ceněna, uveďme zde celé příslušné místo: „*Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka: Uděláš i umyvadlo měděné k umývání a podstavec jeho měděný, a postavíš je mezi stánkem úmluvy a oltářem, a naleješ do něho vody. A umývati budou z něho Aron i synové jeho ruce své i nohy své. Když vcházeti budou do stánku úmluvy, umývati se budou vodou, aby nezemřeli, aneb když by měli přistupovati k oltáři, aby sloužili, a zapalovali oběť ohnivou Hospodinu. I budou umývati ruce i nohy své, aby nezemřeli. A bude jim ustanovení toto věčné, jemu i semeni jeho po rodech jejich*“ (2. M. 30,17-21).

Moc a předobrazný význam těchto vážných varování se zdají být vyjádřeny v oněch málo slovech, která Pán kdysi pověděl Petrovi: „*Neumyji-li tebe, nemáš dílu se mnou*“ (Jan 13,8). Je pozoruhodné, že Pán neříká: „*Nemáš dílu na mně*“, nýbrž „*nemáš dílu se mnou*“. Nejde totiž o život v Kristu, nýbrž o obecenství s Ním. Význam tohoto obrazu je jasný: tím že jako obrácení procházíme tímto světem plným pokušení a hříchu, se poskvňujeme a jenom Kristus, náš velký Nejvyšší kněz a Zástupce, nás může očistit. My Mu však musíme naše poskvrnky otevřeně a bez zatajování vyznat. Musíme své zašpiněné nohy položit do Jeho rukou, aby je mohl umýt a osušit Iněnou látkou, kterou je přepásán. Před Ním nemůžeme mít žádná tajemství. Stav našich nohou jasně ukáže, kde jsme byli. Dovolovat si vědomě něco nebo svolit k něčemu, co se přiči Jeho vůli, ať v myšlenkách, slovech nebo v činech, znečišťuje naše svědomí, je překážkou našemu obecenství a oslabuje naši duchovní sílu. Avšak i při vši velké slabosti a častém klopýtání – třebaže se

snažíme být bdělí – nezapomínejme na požehnanou, uklidňující pravdu, že Kristus se nám stal svatostí (nebo: posvěcením – 1. Kor. 1,30; elbf. př.).

On ovšem vstoupil na nebe, ale i tam na nás myslí. Sláva té horní svatyně ani neodpoutává Jeho srdce od nás, ani Mu nebrání sloužit nám v našich potřebách. On „*miloval církev, a vydal sebe samého za ni, aby ji posvětil, očistí ji omýváním vodou skrze slovo*“ (Ef. 5,25.26 elbf. př.). Toto při nás koná nyní, třebaže se nalézá ve slávě. Zdrojem veškeré Jeho činnosti je láska. Koná tu službu ochotně a rád, aby dosáhl cíle, který má na zřeteli. Jeho láska se nikdy neunavuje, přes všechnu naši nedbalost nebo dokonce necitlivost. Před Boží tváří jsme očištěni Jeho drahou krví a On se nyní snaží udržovat nás ve Svém obecenství a v službě pomocí vody očištění. Oboje, krev i voda, vytekly, jak víme, z Jeho probodeného boku. Jak požehnané je pro nás toto ovoce Jeho smrti!

Neměly by naše každodenní zkušenosti sloužit k tomu, aby se naše láska k Pánu prohlubovala, aby On se nám stával vždy vzácnějším a dražším? Neměly by nás zároveň podněcovat k větší bdělosti a sebezapření, abychom Mu nedávali žádnou příčinu k zarmoucení? „*Kdo praví, že v něm zůstává, má, jak on chodil, tak i sám choditi... A každý, kdo má tuto naději v něm, očistí se, jako on čistý jest*“ (1. Jan. 2,6; 3,3). Jak bychom mohli jít svou cestou třeba jen jednu hodinu bez Něho? Ale jak často se stává, že se přistihneme při nedůstojných myšlenkách nebo pocitech, vůbec už nemluvě o takových činech! A přesto On se námi neúnavně zabývá, aby nás udržoval čisté, naprosto čisté – tak, jako je čistá Boží přítomnost, a v souladu s těmi vztahy, do nichž jsme byli k Němu uvedeni. Přepásává se k této ponížené službě, třebaže je v nebi; obnovuje obecenství a uděluje novou sílu k sloužení Bohu, a to skrze Slovo použité na nás Duchem Svatým. Jak úžasná, nedostižná to láska, jež nám přes všechnu naši slabost a nehodnost takto může sloužit! „*Synáckové moji, toto vám píši, abyste nehřešili. Pakli by kdo zhřešil, přímluvce máme u Otce, Ježíše Krista, spravedlivého*“ (1. Jan. 2,1).

Když nyní vstoupíme dveřmi stánku úmluvy, přicházíme k zlatému oltáři. Byly dva oltáře: měděný oltář a zlatý oltář. Na to jistě myslí žalmista, když říká: „*Oltáře tvé, Hospodine zástupů, králi můj a Bože můj!*“ (Ž. 84,4). Oba byly zhotoveny z dřeva setim (tj. z akáciového dřeva) – obraz svatého, dokonalého člověčenství Pána Ježíše. Základem všeho Jeho díla pro nás jako i všech našich požehnání je, že Kristus se stal člověkem. Ten první oltář byl potažen mědí, druhý čistým zlatem. Měď (přesněji: mosaz, „slitina“ elbf. př.) je obrazem Boží spravedlnosti v jejím působení proti hříchu; zlato označuje

tutéž spravedlnost, ale spíše v absolutním smyslu, než v tom, čím je ona sama v sobě, v Bohu. V obou oltářích spatřujeme Pána Ježíše, ale ze dvou odlišných hledisek.

Měděný oltář ukazuje na pokorného, poníženého Ježíše Nazaretského, jak se podle Své vlastní, svobodné vůle skrze věčného Ducha bez poskvrny obětoval Bohu. Boží svatost a spravedlnost, jak jsme již dříve uvedli, se s dokonalým zalíbením sytila touto obětí, a milost, bezmezná milost, proudí od Boha, který je spravedlivý, k prvnímu z hříšníků. Pro Boha je líbeznou vůní odpočinutí: „*Bůh oslaven jest v něm*“ (Jan 13,31). Zároveň zde vidíme základ úzkých vztahů věřícího k Bohu Otci, jeho přijetí u Něho a obecenství s Ním.

Ve zlatém oltáři vidíme toho kdysi poníženého Ježíše korunovaného ctí a slávou. Je v plné ceně a vzácnosti Své Osoby a Svého díla nahoře ve svatyni. Vždy je tam živ k orodování za nás (Žid. 7,25). Zlatý oltář je obrazem kněžského velebení. Je tam jako oběť přinášena líbezná vůně všeho, co je Kristus. Nejde tu o otázku odpuštění, osobního přijetí nebo posvěcení. Tyto důležité otázky, jak jsme viděli, jsou zodpovězeny jinde. Chvály, děkování a velebení stoupají k Bohu stále v souvislosti se zlatým oltářem. Naše modlitby a chvalozpěvy přicházejí před Boha v plné líbeznou vůni, která vystupuje z páleného kadidla. Když svatý Boží oheň zkusil (zpruboval) jemně roztlučené kadidlo, nalézal jen nesmírnou líbeznou vůni vzácnosti Krista. V člověku Ježíši Kristu se nenalézalo nic jiného než dokonalost. Jeho Osoba, Jeho charakter, Jeho cesty – všechno, všechno je líbeznou vůní pro Boha, a Bohu dík, my jako Boží kněží, očištění velebitelé, smíme přistupovat a v chvalozpěvech a modlitbách můžeme nechávat stoupat vůni toho kadidla, která je tak libá a příjemná Božímu srdci.

HuN 1970/192-201 (pokračování)

William TROTTER:

Velebení a služba Slova

1. Boží přítomnost ve shromáždění

Všichni věřící, ať Židé nebo Řekové, otroci nebo svobodní, jak píše apoštol Pavel Korintským, byli pokřtěni v jednom Duchu v jedno tělo. Všichni jsou údy jednoho těla, Kristova těla, a každý jednotlivý úd má v onom těle takové

místo, jak se to líbilo Bohu. Žádný si to místo nemůže najít sám, ani si nemůže své místo libovolně měnit, a jenom tam, kam ho Bůh postavil, může být užitečný a sloužit k prospěchu celému tělu. Tato pravda je nám známá už mnoho let, právě tak jako jiná, totiž že celé to jedno tělo je prodchnuté jedním Duchem, že všechny údy obepíná jeden svazek a že tuto jednotu Ducha máme ostříhat ve svazku pokoje.

Ale mezi učením a praxí může být velký rozdíl, ba nezřídka se mezi oběma ukazuje nápadný protiklad. Musíme si přiznat, že všichni jsme lidé, kteří chybují a mýlí se, a vždy znovu potřebujeme upozornění a napomenutí, chceme-li být v společném chození šťastní a mít požehnání a přejeme-li si oslavit Toho, k Jehož jménu býváme shromážděni.

Pokud jde o praktické vedení Duchem Svatým, jsou věci, kterým je možné naučit se jen opakovanou praxí. Teprve zkušenost nás upozorní na potřeby, na které může stačit jen přímé poučení Bohem. Pravda o přebývání Ducha Svatého v „těle“, v Církvi (Shromáždění), jako i o Jeho přítomnosti a vedení při shromážděních, je jistě jednou z nejdůležitějších pravd, jimiž se vyznačuje křesťanství. Popírání této pravdy v učení nebo v praxi je tedy bezpečným a vážným znakem úpadku. Jakmile nějaké seskupení křesťanů, i když se skládá jen z pravých věřících, uznává namísto vedení Duchem Svatým nějaké lidské vedení „duchovenstvem“, výborem, synodem, konferencemi anebo něčím podobným, anebo se řídí nějakou ustanovenou církevní šablonou a zřízením, nestojí už na půdě Boží pravdy a znemožňuje všem, kteří chtějí následovat jen Boží slovo a Boží vůli, aby s ním byli v obecnství. Zaujmout postavení oddělené od toho zla může být spojeno s všelijakými těžkostmi, ale každé věrné a pravdě poddané srdce tím nebude otřeseno ve svém přesvědčení, a také nebude v sobě cítit touhu vrátit se k nějaké lidské autoritě, jejímž zřízením křesťanská církev tak vážně chybila a hřešila.

Je ovšem možné, že pravda a důležitost přítomnosti Ducha Svatého je plně uznávána, a přesto se zapomíná, že je to skutečnost. Víra nutná k realizaci této skutečnosti nemůže být dost jednoduchá. Až příliš snadno ji však ztrácíme ze zřetele. Kdybychom vždy byli shromážděni s hlubokým vědomím, že sám Bůh je přítomen v našem středu, a kdyby toto vědomí v nás bylo živé po celou dobu, co jsme shromážděni, jaké požehnané účinky by se ukázaly, jaká svatá vážnost by spočinula na celém shromáždění! Je přece nepopíratelnou skutečností, že jako byl Kristus kdysi skutečně na zemi se Svými učedníky, že Duch Svatý nyní přebývá ve věřících, a tam, kde se věřící jednoduše shromažďují kolem Pána, je přítomen v jejich středu.

Tuto přítomnost ovšem nevnímáme svými vnějšími smysly, naše oko nevidí Ducha Svatého, jako učedníci kdysi viděli Pána Ježíše. Kdyby tomu tak bylo, jaká vážnost by ovládala naše srdce! Jaké svaté ztišení, jaká uctívá pozornost, jaké požehnané čekání na Něj by bylo výsledkem! Jistě, jakýkoli spěch, každý neklid a marnivý sklon chtít nějak vyniknout, dostat se do popředí a něco znamenat, by zmizely. Ale nyní se ptám: Měla by skutečnost, že Duch Svatý je přítomen, mít na nás menší vliv, protože je věcí víry a nikoli vidění? Je On, protože neviditelný, „méně“ skutečně přítomen? Tento ubohý svět Ho nemůže přijmout, „*neboť nevidí ho, aniž ho zná*“, ale máme snad my zaujmout stanovisko světa a vzdát se své výsady? Pán Ježíš říká: „*Já prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal navěky, toho Ducha pravdy, jež svět nemůže přijmout. Neboť nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej; neboť u vás přebývá, a ve vás bude*“ (Jan 14,16.17).

„*Ale vy znáte jej.*“ Kéž by to bylo u nás všech víc skutečností! Čeho se nám v dnešní době zvláště nedostává, je právě víra v Jeho osobní přítomnost. Jistěže jsme všichni zažili chvíle, kdy byla respektována Jeho přítomnost v našem středu. Jak požehnané byly takové hodiny! Jestliže došlo k tichým přestávkám, tedy tyto byly stráveny ve vážném očekávání na Boha – nikoli neklidným přemítáním, který bratr se asi nyní bude modlit anebo bude mluvit, ani listováním v Bibli nebo ve zpěvníku, aby bylo nalezeno něco vhodného k přečtení nebo k zazpívání; tím méně pak úzkostlivými myšlenkami, co si přítomní asi budou myslet o déle trvajícím tichu. Byl tu Bůh, a srdce se zaměstnávala Jím. Kdyby byl někdo v té chvíli otevřel ústa jen proto, aby přerušil mlčení, bylo by to považováno za skutečný rušivý zásah.

Jak naprosto jiný však byl dojem, když ticho bylo přerušeno modlitbou, která vyjadřovala pocity a přání shromážděných, anebo zvolením písně, kterou všichni mohli zpívat s celou duší, anebo Božím slovem, které se s mocí a pomazáním obracelo na jejich svědomí a srdce! Třebaže při volbě písní, při modlení a mluvení byly činné různé osoby, celé shromáždění cítilo, že všechno řídil „jeden a týž Duch“ tak, jako by se ony osoby napřed o tom domluvily a každému jednotlivci určily příslušné místo a službu. Byl to Duch Svatý, který působil skrze různé údy těla, podle jejich místa, které jim přidělil, aby odpověděl na potřeby shromáždění anebo vyjádřil jejich velebení.

Proč by tomu tak nemělo být vždy? Opakuji: Přítomnost Ducha Svatého je hotová skutečnost, ne pouze nějaké učení, a vzhledem k našim shromážděním je sotva nějaká skutečnost, která by měla větší význam, než právě tato. Přítomnost Ducha Svatého neznamena jen, že shromáždění nesmí být

řízeno podle nějakého lidského, předem daného uspořádání; jestliže On je přítomen, nemá v něm nikdo zaujmout místo, které On mu nepřidělil a k němuž ho neuzpůsobil. Poněvadž On je přítomen, je to On, jenž také chce shromáždění řídit; a v tom právě záleží tolik diskutovaná svoboda služby, že Duch Svatý může působit, skrze koho chce. Tato svoboda nejenže bývá zničena tím, že jediná osoba řídí všechno, nýbrž i tehdy, jestliže více osob se spojí, aby převzaly vedení shromáždění. V obou případech jednají lidé, možná s nejlepším úmyslem, protože se domnívají, že to mohou dělat; namísto aby ono vedení přenechali Duchu Svatému a podřídili se Jeho vůli, vstupují na Jeho místo a řídí se svými myšlenkami.

Skutečná, jednoduchá víra dává všechny takové věci na správné místo. A jak z mnohé zkušenosti víme, nikdy nebude zahanbena. Nevede nás například k tomu, abychom chtěli mlčet a zdržet se činnosti, protože je přítomen ten či onen bratr. Je pravda, že nikdo nemá hledat jen svých věcí, nýbrž má přihlížet i k těm, které jsou někoho jiného (Fil. 2,4), avšak nesmí to vést k tomu, aby se některé osobě nebo některému daru přičítal příliš velký význam. Kéž bychom tedy vždy respektovali přítomnost Ducha Svatého tak, aby nikdo neotevřel ústa, leč pod Jeho vedením a působením, a aby bylo vzdáno všechno, co se nehodí k Jeho a k Ježíšovu jménu, které nás shromažďuje!

V souvislosti s uvedenou poslední myšlenkou připomeňme ještě jedno místo ve Starém zákoně. Zní takto: *„Ostříhej nohy své, když jdeš do domu Božího, a buď hotovější k slyšení nežli k dávání obětí bláznů; neboť oni neznají toho, že zle činí. Nebývej rychlý k mluvení, ani srdce tvé k vynášení slova před obličejem Božím, poněvadž Bůh jest na nebi a ty na zemi; proto nechť jsou slova tvá nemnohá“* (Kaz. 5,1.2). Milost, v níž stojíme, nám darovala volný přístup k Bohu, avšak přesto nesmíme zapomínat, že Ten, kterého vzýváme jako Otce, je svatý Bůh. Budeme-li na to myslet, ochrání nás to před jakoukoli neuctivostí a unáhleností. Budeme se varovat zneužít svou svobodu, ať už ve styku s Bohem, anebo v Jeho službě vůči druhým. Jistě, jestliže věřící za doby Starého zákona si měl připomínat, že Bůh je v nebi, on však na zemi, tedy pro nás vědomí, že jednak ve svém středu máme Boha Ducha Svatého, a dále že smíme vstupovat do svatyně v nebi, je mnohem důležitějším důvodem k svatě nesmělosti a k zbožné bázni.

Při vši důležitosti učení o přítomnosti a působení Ducha Svatého ve shromáždění nesmíme je zaměňovat s učením o osobní přítomnosti Pána Ježíše ve shromáždění, kde jsou dva nebo tři shromáždění k Jeho jménu.

Mnozí si myslí, že Pán je ve shromáždění přítomen skrze Svého Ducha a nedělají rozdíl mezi osobní přítomností Pána a osobní přítomností Ducha Svatého. Duch Svatý rozdává a řídí.

Pán říká o Utěšiteli, Duchu pravdy: „... *nebude mluvití sám od sebe* (elbf. př.: *sám ze sebe*)... *On mne oslaví; neboť z mého vezme* (elbf.: *obdrží*), *a zvěstovati bude vám*“ (Jan 16,13.14). Pán přece také zaslubuje, že sám bude přítomen tam, kde jsou dva nebo tři shromáždění k Jeho jménu. Je uprostřed těch, za které se vydal. Naproti tomu Duch Svatý byl dán. Sám se nedal ani nevydal.

V Mat. 18,20 Pán Ježíš nepraví: „Kdekoli shromáždění jsou dva neb tři ve jménu mém, tu je Duch Svatý uprostřed nich“ (i když i toto je požehnané), nýbrž: „*tu jsem já uprostřed nich*“. V 1. Kor. 12,4-6 (jako též v Efez. 4,4-6) nalézáme Ducha, Pána a Boha: „*Jsou rozdílnosti darů milosti, ale tentýž Duch; a jsou rozdílnosti služeb, ale tentýž Pán; a jsou rozdílnosti působení, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech*“ (elbf. př.). Služebníci dostali své dary rozdávané Duchem a konají svou službu pod Jeho vedením; ale jako služebníci se nalézají pod autoritou svého Pána, a není Jím Duch, nýbrž Pán Ježíš. Tito služebníci jsou služebníci Pána.

Je pozoruhodné, že Pán Ježíš v Mat. 18,18-20 nemluví o Duchu Svatém. Jde tam o autoritu Pána Ježíše jako Pána, o Jeho jméno, o Jeho osobní přítomnost. Není pochyb, že to vše je uskutečňováno skrze vedení Duchem Svatým, ale nejsme shromáždění ve jménu Ducha Svatého, ani nejsme shromáždění kolem Něho jako středu. Jestliže myslíme jen na přítomnost Ducha Svatého, ztrácíme pravdu o osobní přítomnosti Pána ve shromáždění a cítíme se nuceni dělat pánem Ducha Svatého. Naproti tomu není možné vlastnit pravdu o osobní přítomnosti svrchovaného Pána, abychom zároveň neměli pravdu o přítomnosti a působení Ducha, který rozdává od svrchovaného Pána.

Kéž bychom si více byli vědomi, že Pán je tu jako **pán** že my jsme zde **s Ním!** Jakým slavnostně vážným vlivem by to působilo na naše srdce a jaká jistota by pak byla výsledkem i jaký klid! Jakou svobodu a volnost by pak měl Duch Svatý, aby nám rozdíl Kristova požehnání, tím že bere to, co patří Pánu, a zvěstuje nám!

2. Vzdělávání Církve skrze dary

Než povím něco o vzdělávání Církve skrze Bohem udělené dary, chtěl

bych uvést výňatek z rozhovoru, který před časem vyšel tiskem a pojednává o tomto tématu:

A.: Slyšel jsem, že tvrdíte, že každý bratr může ve shromáždění věřících učit.

B.: Jste nesprávně informován; takovým tvrzením bych přímo popíral, co se mi jeví tak neobyčejně důležité, totiž přítomnost a vedení Ducha Svatého. Nikdo nemůže učit, leč když mu Pán k tomu udělil dar.

A.: Dobrá, ale přece se domníváte, že každý bratr, má-li k tomu schopnost, má právo mluvit ve shromáždění?

B.: Rozhodně ne! Takové právo nemá žádný člověk. Jenom Duch Svatý má právo působit, a to skrze koho On chce. Člověk, i kdyby měl přirozený řečnický dar, ale nemůže-li „se bližnímu líbit pro vzdělání“ (Řím. 15,2), jestliže neobdržel nějaký dar milosti „ke vzdělávání církve“ (1. Kor. 14 např. 6. verš), není povolán mluvit ve shromáždění. Jestliže to přesto dělá, projevuje tím jenom svoji svévolnost a zarmucuje Ducha Svatého. Služba takového věřícího bude také naprosto prázdná, neplodná.

A.: Byl byste tak laskav a vysvětlil mi trochu blíže vaše názory na tuto věc?

B.: Mé názory? Považujete za můj názor, když věřím, že protože Církev patří Kristu, On jí také dal dary, skrze které ona jediné může být vzdělávána a správně vedena?

A.: Nikoli, připouštím, že je to správné a rád bych, aby se v Kristově Církvi projevovala větší snaha o tyto dary.

B.: Boží slovo nás v 1. Kor. 12,11 poučuje: „*To vše působí jeden a týž Duch, (tím že) rozděljuje každému obzvlášť, jak ráčí* (tj. jak On chce).“ Z toho plyne, že nejmenším darům mají být otevřeny dveře stejně jako největším, a dále že dar některého bratra by rozhodně neměl být překážkou k působení daru jiného bratra.

A.: To je samozřejmé.

B.: Říkáte, že je to samozřejmé. Ale cožpak ve velkých státních církvích anebo v některé z menších křesťanských korporací se uskutečňuje, čemu nás učí 1. Kor. 14? Dovolte mi, abych v souvislosti s tím ještě řekl, že žádný dar nepotřebuje čekat na uznání anebo dokonce slavnostní potvrzení Církví, než může prakticky působit. Je-li od Boha, Bůh sám ho také doporučí a potvrdí, a na Církvi je jen, aby ten dar vděčně uznala.

A.: Chcete tím říci, že vůbec neexistuje nějaký zřízený (duchovní) úřad?

B.: Myslíte-li tím, že ti, kteří od Boha obdrželi dary k vzdělávání nebo k vyučování, se vyskytují v každém shromáždění jen v omezeném počtu, a jsou věřícími uznáváni, pak s tím souhlasím. Jestliže tím však rozumíte nějaký výsadní (duchovní) úřad, k jehož vykonávání nebo spravování jsou oprávněné jen jednotlivé osoby, které zaujímají místo učitelů tak výhradně, že praktické uplatnění nějakého jiného daru by se jevilo jako porušení platného pořádku, musím vaši otázku zodpovědět rozhodným „ano“.

A.: Na čem zakládáte toto rozlišení?

B.: Mimo jiné na Skutcích ap. 13,1. Z toho místa vidíme, že v Antiochii bylo jen pět osob, které Duch Svatý uznával za proroky a učitele: Barnabáš, Šimon, Lucius, Manahen a Saul. Bezpochyby těchto pět mužů byli lidé, od nichž se ve shromáždění věřících očekávalo, že budou mluvit a učit. Jejich služba byla jako taková uznávána, avšak nebyla to nějaká výsadní služba, protože když Juda a Sílas přišli do Antiochie, mohli bez jakýchkoli těžkostí zaujmout své místo mezi jinými (kap. 15.32), počet uznávaných učitelů se prostě zvětšil.

A.: Ale co myslíte o zvolení písně, o vyslovení modlitby nebo o přečtení nějakého místa z Písma? Přitom přece nezáleží na nějakém zvláštním daru?

B.: Jistěže ne, ale také tyto věci, jako vše jiné, by se měly dít pod vedením Ducha Svatého. Je hluboce zarmucující a nemůže to zůstat bez škodlivých následků, jestliže někdo jen proto, že ho právě napadla ta či ona píseň, tu píseň navrhne, anebo jestliže přečte určitý oddíl Písma či svévolně pronese nějakou modlitbu. Každý jednotlivý z těchto činů by se vždycky měl uskutečnit s vědomou závislostí na vedení Duchem Svatým. Avšak jestliže někdo ten či onen čin provede a na takové vedení nedbá, jedná troufale. Ten, kdo aspoň trochu rozumí, co je pravé obecenství, také bude vědět, jak vážnou věcí je usměrňovat někam shromáždění volbou písně, modlitbou apod. Obrátit se na Boha jménem shromáždění (Církve), anebo navrhnout (zvolit) nějakou píseň, aby tím byly před Bohem vyjádřeny právě existující pocity a postavení srdce shromáždění, jsou jistě činy, které vyžadují přímé vedení z Boží strany.

3. Zarmucování Ducha Svatého (Ef. 4,30)

Duch Svatý nikdy neopustí toho věřícího, jehož tělo pokládal za hodné, aby Mu sloužilo jako chrám. Jestliže však věřící dovolí tělu hříchu – staré přirozenosti, aby byla činná, je Duch Boží zarmoucen.

Přebývá ve věřícím jako Osoba, a proto může být zarmoucen. V takovém případě nesvědčí spolu s naším duchem (Řím. 8,15 elbf. př.) a my okoušíme místo poučování – plného tolíkeré milosti – Jeho odmítavý postoj.

A toto je důvodem, proč Boží děti tak často, namísto aby byly vyučovány Duchem Svatým, který v nich přebývá, se na cestě neposlušnosti stávají předmětem Jeho domlouvání a výtek. Proto jsme napomínáni: „*Nezarmoucejte Ducha Svatého Božího*“ (Efez. 4,30).

GuF 1935/23 (pokračování, dá-li Pán)

Walter GSCHWIND:

Na pomoc mladým křesťanům – 14

(z abecedy křesťanství)

Dějiny cesty Božího lidu, Izraele Z EGYPTA DO KANÁNU

jsou řetězem událostí, které měly přímý význam pro Izrael, avšak obsahují také důležitá duchovní ponaučení pro nebeský Boží lid, který Bůh v nynějším období milosti povolal ze všech národů a stále ještě sbírá.

Každý křesťan, který skrze živou víru v Ježíše patří k tomuto nebeskému lidu, by si měl vždycky v paměti vybavovat duchovní význam tohoto řetězu událostí, protože se všemi svými dílčími věcmi představuje souhrn celého předivného a dokonalého spasení, které má věřící v Kristu na základě rozmanitých výsledků Jeho díla na kříži.

S tímto zřetelem bychom se chtěli pokusit načrtnout, pokud možná stručně, duchovní význam jednotlivých obrazů, které byly podrobně popsány jinde, a seřadit je tím v ucelený obraz.

Egypt. – Bůh vyvolil Abrahamovo símě za Svůj pozemský lid. Toto símě přišlo v Jákobovi a jeho potomcích do Egypta jako snadno spočítatelný houfeček 75 duší (Skut. 7,14). Tam se vlastně zrodil celý silný národ čítající 600.000 mužů – ženy s dětmi nebyly započítány (2. M. 12,37). Všichni bez výjimky byli otroky faraona, egyptského krále. Ten nad nimi vládl bezohledně a s krutou tvrdostí je nutil k otrocké službě. Myslel jen na to, jak by je oslabil a udržel v otrockém jařmu (2. M. 1-3). Egypt je obrazem světa v jeho přirozeném stavu, jehož knížetem je satan (Jan 12,31; 14,30; 16,11). Každý člověk se jako „*služebník* (vlastně otrok) *hřícha*“ (Jan 8,34) rodí do jeho říše (Luk. 4,5.6) a musí sloužit hříchu, zájmům a plánům satana. Člověk

sténá a křičí pod krutým útlakem toho, který si přeje jeho záhubu, ale sám se nemůže vysvobodit.

Fáze (velikonoční beránek). – Ale byl tu Bůh. „Sestoupil“, aby Svě vyvolené „vysvobodil z ruky Egyptských“ (2. M. 3,8). V devíti hrozných ranách jim už ukázal Svou moc. Avšak farao zatvrzoval své srdce a nenechal Izrael odejít. Tu však dolehla poslední rána (2. M. 12 a 13). Jisté noci procházel anděl soudu celou zemí a hubil všechno prvorozené Egyptských. K tomuto soudu je přivedl jejich hříšný stav. – Také Izrael by propadl tomu soudu, kdyby neposlechl a neuvěřil, nezabil velikonočního beránka (fáze) a nenatřel jeho krví veřeje a nadedvěří svých domů. – Tím začalo v dějinách Izraele něco nového. Byl to nyní z Božího soudu vykoupený lid a měl na památku toho každého roku slavit slavnost fáze a „slavnost nekvašených chlebů“.

- 1) Každý člověk je od přirozenosti hříšník. Je mu „uloženo jednou umřít, a potom soud“ (Žid. 9,27). Tím je celý svět propadlý Božímu soudu. Ale Bůh není jen svatý a spravedlivý. Dal nám ve Svě velebeníhodné lásce Zástupce, který za nás, místo nás, na kříži nesl soud: Ježíše, Božího Beránka (Jan 1,29). Kdo v Něho věří, „*na soud nepřijde, ale přešel jest z smrti do života*“ (Jan 5,24). Takový může s Pavlem říci: „*Neboť jest Beránek náš velikonoční za nás obětován, Kristus*“ (1. Kor. 5,7). Fáze je tedy obrazem našeho vykoupení ze soudu.
- 2) Ale na slavnost fáze se můžeme dívat i z jiného hlediska: Lid neměl jen natřít krví veřeje dveří. Pro Izrael byl kromě toho zabitý a na ohni pečený beránek, kterého museli oné noci všichni jíst, středem, kolem něhož se v svatém a blaženém obecenství shromáždila skupina lidí. – Tak i dnes pro nás krev Božího Beránka tvoří základ našich vztahů k Bohu a vztahů mezi námi vykoupenými navzájem. Bez smírcí oběti Krista nelze mluvit o obecenství s Bohem, ani o nějakém obecenství s Boží Církví. Ale nesmíme ztrácet ze zřetele, že živý Kristus, živá Hlava, je v nebi a k ní jsou Duchem Svatým shromažďování věřící.
- 3) Jako u Izraele na každoroční slavnost fáze navazovala sedmidenní slavnost nekvašených chlebů, má být u nebeského lidu s ustavičně se obnovujícím připomínáním slavných skutečností vykoupení spojen celý život „bez kvasu“, v oddělení od jakéhokoli zla.

Rudé moře. – Ale lid měl být vykoupen nejen od soudu, nýbrž také od Egypta, od moci onoho knížete a otrocké služby, aby mohl na poušti sloužit Bohu. To se stalo v souvislosti s velikou nocí (fáze). Právě té noci, kdy zabili

a jedli beránka, vydali se na cestu a táhli k Rudému moři. Zde jim Mojžíš říká: „*Stůjte a vizte spasení Hospodinovo... Hospodin bojovati bude za vás, a vy mlčeti budete*“ (2. M. 14,13.14). Mojžíš zdvihl svou hůl, moře se rozdělilo a celý Izrael jím prošel po suchu. Když byli v bezpečí na druhém břehu, zavřely se vody a zatopily nepřítele, který je pronásledoval, a synové izraelští pak již nikdy více neviděli ty Egyptské. Byli vytrženi z dosahu moci poraženého nepřítele.

„Rudé moře“ nám zobrazuje jinou část předivného Kristova díla. Vidíme v něm Jeho smrt a Jeho zmrtvýchvstání pro nás, k našemu vysvobození od světa, od moci satana a služby jemu. Mohli jsme jen „stát a vidět“ a „mlčet“. Kristus bojoval za nás. „*Skrze smrt zahladil toho, který má moc smrti, to jest ďábla, a vysvobodil všechny, kteří bázní smrti po všechem čas života podrobeni byli v službu*“ (elbf. př.: v otroctví – Žid. 2,14.15). Jako jsi skutečně vykoupěn od soudu a tvé hříchy jsou odpuštěny, tak je skutečné i tvé vysvobození od toho, co představuje „Egypt“. Neboť to vše je ovocem téhož Kristova díla. Vírou se můžeš postavit na protější břeh Rudého moře a chlubit se s Božím lidem: „ON se mi stal spasením“ (2. M. 15,2 v kral. př.: vysvobodil mne). Namísto hříchu smíš nyní sloužit Bohu.

(Jordán má jiný význam. – Všimni si toho v pozdějších poznámkách.)

HF 1960/214-217 (pokračování, dá-li Pán)

Bratři moji

„Bratři moji“! Tak nazval Pán Ježíš Kristus ihned po Svém zmrtvýchvstání ty, za něž zemřel, kteří v Něho věřili. Jaká to jsou slova! Nejen učedníci nebo přátelé, ne, bratři, bratři vzkříšeného, člověka ve slávě, bratři Toho, který sedí po Boží pravici – jenž je Stvořitel, Udržovatel a Dědic všech věcí.

Ve 20. kapitole Ev. Jana to není poprvé, co v Bibli nalézáme výrok „bratři moji“. Ve 22. Žalmu je napsáno: „*I budu vypravovati bratřím svým o jménu tvém, uprostřed shromáždění chváliti tě budu*“ (23. v.).

Tento Žalm začíná vyjádřením nejhlubší bolesti a končí vítězným zvoláním. Ten, jenž byl opuštěn Bohem, byl vyslyšen z místa od „rohů jednorozcových“ (viz 22. v.). Jeho vzkříšení bylo Boží odpovědí na to, že na kříži nesl hříchy a byl tam učiněn hříchem. Boží moc Ho vzkřísila z mrtvých, a nyní Ten, z Jehož úst se předtím vydralo trpké zvolání: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi*

mne opustil?“, započiná chvalozpěv uprostřed Svých bratrů, uprostřed shromáždění, tj. uprostřed věřícího ostatku Svého lidu. (Žalm nepřekračuje požehnání Izraele a země, třebaže dílo Pána tvoří základ všech, i věčných požehnání.) Hrob byl prázdný, Pán se zjevil jako veliký Vítěz.

V Ev. Jana 20,17 nalézáme táž slova, řečená Marii Magdaléně: *„Jdi k bratřím mým, a pověz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.“* Velké dílo na kříži bylo dokonáno. Pán zahladil hřích obětováním sebe samého. Jednorozený od Otce, Boží vlastní Syn se stal člověkem, vstoupil do utrpení smrti a dokonale oslavil Boha. Jsa Bohem vzkříšen z mrtvých, sděluje tu nyní požehnané výsledky Svého díla těm, kteří v Něho uvěřili. Přivedl je do stejných vztahů k Svému Otci a k Svému Bohu, v nichž se nalézal jako člověk Ježíš Kristus, vzkříšený z mrtvých. Jeho Otec – náš Otec, Jeho Bůh – náš Bůh! Proto nás může nazvat Svými bratry.

Když Duch Svatý ono proroctví z Žalmu 22,23 – které, pokud jde o Izrael, ještě čeká na své naplnění – vztáhl v Ep. Židům 2,11.12 na křesťany, znovu staví před naše zraky tuto slavnou skutečnost. *„Neboť jako ten, který posvěcuje, tak ti, kteří posvěceni bývají, z jednoho jsou všichni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývat bratřimi, řka: Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění propěvovati budu tobě.“* Pán Ježíš je ten, kdo posvěcuje, a ti, kteří byli navěky posvěceni, jsou skrze Jeho velké dílo zachráněnými hříšníky, jsou smířeni skrze Jeho krev. Proto On se nestydí nazývat je bratry a zjevuje jim jméno Svého Otce.

S tím jsou spojené ještě mnohé jiné pravdy. Jsme narozeni z Boha, máme věčný život, a tím jsme také s Ním zajedno. On přichází jako vzkříšený do středu Církve a zpívá Bohu chvalozpěv. Jsme údy Jeho těla, jehož On je nyní Hlavou. Avšak tím vším a mnohým jiným se nyní nechceme zabývat. Jde nám tu jen o pravdu, že skrze smrt a vzkříšení Pána jsme s Ním byli spojeni v jedno, protože On se s námi staví před Boha jako s patřícími k jedné a téže rodině.

On, vzkříšený, který sedí po Boží pravici, se nestydí nazývat nás Svými bratry! Zná nás, ví, že od přirozenosti jsme byli děti hněvu a podle smýšlení nepřátelů v zlých skutcích. Ale On vzal na sebe všechno, co nás tížilo, odstranil všechno, co nám bránilo přijít k Bohu jako k našemu Otci. *„Slušelo zajisté na toho, pro kterého jest všechno, a skrze kterého jest všechno, aby mnohé syny k slávě přiveda, vůdce (elbf. př.: původce) spasení jejich skrze utrpení dokonalého učinil. Neboť jak ten, který posvěcuje, i ti, kteří posvěceni bývají, z jednoho jsou všichni“* (Žid. 2,10.11). Tvoří s Ním jeden celek.

Jak musí tyto verše vždy potěšit naše srdce! O Pánu Ježíši prorocky čtete: „*Hospodine, v síle tvé raduje se král, a v spasení tvém veselí se přenáramně. Žádost srdce jeho dal jsi jemu, a prosbě rtů jeho neodepřel jsi*“ (Ž. 21,2.3). Je tomu tak i s námi? Bůh chce, abychom se radovali ze spasení, které jsme dostali, abychom ve víře plésali nevýslovnou a oslavenou radostí v Ježíši Kristu.

„Bratři moji!“ Jaká milost a jaké potěšení je v těch slovech pro nás! Jeho bratři již nyní a navěky, Jeho dědici a spoluúčastníci Jeho slávy! Kéž by to také byla slova praktického významu pro celý náš život! Potom zmizí všechna bázlivost, i když jsme tak slabí a bloudící. On se nestydí nazývat nás Svými bratry. Snažme se chodit tak, jak náleží na takové povolání! Milujme všechny spoluvěřící, všechny, kteří jsou Jeho vlastnictvím, jako takové, které On nazývá Svými bratry! Kéž bychom se před světem za Něho nestyděli, ale směle vyznávali Jej, který se nestydí nazývat nás Svými bratry!

EuE 1969/242-245

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 2,25 – 28

„*A aj, byl člověk v Jeruzalémě, jemuž jméno bylo Simeon. A člověk ten byl spravedlivý a zbožný, očekávající potěšení izraelského*“ (25. v.). Za útisku od národů (pohanů) a při nepravosti izraelského národa, která zrála k soudu, zde byl, jak jsme již uvedli, jistý zbožný ostatek, který vystupuje zvláště na začátku tohoto Evangelia. Stav těch věrných, vyučovaných Duchem Svatým a vedených Boží milostí, velice kontrastoval se stavem vzpurného národa, prosáklého samospravedlností, jenž měl brzy dovršit svou vinu a vzpuru zavržením a usmrcením svého Mesiáše. Ten ostatek, osvícený Božím světlem, si byl vědom bídy a zkaženosti Izraele, ale čekal na Boha, který dal Svá zaslíbení, a na Jeho věrnost – vždy připravenou potěšit Boží lid. Bůh dal těm, kteří takto počítali s Jeho milosrdenstvím, poznat příchod Vykupitele, kterého ohlašovali proroci, a který měl být naplněním všeho, co Písma ohlašovala.

Simeon byl „*spravedlivý a zbožný*“. Možná, že byl naprosto neznámý nevědomému zástupu kolem něho, myslícímu jen na uspokojení své pýchy a svých žádostí. Simeon však chodil v Boží bázni. Jsa spravedlivý ve všech vztazích k druhým lidem, žil zbožně, zůstává v úzkém obecenství s Bohem. Ač bezvýznamný v očích svého okolí, byl tento věrný stařec vzácný srdci Pána.

Jeho praktická spravedlnost a chození s Bohem mu nedovolovaly přizpůsobovat se stavu věcí, jimiž se vyznačoval jeho národ. Očekával „potěšení Izraele“. Znal zaslíbení dané v Písmech Bohem již na počátku o Vysvoboditeli, který měl potříti moc ďábla, neboť Bůh řekl hadu: *„Potře ženy „potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu“ (1.Mojž. 3,15).*

Boží srdce bylo obrácené zvláště k těm, kteří se rmoutili nad hříchy a zkázou svého národa, očekávající vysvobození, a kteří volali z hloubi temnot: „Až dokud, Pane?“ Víra je citlivá; rmoutí se, ale důvěřuje Bohu, až přijde Jeho čas. Neboť Ten, který zaslíbil, je věrný a zcela jistě naplní Své plány.

„A Duch Svatý byl na něm“ (fr. překl. JND). „A bylo mu zjeveno od Ducha Svatého, že neuzří smrti, až by prvé uzřel Krista Páně“ (25-26. v.). Bůh si vždy, i v nejtemněších dobách na této zemi, uchoval svědectví o Svě slávě. Blížil se skrze Svého Ducha k duším, u nichž vzbudil potřebu, aby Ho opravdu poznaly. Duchu Svatému bylo radostí mluvit těm, kteří slyšeli Jeho hlas, a zjevovat jim skrze Slovo myšlenky a plány Boha lásky. Tak tomu bylo se Simeonem; Duch Svatý byl na něm. Ještě zde nebyla doba, aby Duch Svatý přebýval v těch, kteří uvěřili Jeho svědectví o dokonalosti díla vykoupění, naplněného na kříži, a o slávě, do níž Bůh postavil Svého Syna. Duch Svatý byl poslán na tuto zem o letnicích, aby rozhlašoval slavné poselství evangelia, oznamuje požehnané výsledky utrpení a vítězství Vykupitele. Takto pak byla utvářena Církev, v níž Duch Boží přebývá a která je skrze Něj spojená se svou Hlavou ve slávě, přičemž každý úd Kristova těla je rovněž Jeho příbytkem. Duch Svatý uvědomil Simeona, že dříve než opustí tento svět, uvidí Krista, poslaného Hospodinem.

Ve dnech, kdy se objevil Ježíš, očekávání zaslíbeného Mesiáše rozechvívalo mnohá srdce. Anna *„mluvila o něm všechněm, kteří čekali vykoupění v Jeruzalémě“ (38. v.).* Když Jan Křtitel začal svou službu, ptali se ho lidé: *„Jsi ten prorok?“ (Jan 1,21).* Mojžíš ohlašoval příchod proroka, majícího Boží slova, řka: *„Stane se pak, že každá duše, která by neposlouchala toho proroka, vyhlazena bude z lidu“ (Skut. 3,22.23; 5. M. 18,18.19).* Později slyšíme, jak samařská žena říká Ježíši: *„Vím, že Mesiáš přijde, který slove Kristus“ (Jan 4,25).* Mnozí Ho tedy čekali, avšak pro zbožného Simeona byl něčím víc. Ten byl tolik naplněn myšlenkou a nadějí na zaslíbeného Spasitele, že Bůh milostivě odpověděl na jeho modlitby a víru a zjevil mu, že bude tím šťastným a uvidí Ho vlastníma očima, dříve než opustí tento svět.

Takové bylo potěšení tohoto věrného svědka a bylo veliké. Jeho jediným předmětem byla Osoba Ježíše, nejdeme-li dál do podrobností způsobu a

doby naplnění vysvobození Izraele. Radost víry má za předmět Pána a Jeho lid, ale vidí – v poměru, který je mezi nimi – celý rozsah požehnání, který mu působí tuto radost. Takto byl Ježíš poznán zbožným ostatkem, jehož byl Simeon představitelem. Duch Svatý v něm působil a dal mu poznat pod skromným a chatrným zevnějškem onoho děťátka Toho, který byl zkušebním kamenem pro každou duši v Izraeli.

„Ten přišel, ponuknut byv od Ducha, do chrámu. A když uvodili rodičové Ježíše děťátka, aby učinili podle obyčeje zákona při něm, tedy on vzal jej na lokty své, i chválil Boha“ (27-28. v.). Všimněme si ještě požehnaného působení Ducha Božího v duši Simeona. Přišel, ponouknut byv Duchem, do chrámu. Třebaže ještě nebyl zapečetěn Duchem (což bylo požehnání, které mohlo být podílem věřících po vítězství Spasitele nad smrtí a po sestoupení Ducha Svatého na tuto zem, když Pán byl vyvýšen do slávy), Simeon žil v takové závislosti na Bohu, že byl uveden Duchem Božím do všech podrobností Jeho činnosti na této zemi. Duchu Svatému bylo radostí přiblížit se k němu a sdělit mu Boží myšlenky. *„Tajemství Hospodinovo (zjevné jest) těm, kteří se jeho bojí“* (Ž. 25,14). Jak hlubokou radostí mu bylo vidět Toho, jenž byl předmětem zalíbení jeho srdce a jeho očekávání!

Konečně přišel den, kdy ho Duch Boží vede do chrámu, aby se tam setkal se svým Spasitelem. Také my víme – skrze Boží zjevení – že Pán Ježíš opět přijde v moci a slávě. Mnozí z Jeho vykoupených budou proměněni, aniž budou muset projít smrtí, a spolu s nesčíslným množstvím zesnulých svatých budou vzkříšeni napřed, budou vtrženi k setkání s Ním v povětří, aby pak vždycky byli s Ním. Má tato požehnaná naděje v našich srdcích stejné místo jako ona, která tehdy naplňovala radostí srdce věrných Izraelitů?

ME 1944/215-218

Já jsem Jeho (Pís. Šal. 2,16)

Tak mluví nevěsta v Písni Šalomounově, když myslí na Pána. Nemůže to o sobě říkat každý věřící? V Ep. Titovi čteme o Pánu: *„Dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti, a očistil sobě samému (co) vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích“* (Tit. 2,14 elbf. př.). Byli jsme vykoupeni za vysokou cenu. Můžeme na tom poznávat Kristovu lásku k nám. A tak bychom si vždy znovu měli připomínat: „Já jsem JEHO!“ Také Pán nás nejlaskavějším způsobem ujišťuje, že jsme Mu drazí. Říká o nás, že jsme „svatí“, „vyvolení“ a „milovaní“. Nepatříme nikomu jinému, než Kristu. Jenom Jemu

také máme být poddáni. Pavel psal Korintským: „*Všechny věci vaše jsou... buď svět, buď život, buď přítomné věci, buďto budoucí, všechno jest vaše, vy pak Kristovi, a Kristus Boží.*“ (1. Kor. 3,21-23) I smrt nad námi ztratila svou vládu. Pro věřícího už není pánem, nýbrž poslem pokoje, služebníkem. Protože však patříme Kristu, nejsme už ani sami svoji. Naší touhou by nyní mělo být sloužit celým srdcem Jemu, drahému Pánu. Je tomu tak s námi?

GuF 1935/59-60

A. GIBERT:

Boží Církev – 10

Vykonávání autority ve jménu Páně

a) Rozsah této autority

Církev má určité právo všímat si vztahů mezi jednotlivými věřícími. Podle Evangelia Matouše 18 je Církev nejvyšší instancí, k níž se může utéci bratr, jemuž jiný bratr ukřivdil. Vzájemné vycházení údů těla Kristova nesmí být Církvi lhostejné. Apoštol, když psal Filipským, si přál: „*Jak sluší evangeliu Kristovu, obcujte, ... abych... slyšel o vás, že stojíte v jednom duchu, jednomyšlně spolubojíte...*“ (Fil. 1,27 Karaf. opr. př.). Vybízí je: „*Naplňte radost mou, abyste jednotejného smyslu byli, jednotejnou lásku majíce, jedno-dušní jsouce, jednotejně smýšlejíce*“ (kap. 2,2) a používá k tomu dopis adresovaný celé Církvi.

Církev nadto má znát osobní život každého věřícího, který se účastní společného svědectví. Je půdou, na níž údy mají růst, vyvíjet se a nést ovoce – v pokoji a v radostném obecenství. Avšak jak dobře víme, toto obecenství je velice křehké a musíme se snažit udržovat je, anebo – je-li třeba – usilovat o jeho obnovení. Bratrská důvěra a vzájemná péče jedněch o druhé jdou ruku v ruce spolu s respektováním autority Páně v podřizování se Jeho Slovu.

Není pochyb, že Církev není oprávněna připojovat někoho k tělu Krista, třebaže v některých „církvích“ je tento názor zastáván. Údem toho těla je možné stát se jedině znovuzrozením, což je **Boží** dílo, uskutečněné skrze Duha Svatého a skrze Boží slovo (srov. Jan 3,7.8).

Církev také ve vlastním smyslu nespolutřpobí při vstupu do křesťanského vyznání, do „domu velikého“ (2. Tim. 2,20). Tento vstup se děje skrze

křest. Nikde v Písmě svatém nenalzáme, že křest se koná skrze Církev nebo v jejím jménu. Jsou to služebníci Páně, kteří jsou Jím pověřeni pokřtít každou uvěřivší a znovuzrozenou duši „*ve jméno Otce i Syna i Duchu Svatého*“ (Mat. 28,19 – srovnej s tím místa: Skut. 8,14-17; 19,1-6).

Ale Církev má výsadu uznávat a přijímat ty, které „*i Kristus přijal... v slávu* (elbf. př.: *k slávě*) *Boží*“ (Řím. 15,7). Raduje se, může-li nově přišlé přijímat u stolu Páně, kde je vyjadřována – což nikdy nemůžeme příliš zdůrazňovat – „jednota těla“.

Jenže – a o tom jsme už mluvili a musíme se k tomu znovu vrátit – Církev je povinna pečlivě chránit svatost toho stolu a čistotu Božího domu – ke cti Pána a k duchovnímu prospěchu Jeho lidu. Platí tedy určitý pořádek a pečování o něj náleží Církvi. Ona má činit rozhodnutí podle zásady, kterou jí sám Pán oznámil slovy: „*Amen pravím vám: Cokoli svážete na zemi, bude svázáno i na nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno i na nebi*“ (Mat. 18,18).

Tato duchovní správa patří celé místní Církvi. Za dnešního stavu věcí je záležitostí skupiny těch svědků Páně, kteří odpovídají zásadám Boží Církve. Ti, které Duch Svatý dal jako dohlížející (Skut. 20,28), a v širším smyslu všichni, kteří mají na srdci zájmy Pána v Církvi, se jistě ujmou se zvláštní péčí tohoto úkolu. Podle Bohem daného nezměněného pořádku jsou k této správě povoláni bratři: Avšak rozhodnutí mohou být učiněna jen jménem **celé** Církve, tj. všech bratrů a sester, když předtím i sestry měly možnost, je-li toho třeba, důvěrným způsobem vyjádřit své myšlenky. Přitom tu nejde o otázku postupu nebo způsobu; hlavní věcí je, aby se svědomí Církve před Pánem dále zkoušelo, aby se tak všechno dělo podle Jeho myšlenek a pro Něho, v plné svobodě Duchu Svatého.

b) Přijímání ke stolu Páně

Při přijímání některého věřícího ke stolu Páně musí být v popředí péče o čest (slávu) Páně. Ten věřící je uznáván za Boží dítě. To, že je opravdu vlastnictvím Pána, není vidět jen z jeho slov, když vyznává svými ústy Ježíše jako Pána a ve svém srdci věří, že Jež Bůh vzkřísil z mrtvých (Řím. 10,9 elbf. př.), nýbrž také z jeho praktického života. V žádném případě se od něho nebude čekat nějaká dokonalost, jíž ostatně nikdo z nás nedosahuje, ale musí se od něho čekat, že je oddělen od jakéhokoliv zla, v stálém sebeodsuzování; že žije opravdu ctným životem a je prost jakéhokoli spojení s učenými, která

činí újmu Osobě Krista (viz 2. Jan. 9.10). Při přijímání ke stolu Páně u toho, kdo nově přichází, nejde o otázku větší či menší známosti; také nebude podrobován nějaké přísné zkoušce či „výslechu“, ale Církev musí nabýt jistoty, že je zdravý ve víře a že jeho praktický život je s tou vírou v souladu.

Není snad třeba říkat, že pro velké rozšíření falešných učení v křesťanstvu je při přijímání ke stolu Páně nutná bdělost, aby do Církve nebyl zanesen nějaký kvas falešného učení. Kéž by však ti, kteří své bratry s pohrdáním označují za „úzké“ (úzkoprsé, uzavřené, exkluzivní), uvážili, že tito bratři to dělají jen se stíněným srdcem, ale v pevném přesvědčení, že musejí hájit práva svého Pána, že musejí nechat stát „zed“ a neotvírat „bránu“ šíře. Žel že tu zed a bránu neostříhali vždy, jak náleží!

c) Kázeň

„Kázeň“ Církve, která má být vykonávána při těch, kteří jsou „uvnitř“, jak apoštol učí v 1. Kor. 5,12, je rovněž nezbytná. Dříve než Církev při vykonávání kázně přikročí k poslednímu, k smutné nutnosti vyloučení, měla by napřed v lásce využít všech prostředků k napravení dotyčné osoby radou, napomenutím, varováním a káráním.

Jestliže některý věřící se sám neodsuzuje, (což je ale nezbytně nutné), a tím postupně schází z pravé cesty, je v nebezpečí, že se dopustí těžkého pádu, jímž bude poskvrněno nejen jeho vlastní svědectví, nýbrž i svědectví celé Církve. Bratrská láska by měla takové nebezpečí včas rozeznat a usilovat přivést takového zpět „od bludné cesty jeho“, aby tak bylo „přikryto množství hříchů“ (Jak. 5,14.15.20; 1. Petr. 4,8; Gal. 6,1; 2. Tes. 3,14.15 aj. místa). Pokorná mysl, která v zarmoucení nad chybami druhých koná takové umývání nohou, docílí ve většině případů více, než přísná kárání. Kéž by Bůh mezi námi vzbudil více „dohlížejících“ a „pastýřů“, kteří by měli jak moudrost a lásku, tak i potřebnou rozhodnost k vykonávání správné kázně, byli nepovolní ke zlu, ale citliví a milosrdní k bratřím, který pochybil.

Ale nejen ten či onen bratr, nýbrž celá Církev (shromáždění) je povinna zabývat se tím, kdo „chodí nepořádně“ (2. Tes. 3,6). To se může stát k spasení a požehnaně jen tehdy, jestliže se Církev sama nad tím rmoutí a kvůli tomu se koří (1. Kor. 5,2) a jestliže cítí hřích jednoho ze svých spoluvěřících jako svůj vlastní a nestaví se soudcovsky nad toho spoluvěřícího. Jestliže však snaha o napravení se i tehdy mívá účinkem a zjevuje se naopak charakter „zlého“, protože se nechce nechat přivést zpět, musí Církev přikročit k tomu,

že sama jej, „zlého“, vyloučí ze svého středu ven, tam, kde „soudí Bůh“ (1. Kor. 5,13). Tím, že toho zlého sama odstraní ze svého středu, se sama očistí, v pokoření a s bolestí. Vzhledem k tomu, kdo musel být vyloučen, jedná tak proto, aby bylo způsobeno jeho napravení; vzhledem k sobě samé se před Pánem odsuzuje. Mluvme jako Nehemiáš: „I (my)... hřešili jsme. Zpronevěřili jsme se tobě“ (Neh. 1,6.7)!

d) Všeobecná důležitost rozhodnutí Církve

Rozhodnutí Církve učiněná se zřetelem na přítomného Pána jsou opatřena Boží autoritou, takže co je rozhodnuto v jedné místní Církvi (shromáždění), má platnost pro celou Církev, tj. pro všechny ostatní Církev (shromáždění). Tím je také třeba si vysvětlit obyčej, že jsou vystavovány doporučující listy, jimiž určitá místní Církev (shromáždění) získá jistotu, že vzdálení věřící, kteří přijdou návštěvou z jiné Církve (shromáždění), jsou v obecnství u stolu Páně, neboť jsou svým domácím shromážděním doporučení. Stejně tak věřící, který je v obecnství u stolu Páně, nabude jistoty, že bude připuštěn k lámání chleba všude, kam byl doporučujícím listem svého domácího shromáždění doporučen (srovnej s tím: Řím. 16,1 a 2. Kor. 3,1).

A. Gibert: „Církev Boha živého“, Hückeswagen, 1981, str. 95-101; franc. originál: A. Gibert: „L'Assemblée du Dieu vivant“, Valence, 1981, str. 89-94 (dokončení příště)

S. PROD'HOM:

Dopis o vzájemných vztazích mezi křesťany

Milý bratře,

ačkoli cítím svou neschopnost odpovědět uspokojivě na vaše otázky, přesto se chci o to s pomocí Páně pokusit. Kvůli jasnějšímu přehledu shrnuji vaše otázky následovně:

- 1) Mohu jít všude poslechnout si kazatele evangelia, i když jsou spojeni s tím či oním náboženským systémem křesťanstva?
- 2) Mohu se s nimi spojit v jejich práci?
- 3) Jaké vztahy mám mít k Božím dětem, které patří k různým pojmenováním (denominacím) v křesťanstvu?

K prvnímu bodu nám Boží slovo nedává žádná pravidla, abychom se jimi řídili, ani výslovné texty pro ten či onen případ. Boží slovo se obrací na naši duchovní rozumnost a osvětluje ji zprávami o skutečnostech a naučeními, která vytyčují zásady, podle nichž má křesťan jednat. Abychom byli schopni vztahovat tyto zásady na náš praktický život, musí srdce naplňovat láska ke Kristu a ta musí být pohnutkou k našim činům. Apoštol Pavel říká Filipským: *„A za to se modlím, aby láska vaše ještě více a více se rozhojňovala ve známosti a ve všeliké rozumnosti, abyste zkušením rozeznali, co je výbornější, abyste byli čistí a neklopýtali až ke dni Kristovu, naplnění jsouce ovocem spravedlnosti, které je skrze Ježíše Krista, k slávě a k chvále Boží“* (Fil. 1,9-11 elbf. př.). Láska, kterou máme k někomu, je nejbystřejším vodítkem, aby nás naučila, co je mu nejen milé, nýbrž co se mu nejvíc líbí. Je dobrá věc jít si poslechnout kázání evangelia, ale možná že bude „výbornější“, když tam nepůjdu. Abych porozuměl, co mám v takovém případě dělat, je třeba nehledat, co mně se líbí, nýbrž co se líbí Pánu. Velký počet křesťanů sice bude bez váhání tvrdit, že návštěva nějakého kázání evangelia se přece Pánu líbí, protože oni mají na zřeteli jen sledovaný cíl: spasení hříšníků (což je jistě dobrá věc); avšak jde-li o naše chování jako křesťanů, tedy toto musí být ovládáno především naší věrností vůči Pánu.

Tato věrnost nás vede k oddělování se od toho, co nesouhlasí s naučeními Jeho Slova. Působí to často bolestné zkoušky srdcí a svědomí, když se věrný věřící musí oddělit od cest tak velkého počtu jemu milých Božích dětí. Neudělal by to, kdyby poslouchal jen hlas své bratrské lásky. Avšak věrnost vůči Kristu převyšuje všechny takové otázky a působí, že oddělení je nutné. Toto oddělení pro Krista se ukazuje v prvé řadě v tom, že Boží děti se shromažďují kolem stolu Páně, neboť tam je obecenství vyjadřováno nejvyšším a nejvzácnějším způsobem pro srdce Pána a Jeho vykoupených. Můžete pak uskutečňovat takové obecenství nějakými méně důležitými činy, nějakým spojením s věřícími, jejichž nepoddanost Božimu slovu (nebiblická cesta) znemožňuje obecenství u stolu Páně?

Někdo může namítnout, že takový způsob jednání budí dojem, jako bychom odsuzovali jejich kázání evangelia jako nějakou špatnou věc. Křesťan, který poslouchá Boží slovo, odsuzuje jen jimi zaujaté postavení, v němž setrvávají. Já je mám rád a raduji se, že evangelium je zvěstováno; ale, opakuji, mé chování vůči těm bratrům je ovládáno věrností vůči Kristu a ne bratrskými city anebo jinak jistě dobrým a vzácným přáním, aby Kristus byl zvěstován světu.

Kromě toho si připomeňme, že když nemáme být ovládáni tím, co se líbí nám (a co může být srdci křesťana milejší než slyšet zvěstovat evangelium?), nýbrž co se líbí Pánu, musíme také brát v úvahu skutečné potřeby našich bratrů. Namísto abychom se dívali, co ti bratři dělají a z toho odvozovali právo dělat totéž anebo abychom šli ještě dál, měli bychom myslet na to, že naše chování pozorují jiní a budou se jím třeba řídit. Tomuto nebezpečí jsou vystaveni zvláště ti, kteří jsou vírou mladší, kteří pak nebudou takovým naším počínáním zklamáni. Tesaloničtí se stali příkladem všem věřícím v Achaji (viz též Fil. 3,17 a mnoho jiných míst). Zda nás Boží slovo neučí, že náš praktický život působí na druhé buď dobrým, nebo špatným vlivem? „*Přímou cestu učiňte nohám svým, aby chromé se od cesty neodvrátilo, ale spíše bylo uzdraveno*“ (Žid. 12,13 elbf. př.). Podobnou zásadu nalézáme v Řím. 14,13-23 a v 1. Kor. 10,23-33. Jsme vybízeni vystříhat se mnohých věcí, které, i kdyby byly dovolené, by se slabým bratrům mohly stát léčkou.

Vztáhneme-li tuto zásadu na předmět, kterým se zabýváme, pochopíme – a učí nás tomu i praktická zkušenost – že takoví věřící, kteří jsou málo povycvičení v oddělení, jímž se má vyznačovat věrné svědectví, když vidí bratry, kteří mají větší křesťanskou zkušenost, jít na ona kázání, na náboženské konference, atd., si z toho pro sebe odvodí právo na stejnou svobodu anebo na ještě větší svobody, aby tím uspokojili své záliby nebo tělesná přání. Tento sklon je nakonec povede do světa, anebo – což je ještě horší – oni uvedou svět do shromáždění (Církve), jak se to až příliš často stává. Proto je nutné, abychom vždy zvažovali možný dopad našich činů na naše bratry, a to dříve, než ty činy uděláme.

Jsou hranice dané Písmem, s nimiž musíme ve všech věcech počítat, jako byly hranice pro zemi Kanán, k nimž sice bylo možné se dostat, ale které nesměly být překročeny (Joz. 1,4). Pro nás nejsou tyto věci uloženy v nějaké „sbírce zákonů“; jsou poznávány duchovně, když srdce lne ke Kristu a sytí se Jeho Slovem, jako svatí ve Filadelfii ve své lásce k Pánu ostříhali Jeho Slovo a nezapírali Jeho jméno. V této lásce k Pánu musíme stále více růst, abychom mohli zkoušením rozeznávat, co je „výbornější“.

Co jsme řekli, stačí snad současně jako odpověď na vaši první a druhou otázku. Pokud jde o otázku: „Mohu se s nimi spojit v jejich práci?“, chtěl bych dodat jednu důležitou myšlenku. Náš zájem o spasení hříšníků nás musí vést k tomu, abychom prosili Pána a On žehnal Svému evangeliu všude, kdekoli a skrze kohokoli je v pravdě zvěstováno. A to požehnání se jistě dostaví. Bohu díky, že přes odpor nepřítelů mnoho duší přichází zvěstováním

evangelia k spasení. Bůh je svrchovaný a používá každého, koho chce, aby dával hříšníkům slyšet poselství milosti. Působí skrze Své Slovo. Toto Slovo, ať je zvěstuje kdokoli, přináší ovoce. Evangelista je pouhý rozsévač; jestliže rozsévá dobré semeno, nikoli plevel, ukážou se výsledky podle půdy, do které padlo, a kterou Bůh připravil; a Bůh zaznamenává ony výsledky, nikoli kazatel.

Nevěrnost Církve a z ní plynoucí úpadek, který poznamenává i pravé věřící uprostřed křesťanstva, nemohou Bohu zabránit, aby přiváděl k spasení další hříšníky. On Své dílo dokoná, Kristus dokončí budování Své Církve, sva-tební síň se naplní a Bůh odmění každého ze Svých služebníků za jeho věr-nost. Avšak tím, co musí určovat mé chování, je poslušnost vůči Božímu slovu a nikoli to dobré, co Bůh působí v tomto světě skrze Své nástroje, ani požehnání, které spočívá na jejich práci. Já se ovšem z toho mohu radovat jako Pavel, bez ohledu na jejich pohnutky k práci (Fil. 1,18).

Nyní přicházím k vaší třetí otázce: „Jaké vztahy mám mít k Božím dětem, které patří k různým pojmenováním (denominacím) v křesťanstvu?“ Odpo-vídám: Nikdy nesmím věřícího vidět jinak ani myslet na něj jinak, než jako na úd Krista, úd Jeho těla, který stál Spasitele tutěž obětí a který byl vykou-pen za stejnou cenu, jako já. Neboť všichni vykoupení obdrželi tutěž lásku: nejslabší věřící je předmětem stejné lásky jako nejvěrnější věřící. Láska ke všem věřícím – neoddělitelná od lásky ke Kristu, nás musí řídit v našich vzta-zích k takovým křesťanům, jejichž obecenství u stolu Páně postrádáme.

Když jsme shromážděni kolem toho stolu, tj. na základě jednoty Kristova těla, zahrnuje naše srdce všechny údy toho jednoho těla, představovaného jedním chlebem, který vyjadřuje jedno jediné tělo. Z lásky ke Kristu a k nim nás to bolí, když je u toho stolu nevidíme. Je-li tomu tak, zůstaneme ochrá-něni před sektářskými myšlenkami, které by mohly směřovat k tomu, že by-chom považovali za Boží Církev jenom ty, kteří tam toto místo zaujímají, jako by ji tvořili jen oni. Působící láska, která pod tímto stavem věcí trpí, se bude snažit pohnout naše bratry a sestry, aby šli cestou poslušnosti a využívali vzácných požehnání, která s sebou nese poslušnost Božímu slovu. Nevyne-cháme žádnou příležitost, abychom jim takto sloužili k dobrému; budeme se snažit podpořit jejich duchovní vývin tím, že jim budeme mluvit o Kristu v duchu milosti, vlídnosti a pravdy, jak se tím vyznačoval jak jejich, tak i náš Spasitel. Ale vyhneme se ve svých stycích s nimi všemu, co by je vedlo k myš-lence, že postavení, které zaujali, je nám lhostejné; a nikdy na ně nebudeme zapomínat na svých modlitbách. Půjde-li nám o jejich pravé zájmy, v lásce

podle Boha, budeme v každém detailu svých vztahů k nim chránění a vedeni, aniž se budeme vzdávat svého postavení v oddělení, do něhož nás přivedla poslušnost Božímu slovu.

Ale, milý bratře, vyvstává naprosto jiná důležitá otázka: Jsme opravdu schopni být našim bratrům užiteční tak, jak si to přeje Bůh? Můžeme jim, jak jsme to výše uvedli, předkládat Krista, protože jsme se Jím dost sytili? Je naše praktická zbožnost úměrná naší známosti učení? Nemáme se mnohému učit ze zbožnosti takových milých Božích dětí, které sice můžeme učit pravdám, jež ony ještě neznají, ale které nás předčí v uskutečňování toho, co znají? Rozmáhá se naše láska v poznání a ve všeliké rozumnosti, abychom rozeznávali, co je výbornější?

Všechna tato uvážení a ještě mnohé jiné věci, které se stavějí před naši duši, když se zdržujeme v přítomnosti Pána a před Jeho Slovem, musí nás vést k tomu, abychom to světlo, které máme, používali vůči našim bratrům s mnohou milostí. Nesmíme ty pravdy nosit na odív se srdcem, které se vyhýbá jejich účinku a často bývá ochablé příčinou věcí tohoto světa. Jestliže náš praktický stav neodpovídá naší známosti, budeme našim bratrům překážkou či pohoršením, namísto abychom jim byli požehnáním.

Kéž by naše srdce byla více živená Kristem! Pak bychom měli více duchovní moudrosti k rozřešení tolika otázek, které mezi námi v těchto dnech slabosti vyvstávají. Možná že by takové otázky vůbec ani nevyvstaly, kdyby náš duchovní stav byl lepší a vyšší.

Kéž nám to Pán dá, abychom se především zkoušeli ohledně našeho osobního praktického života, abychom ho uváděli do souladu s myšlenkami Pána! Ctěme Ho věrným životem, chodíce v oddělení od všeho, čím se vyznačuje jak svět, tak „stany“! Pak budeme moci být opravdu užiteční všem našim bratrům v lásce, která je podle Boha, kterou nelze oddělit od pravdy.

ME 1914/241-248; 1959/64-71; 1964/14-21; EuE 1983/112-119

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Nenaznačuje Jan 15,6 myšlenku, že Boží dítě přece ještě může zahynout?

Odpověď (Christian BRIEM): K správnému pochopení tohoto oddílu Božího slova je důležité vidět, že Pán tu vůbec neobjasňuje, jak člověk přichází k spasení. Uvedeme-li do tohoto místa Písma myšlenku spasení, nejenže se

připravíme o jeho správný význam, nýbrž dostaneme se do zlého bludu. Zde jde naprosto jen o nesení ovoce, nikoli o obdržení nebo zachování věčného života. Ostatně to podobenství ani nemluví o spojení s Kristem, neboť spojení s Ním je uskutečněno skrze Ducha Svatého (1. Kor. 6,17), a v Ev. Jana 7,39 je nám výslovně řečeno, že Duch zde ještě nebyl, protože Ježíš ještě nebyl oslaven. Dokud byl na zemi, nebylo s Ním ještě spojení, neboť „*jestliže zrno pšeničné nepadne do země a nezemře, zůstane samo*“ (Jan 12,24 elbf. př.). Často byla uváděna myšlenka, že vinný kmen s ratolestmi a hlava s údy představují tytéž pravdy, ale tak tomu není. Ratolest na vinném kmenu může být vyvržena ven, což se však nikdy nemůže stát s údem těla; neboť hlava přece nemůže říci nohám: „*nepotřebuji vás*“ (1. Kor. 12,21). Vinný kmen s ratolestmi je obrazem vyznavačství, učednictví. Vždy byli a stále ještě jsou praví vyznavači a falešní vyznavači, praví učedníci a falešní učedníci. Praví se poznají podle toho, že nesou ovoce.

EuE 1982/345-6

Otázka: Čteme, že Pán Ježíš a Jeho učedníci zazpívali chvalozpěv, než vyšli na horu Olivetskou (Mat. 26,30; Mk. 14,26). Je známé, jaká to asi byla píseň?

Odpověď (W. J. HOCKING): Výslovně nám to Písmo neuvádí, ale dějiny nás informují, že při slavnosti jedení velikonočního beránka (fáze) bylo zvykem Židů zpívat určité Žalmy, známé jako „hallel“ské Žalmy. Jde o 113. až 118. Žalm. První část těchto Žalmů (113.-114.) byla zpívána na začátku té slavnosti, druhá část (115.-118.) na jejím konci. Je tedy velice pravděpodobné, že k chvalozpěvu, který Pán zpíval se Svými učedníky, byly použity Žalmy z uvedené druhé skupiny. Je to tklivé, když vidíme, jak ten dokonalý „Služebník Hospodinův“ zpívá takový chvalozpěv, dříve než se ubírá na místo, které bylo svědkem „křiku velikého a slz“ (Žid. 5,7)!

EuE 1982/346-7

Otázka: Jak máme rozumět místu (2. Kor. 5,19): „*Bůh byl v Kristu*“?

Odpověď (W. J. LOWE – Élie Périer): „*Bůh byl v Kristu*“, když Kristus byl na této zemi. Všechna služba apoštola byla založena na této důležité pravdě, což nám dává pochopit, jak se k nám Bůh blíží: „*Bůh byl v Kristu*“:

1) „*v mír* (= smíření) *uvodě svět se sebou*“; 2) „*nepočítaje jim hříchů jejich*“; 3) „*a složil v nás to slovo smíření*“. Z toho vidíme, že se apoštol stal vyslancem pro Krista. Účinek jeho svědectví závisel na pevném Božím záměru zjevovaném v celé službě našeho Pána Ježíše Krista v době, kdy byl na tomto světě, a také na díle Krista, který ve Své dokonalé lásce se sám za nás

vydal. „Proto na místě Kristově poselství dějce (fr. př. JND: *Jsme tedy vyslanci pro Krista*), jako by Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově: *Smiřte se s Bohem! Neboť toho, který hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli* (fr. př. JND: *my se stali*) *spravedlností Boží v něm*“.

„Que dit l'Écriture?“, 1982, Valence, str. 180

Otázka: Komu Bůh učinil zaslíbení „před časy věků“ (Tit. 1,1.2)?

Odpověď (W. J. LOWE – Élie Périer): Svému Synu. Jen On je mohl obdržet. Přečtěte si to krásné místo v Přísl. 8,22-31 a srovnajte je s Ev. Jana 1,1-5: „*Na počátku bylo slovo*“. Ostatně 2. Tim. 1,9 je přímou odpovědí na tu otázku: „... *podle moci Boží, který spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podle skutků našich, ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy věčnými, nyní pak zjevené skrze příští (= zjevení se) Spasitele našeho Ježíše Krista, který zahladil smrt, život pak na světlo vyvedl i neporušitelnost skrze evangelium*“.

„Que dit l'Écriture?“, 1982, Valence, str. 209

Otázka: Co znamenají slova „žít spravedlivě“ v následujícím místě z Ep. Titovi (2,11-13): „*Zjevila se zajisté ta milost Boží spasitelná všechněm lidem, vyučující nás, abychom odřeknouce se (fr. př. JND: *zapřevše*) bezbožnosti, a světských žádostí, střízlivě, a spravedlivě, a zbožně živi byli na tomto světě, očekávající té blahoslavené naděje, a příští (= zjevení se) slávy velikého Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista*“?

Odpověď (W. J. LOWE – Élie Périer): Život křesťana je tu viděn ze tří hledisek:

- 1) křesťan má zapírat sebe sama, tím že drží na uzdě své žádosti a svou vůli;
- 2) má respektovat práva bližního a počínat si tak, aby mu nikdo nemohl nic vytknout;
- 3) má si být ustavičně vědom, že už nepatří sám sobě, nýbrž Pánu, aby se Mu ve všem líbil, očekává Jeho příchod.

Souhrnem: má žít střízlivě vzhledem k sobě, spravedlivě vzhledem k druhým a zbožně vzhledem k Bohu.

„Que dit l'Écriture?“, 1982, Valence, str. 210

Myšlenky:

Máme-li Krista, máme všechno – bez Krista nemáme nic. Můžeš být šťasten bez peněz, bez svobody, bez rodičů a přátel, je-li Kristus tvůj. Nemáš-li Krista, ani peníze, ani rodiče, ani přátelé tě nemohou učinit šťastným. Kristus s řetězy znamená svobodu – svoboda bez Krista jsou řetězy. Kristus bez čehokoli je bohatství – všechny věci bez Krista jsou opravdu chudoba.

B. T. 1866/48

Jediný hřích je Bohu hroznější než nám tisíc hříchů, ba hříchy celého světa.

EuE 1952, č. 3, 3. str. obálky

L. JUSTONOVÁ:¹

„Pokoj a radost v utrpení“

„Bůh... dává zpěv i v noci.“

Job 35,10

„Zkormoucení jsouce..., veselíte se radostí nevýmluvnou a oslavenou.“

1. Petr. 1,6.8

Pokoj... radost... utrpení... Cožpak je možné, aby tato slova, která mluví o tak protichůdných věcech, mohla být takto spojena? Cožpak utrpení nezahání pokoj a radost? Z lidského pohledu ano, avšak u Boha je tomu naprosto jinak, a Jeho nemocné děti to velice dobře vědí. Vždyť se o tom samy poženaným způsobem přesvědčily, že radost a pokoj mohou zůstat dál, mohou trvat i přes utrpení a spolu s ním.

Jistěže radost v utrpení není něco hlasitého, okázalého a budícího obdiv lidí. Nepochází ani z náboženské přepjatosti, ani se neztrácí v nějakém pomíjivém nadšení. Vyvěrá z hluboké důvěry v lásku Otce a z poddávání se Jeho vůli. Proto je ta radost čistá a silná, tichá a plná pokoje, hluboká a jasná.

¹ Autorka, věřící sestra v Pánu, těžce nemocná již v mládí (a stále ještě), předává své dlouholeté zkušenosti, které získala u nohou svého Pána a Mistra, který, protože *„sám trpěl, pokoušen byv, může také trpícím pomáhati“* (Žid. 2,18). Ve dnech zármutku míváme sklon myslet na svou ránu a ne na lásku, která ji obvazuje, na slzy a ne na zpěv radosti, který bude následovat. (z předmluvy knihy)

Má svůj zdroj v Bohu a je založena na zaslíbeních a jistotách poskytovaných Jeho Slovem; je udržována obecenstvím s Pánem a nadějí, která je předložena našemu zraku víry.

Nemocné Boží dítě si je plně vědomé pravdy Božího slova: „*Srdce ví o hořkosti duše své, a k veselí jeho nepřimísí se (nikdo) cizí*“ (Přisl. 14,10). A poněvadž jen ono samo může znát hloubku bolesti, jíž prochází, zná také zase jen samo hloubku té radosti, která rozechvívá jeho srdce – radosti, která je nepochopitelná všem, kteří ji nikdy neokusili, avšak která je vidět, protože se projevuje pokojným, šťastným, ba mnohdy zářícím obličejem.

Avšak abychom to uskutečnili, musíme s rozhodností víry odvracet svůj zrak od vln zkoušky, které na nás doléhají, a dívat se s plnou důvěrou vzhůru na moc Toho, který „*nad zvuk mnohých vod, nad sílu vln mořských mnohem silnější jest na výsostech Hospodin*“ (Ž. 93,4). Pak nebeské jistoty naplní srdce klidnou, pokojnou vírou, protože – opírajíce se o Boží slovo – můžeme říkat: „Víme!“ Když jeden měsíc v nemoci přechází v další měsíc a není vidět východisko, když podle lidského uvážení už není naděje na uzdravení, když jsou v našem životě s nemocí chvíle, kterých se lékáme, nějaké bolestivé procedury, operační zákroky... jak velice se tu naše bázlivá a sklíčená srdce potřebují opřít se o ty jistoty. Jak je blahodárné, můžeme-li pokojně říkat: „*VÍME..., že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému*“ (Řím. 8,28). „*Vím, komu jsem uvěřil.*“ (2. Tim. 1,12) Zde není žádné: „doufám“, ani „možná“, nýbrž skutečné „vím“ naší víry, která si přivlastňuje Boží zaslíbení a raduje se z nich.

A stejnou měrou, jak si tato zaslíbení přivlastňujeme a uskutečňujeme je – protože jsme Boží děti – je „naše obecenství s Otcem i se Synem jeho Ježíšem Kristem“ (1. Jan. 1,3), se prohloubí naše radost. Jak důvěrné a blahodárné jsou ty osobní rozhovory mezi dítětem a Otcem, mezi vykoupeným a Jeho Spasitelem! Jak bývají dlouhé hodiny samoty a nečinnosti prozářeny paprsky Jeho přítomnosti, ano i hodiny těžkých utrpení, pokud jen vírou pevně držíme: „*Když půjdeš přes vody, s tebou budu!*“ (Iz. 43,2). V plné jistotě, že On stojí mezi námi a naším utrpením, uskutečňujeme slova písně:

„Když mdlím, neb jsem-li v utrpení,
Tys útočištěm, Pane, mým,
u Tebe najdu nasycení,
u Tebe srdce spokojím...“

Odpočinutí? Štěstí? Dokonalý pokoj uprostřed utrpení? Ano, protože je tu Ježíš, a protože nás miluje.

K hlasu dobrého Pastýře, který říká: „*Neboj se, neboť JÁ jsem s tebou*“ (Iz. 41,10), může ovečka vpravdě odpovědět: „*Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, neboť ty se mnou jsi*“ (Ž. 23,4). To je naprostá jistota! A jak to dělá dobře, víme-li, že jsme skryti a chováni v bezpečí v silné náruči dobrého Pastýře, když můžeme svou unavenou hlavou spočinout v samé blízkosti Jeho srdce, slyšet Jeho laskavá slova, tak úžasná a potěšující a mluvit s Ním!

Copak nás tak něžně nevolá naším vlastním jménem, když trpíme, jako kdysi přímo oslovil tu, která Ho s pláčem hledala u prázdného hrobu? A zda už toto nerozechvívá naše srdce radostí? A jak láskyplným se stává Jeho hlas, když k nám mluví, když nás bere do Své náruče a drží naši ruku ve Své ruce: „*Já vím, že trpíš, milá ovečko*“ – říká – „*znám tvou bolest a trpím s tebou. Jsem tu, docela blízko tebe, a moje láska k tobě nikdy nedopustí, abys měla být zkoušena nad možnost anebo déle, než je nutně třeba. Neboj se, a necht' tvé srdce nezemdlívá. Já vím, jakou teplotu má tavící žár zkoušky, již procházíš, ale Já nad tím bdím. Miluji tě tolik, že tě nemohu ušetřit toho utrpení – vždyť víš, jak drahá jsi Mi – copak jsem za tebe nedal Svůj život? Trpěl jsem, byl jsem na této zemi „*Muž bolesti*“, proto ti dokonale rozumím. Cítím s tebou, ale neboj se – jsem stále u tebe.*“

Tak mluví Ježíš k Své nemocné ovečce a ti, kteří v hodinách osamění a těžkosti, krajní únavy a slabosti slyšeli Jeho tolik laskavý hlas, nikdy na něj nezapomenou. Vědí, jak hlubokou vnitřní radostí je srdce naplněno, že až přetéká. Tu pak bývají v noci zkoušky i „*písně radosti*“, protože se cítíme být nesení Tím, jehož neobsáhlé srdce nás miluje neskonalou láskou. Taková je radost z Jeho přítomnosti, pravé štěstí v sladkém a hlubokém důvěrném obecenství s Ním – štěstí tak čisté, tak hluboké, tak veliké, že naše srdce jsou příliš malá, než aby je mohla pojmout, a jsou jím přemožena. Je to nebeská radost, pozemská slova ji nemohou vyjádřit, ano je to „*radost nevýmluvná a oslavená*“ (1. Petr. 1,8), která působí, že můžeme říkat: „*Nelituji, že jsem prošel tím utrpením.*“

A když tak prožíváme, jakou nesmírnou radost znamená Jeho přítomnost, radost, kterou by naše smrtelná těla v její plnosti ani nemohla snést, jak potom naděje, že Ho brzo uvidíme v oslavených tělech, rozbuší naše srdce, jak se potom tiskne do našich rtů volání: „*Přijdiž, Pane Ježíši!*“

„Jen tato naděje občerstvuje, odvahu dává, radost nám“, zpíváme tak často. A jak pravdivé je toto o nemocných Božích dětech! Jak rádi myslíme na ono slavné místo plné světla a jasu, kde už nebudou žádná utrpení, žádné nemoci, žádné slzy, kde už žádný z jeho obyvatel nebude říkat: „*Nemocen jsem*“ (elbf. př.: „*Jsem slabý*“ Iz. 33,24), kde už smrti nebude, a Bůh setře všelikou slzu s očí jejich (Zjev. 21,4). Pak už nám nebude líto, že jsme trpěli a plakali. Všechno bude sláva a světlo. „*Noci tam nebude*“ (Zjev. 22,5). Bude to věčná radost. Ale čím by nám bylo nebe, kdyby tam nebyl Ježíš? Jestliže se již nyní radujeme, že brzo už nebudeme muset trpět, oč více se radujeme my, kteří jsme už trochu toho štěstí Jeho přítomnosti zakusili i uprostřed utrpení a nemoci, při pomýšlení, že brzo budeme navždy u Něho! Bude to dokonalé štěstí. Pak budeme úplně rozumět slovům (jimž nám je zatím často těžké rozumět): „*Nejsou rovná*“ (elbf. př.: *nejsou hodná... aby byla přirovnána*) *utrpení nynější oné budoucí slávě, která se zjeviti má na nás.*“ (Řím. 8,18)

Ano, Ježíš brzo přijde, aby vzal celou Svou Církev k Sobě. Zaslíbil to. Avšak kdyby snad ve Svě trpělivosti měl ještě trochu prodlít, aby ještě některé spasil, a kdyby měl dovolit, aby se naše nemoc zhoršila, a my jsme měli projít smrtí – ztemní se pak naše radost? Zda tu pak raději nezanecháme své nemocné tělo, abychom mohli vejít do otcovského domu a okoušet u Ježíše dokonalé odpočinutí? Neznali jste snad jako já některé nemocné, kteří se radovali, protože si mysleli, že jejich pozemský konec je už blízký, a pak byli zklamáni, když poznali, že Pán je tu chce na zemi ještě na maličko ponechat? Oni by byli tak rádi konečně okoušeli plnou radost Jeho přítomnosti, byli by tak rádi opustili domov těla a byli doma u Pána! (Srov. 2. Kor. 5,8.) Ne, pro Boží děti smrt už není „král strachů“ (Job 18,14) – je dveřmi, které vedou k místu blaženosti. Zemřít znamená pro ně: zesnout v Ježíši (1. Tes. 4,14), aby se „probudily“ v domě Otce k věčné radosti, z jejíž neskonalé ceny už něco znají.

Ale musíme, žel, doznávat: Jak daleko býváme za tím, uskutečňovat den co den tento pokoj, tuto radost v utrpení, a jak často z nás nemoc dělá smutné, skleslé křesťany.

Avšak když jsme jednou zároveň s utrpeními strávili v Boží přítomnosti takové nevypravitelné chvíle, v nejužším obecenství s Pánem, když jsme cítili, jak srdce přetéká onou hlubokou radostí, která převyšuje utrpení, protože jsme hovořili s Ním a On s námi, zda si pak co nejlépe nepřejeme, aby celý náš život s nemocí byl takto stráven v radosti z Jeho přítomnosti? A

zda není Jeho přáním, abychom se vždycky v Něm mohli radovat? On nás chce k tomu zmocnit všelikou mocí podle moci Své slávy, k všeliké trpělivosti a k všeliké stálosti s radostí (srov. Kol. 1,11 - podle fr. překl. JND).

Bývají však chvíle, kdy kvůli trpkým bolestem anebo pro příliš velkou unavenost, ale jistě i vlastní vinou si myslíme, že Pán je od nás daleko, a my bychom si přece tolik přáli, aby nám byl úplně blízko, abychom se v Něm mohli radovat! Co máme dělat? Jen toto: místo abychom se sami trápili, přivlastněme si jednoduše Jeho zaslíbení: „*Když půjdeš přes vody, s tebou budu*“ (Iz. 43,2). A protože víme, že On stojí za Svým Slovem, zavítá k nám pokoj i radost, neboť budeme mít i jistotu, že On tu je, třebaže my Ho necítíme.

Je naprosto jisté, že náš nebeský Otec rozsévá na celou naši cestu životem mnohou radost, mnohá dobrodiní, za něž Mu naše srdce mají být opravdu vděčná. Je to radost, smíme-li okoušet lásku našich nejbližších i našich přátel; radost, smíme-li Mu sloužit a oslavovat Ho i v utrpení, a tak mnoho malých radostí, které bychom ani nedokázali spočítat a které vnášíjí do našeho života hřejivou sluneční zář. Avšak stačí tyto radosti ozářit všechny naše hodiny samoty, všechny naše chvíle utrpení, dny hluboké sklíčenosti a zemdlení, které přicházejí dál a skládají se v měsíce a v roky?

Dobře víme, že k tomu nestačí: naše srdce potřebují něco víc, aby byla i přes utrpení šťastná. Potřebují „radovat se v Pánu“. Pak o nás platí, že procházíme-li údolím slz, pokládáme je sobě za místo pramenů (srov. Ž. 84,7 podle elbf. př.), a můžeme pak v žíznivé a vyprahlé zemi ve stínu Jeho křídel plésat (Ž. 63,2-8).

A je-li tomu tak, pak známe i radost velebení, radost nedělního jitra. Nezapadlo nás již, že nám už navždy zůstane odepřena, protože se nemůžeme více shromažďovat s našimi bratry a sestrami ve víře kolem Pána a klanět se Mu? Zdalipak právě neděle nebývají našimi nejobávanějšími dny, protože se cítíme oloupeni o onu radost ve shromáždění a cítíme se smutnější a osamělejší než kdykoli jindy?

Sice se pokoušíme nechat k Němu vystupovat velebení svých srdcí, ale tíha našeho utrpení, náš zármutek, že nemůžeme být shromážděni s druhými, zadržuje naše chválení a naše písně velebení často končí v slzách. A místo abychom Bohu přinášeli klanění, činíme si nárok na Jeho soucit, že Ho potřebujeme více než kdy jindy.

Ale tak to nemá být. Toho dne vítězství a zmrtvýchvstání, v den Páně mohou být naše srdce naplněna radostí a velebením, i když jsme sami a ležíme nemocní na lůžku. To je, co si Pán pro nás přeje, a když si to přejeme i my, stanou se naše nedělní rána nejvzácnějšími, nejpožehnanějšími a nejšťastnějšími chvílemi. Proč? Jak? Tím, že se necháme vést Duchem Svätým. ON zaměří naše zraky a naše srdce na velebeníhodnou Osobu našeho drahého Spasitele, budeme se zabývat Jím, Jeho ponížením, Jeho utrpeními, Jeho smrtí a Jeho nynější i budoucí slávou. A naše srdce, zaujatá takto a naplněná Jím a jen Jím – naplněná velebením Toho, „jehož jméno (je) mast rozlitá“ (Pís. Š. 1,3), a který je „*Předivný*“ (Iz. 9,6), naplněná Jeho nepochopitelnou láskou a láskou Jeho Boha, Jeho Otce a našeho Otce, budou úzce spojena se všemi Božími dětmi, které jsou toho dne shromážděné, aby se Mu klaněly; z našich dokonale šťastných srdcí nadšených vděčností a láskou budou k Němu vystupovat chvalozpěvy a velebení, které Mu patří, a my tak budeme uskutečňovat, co je v 5. verši 149. Žalmu: „*Plésati budou svatí v Boží slávě, a zpívati (elbf. př.: jásatí) v pokojích svých.*“

Pokoj a radost v utrpení? Ano, dokud naše oči zůstávají upřené na Něho, dokud naše srdce s plnou upřímností mohou říkat:

„Tys srdce mého pravá radost!“

L. Juston: *Un Chant dans la nuit (Zpěv v noci)*, 1974, La Bonne Semence, Valence, str. 69-78; EuE 1954/138-144

Přinuceni Pánem

„*A ihned přinutil Ježíš učedníky své, aby vstoupili na loď, a předešli jej na druhou stranu, dokud by nepropustil zástupů.*“ (Mat. 14,22)

Ačkoli Pán již napřed věděl, že dojde k bouři dříve, než doplují na druhý břeh, a i když znal úzkost a strach, který naplní jejich srdce, přesto je přinutil, aby vypluli. Kdyby učedníci věděli, co všechno je čeká, jak by se asi divili, že je nutí nasednout do lodi!

Právě tak On i dnes ještě někdy nutí Svůj lid vydat se určitou cestou, o níž ví, že je na ní musí zastihnout bouře. Možná že to je Jeho částečnou odpovědí na naše prosby o vedení, když uvádí naše nohy na nějakou cestu, kterou bychom si my sami nezvolili. A když se pak kolem nás setmí a všechno se rozbouří, ptáme se, proč nás přinutil jít tou cestou. Proč? – Protože se nám chce zjevit uprostřed bouře a úzkosti jiným způsobem, plněji, mluvit

nám laskavá slova pokoje a utiřit náš strach Svou přítomností. Když učedníci přistáli na druhém břehu, byli zcela jistě rádi, že je přinutil plavit se bouří, protože takto se naučili, že i větry a vlny se musí podřídít Jeho vůli. „*Byť se mi dostalo jítí i přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, neboť ty se mnou jsi*“ (Ž. 23,4)

EuE 1995/129

Michael VOGELSANG:

Oceňování

Jakou cenu přičítáme věcem Páně v našem srdci? V Novém zákoně jsme dvakrát vybízení: „Drž pevně!“ (2. Tim. 1,13; Zjev. 3,11). Je přirozené, že k tomu, abychom něco pevně drželi, vynaložíme sílu jen tehdy, jestliže si té věci také ceníme. Bible nám ukazuje na třech mužích, jak rozličné může být oceňování našich duchovních bohatství v životě víry.

Ezau - nedostatečné oceňování (1. M. 25,27-34)

O Jákobovi se praví, že to byl muž, který bydlel ve stanech, zatímco Ezau „*byl lovec umělý* (= dovedný), *chodě po polích*“. Zamyslíme-li se nad předobrazným významem toho, zda se nám pak Jákob nejeví jako muž, který něco poznal o charakteru cizince, zatímco Ezau „chodil na lov po poli tohoto světa“? Přitom utrácí všechnu sílu a vrací se vyčerpán a zřejmě bez úspěchu. Jiný výsledek takové činnosti ani nemohl být! Svět, který se vyznačuje „žádostí těla, a žádostí očí, a pýchou života“ (1. Jan. 2,16), nám nemůže nic nabídnout. Při honění se za statky tohoto světa utrácíme ovšem svou sílu.

A. Gibert:

Boží Církev – dokončení

Roztržky mezi těmi, kteří vyšli ze stanů

Skutečně není nic jednoduššího než zásada služby Církve, založená na jednotě Kristova těla. Její použití je však při dnešním církevním zmatku neobyčejně těžké.

Tím se dostáváme k jedné věci, která musí velice rmoutit každou duši, která miluje Pána. Je tím množství „stolů“, které jsou dokonce mimo organizace křesťanstva. „*Nepřítel člověk to učinil*“ (Mat. 13,28); zavedl kromě nesčetných náboženských pojmenování, která jsou jasně výtvozem lidí, velice lstivé a klamavé napodobeniny Božího díla. Kde je dnes možné najít stůl Páně? Kde jsme si jisti, jestliže chceme poslouchat Boží slovo, že se můžeme shromažďovat s dobrým svědomím?

Nedivíme se tomu, že nepřítel podniká zavlité útoky proti svědectví, které Bůh vzbudil v době konce, ani tomu, že se mu podařilo rozdvout ty, kteří vyšli ze „stanů“. Všichni jsou vinni tímto pokořujícím stavem. Měli bychom to v pokoře poznat, namísto abychom se povyšovali anebo malomyslně tesknili s Eliášem: „(Oni) *opustili smlouvu tvou, ... oltáře tvé zbořili... I zůstal jsem já sám*“ (1. Král. 19,10).

Prosme Pána o schopnost rozeznání a o nutnou horlivost nalézt oněch „sedm tisíc“ (porovnej tam 18. v.), které On si zachoval, protože „*Pán zná ty, kteří jsou jeho*“ (2. Tim. 2,19)! Přitom však musíme, jak už bylo dříve připomenuto, odstoupit od nepravosti; není možné nějaké obecenství mezi světlem a tmou (2. Kor. 6,14). Ale ještě jednou: Držme pevně, že pevný základ Boží stojí a že k našemu ujištění nese nám známou dvojnásobnou pečeť (2. Tim. 2,19).

Duchovní srdce pozná, zda určitý „stůl“ je stolem Páně, nebo ne, tím že přezkouší zásady, které vládnu při onom shromažďování, a že bude zpytovat, na čem ten stůl spočívá. Je povinností každého, aby o tom měl jasno, jako je také povinností celého shromáždění vědět, jak se má chovat vůči tomu, kdo si přeje účast na lámání chleba.

Jsou-li na určitém místě dva na sobě nezávislé „stoly“, nemohou oba mít charakter stolu Páně. Uznávat stejným právem jeden i druhý za stůl Páně, by znamenalo neostříhat „jednotu Ducha“ a bylo by to totéž jako popírat jednotu těla. Proto je nutně třeba získat přesnou informaci. Existence dvou na sobě nezávislých „stolů“ může být výsledkem falešných učeních, před nimiž jsou věřící napomínáni, a jichž se mají varovat. Na druhé straně může dojít k rozdělení jen z osobních rozporů, anebo jako důsledek otázky určité kázně. Je nemožné zůstat ve všech takových případech neutrální nebo lhostejný. Provinili bychom se tím nedostatkem skutečného citění pro svatost jména Páně a učinili bychom se spoluviníky sektářského jednání.

Na druhé straně však stůl Páně na určitém místě nemůže zůstat nezávislý na jiných místech. Není například možné přijmout k lámání chleba někoho, kdo byl ve shromáždění, kam patří, vyloučen; a naopak zase není možné odmítnout někoho, kdo už byl některým shromážděním přijat. Jinak by byla popřena jednota těla.

Ještě jednou tedy:

Takový stůl, kde jsou světské zásady, lidská autorita anebo lidmi zřízená ustanovení směřována s působením Ducha Svatého, anebo stůl, kde je trpěno dobře známé, ale neodsouzené zlo, nemůže být stolem Páně.

Tím rozhodně nechceme říci, že by pro shromažďování byla nutným předpokladem neomylnost. Bylo by vůbec možné mluvit o nějakém shromáždění podle Božích myšlenek, kdyby byla stanovena taková podmínka?

Vždy se mohou vyskytnout slabosti, nedostatečnosti a pochybení, a někdy k nim skutečně také dochází. Budou však odpuštěny, jestliže je samo shromáždění vyznalo a odsoudilo. Kdybychom se chtěli zdráhat uznat některé shromáždění, protože ve svém počínání chybovalo, bylo by to neslučitelné jak s literou, tak i s duchem učení Božího slova. Jestliže však chyby nejsou odsouzeny, může dojít k tomu, že Pán musí zakročit, aby Církev (Shromáždění) tříbil bolestnými zkouškami, anebo dokonce, aby „pohnul svícнем z místa jeho“ (Zjev. 2,5). Ale měli bychom se varovat přisvojovat si Jeho práva a stavět se na Jeho místo; neboť je to On sám, „*který se prochází uprostřed těch svícnu zlatých*“ (Zjev. 2,1).

Jestliže některé Shromáždění (Církev) učinilo nějaké rozhodnutí, které se druhým nezdá oprávněné – něco takového se může stát – anebo jestliže některé shromáždění v určité věci neudělá žádné rozhodnutí, které druzí považují za nutné, nesmíme zapomínat: „*Cokoli svázete* (tj. Církev) *na zemi, bude svázáno i na nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno i na nebi*“ (Mat. 18,18). Proto je bolestné, vidíme-li, jak rozhodnutí určitého shromáždění (Církev) anebo chybění určitého rozhodnutí bývá často lehkomyslně a povýšenecky kritizováno.

Avšak svrchovanost a autorita Páně jsou nedotknutelné a Jeho láska se nemění. K Němu musíme vzhlížet, jestliže se nám zdá, že něco nebylo vyřízeno podle Jeho myšlenek, a čekat na Jeho zákrok. Jemu musíme být poddáni s plnou důvěrou, že On se zasadí o čest Svého jména. On sám dá bratřům z jiných míst nebo i z jiných shromáždění pochopení o tom, že jejich

úkolem je vznést výtky, které jsou nutné. Toto se může stát jen v Jeho pověření. Zda se to skutečně děje takto, pozná se na způsobu, jak jsou námitky vyjádřeny, totiž zda se to děje v pravé lásce a s péčí o uchování anebo obnovení obecenství, jehož ztráta je cítěna s velkým zármutkem. Vytrvalost lásky povede k trpělivému čekání, dokud sám Pán nezjeví, co je třeba odsoudit, a dokud On sám shromáždění nepovede k tomu, aby to odsoudilo.

Ale naprosto jinak je tomu, jestliže některé shromáždění trpí zlo v praktickém životě, nebo – což by bylo ještě horší – v učení, a to ne jako důsledek příležitostného nepořádku, nýbrž zásadně tím že každému přenechává jeho vlastní odpovědnost bez uvážení, že ono samo je přece odpovědné, anebo necítí-li se vázáno jednáním jiného shromáždění. V takových případech je dokonce rušena jednota těla a práva Pána jsou v pohrdání. Takové Shromáždění (Církev), jak už bylo dříve zmíněno, nemůže být uznáváno za Boží shromáždění (Církev).

Několik myšlenek závěrem

Nebylo to bez zármutku, když jsme museli mluvit o tak mnohém, co nepotěšuje, protože obsahem rozhovorů o Boží Církví (Shromáždění) by přece měla být jen láska, milé věci a radost. – Vidíme, že jde o boj za drahé věci, za slavné pravdy, které byly darovány Církví, která má být v tomto horečnatém světě nedotknutelnou tvrzí pokoje. Přesto se však srdce cítí potěšeno a posilněno při pomýšlení, že jako slunce, i když skryté za nejhustší mlhou, je stále ještě na obloze, že Boží uložená rada o Jeho Církví (Shromáždění) trvá nezměněná a slavně takovou zůstane. Je to láska, která přesahuje všeliký rozum, která předpisuje cesty Krista s Církví. On, Kristus, ji živí a pečuje o ni. Brzy ji vezme k Sobě. Držme pevně tyto oživující skutečnosti: Kristus ve slávě, Duch Svatý zde na zemi, **jedna** Církev a naděje našeho povolání! Protože se nepohybujeme uprostřed studených pravd nebo nesnášenlivých požadavků, jako třeba něco, co je uváděno do pohybu neživým soukolím mrtvé hmoty, nýbrž jsme postaveni do skutečného života z Boha. Zdrojem tohoto života je Kristus, oslavená Hlava Svého na zemi ještě se nalézajícího těla, které je také určeno pro slávu v nebi. Kdybychom se Jím více zabývali, více si uvědomovali nezměřitelnost duchovních požehnání, jimiž je nám v Kristu požehnáno (Efez. 1,3), nebylo by nám vůbec zatěžko shromažďovat se podle Božích myšlenek, protože jsme s Ním všichni spojeni a Jím přitahováni jako malé železné piliny silou na všechny stejně působícího magnetu. Brzy

všichni svatí, ať zesnuvší, anebo ještě žijící na zemi, budou bez výjimky následovat tuto mohutnou přitažlivou moc a Kristus představí Církev sám Sobě oslavenou, „nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového“ (Efez. 5,27), v její kráse a jednotě. Kéž by nás tato naděje učinila vítězi!

Hvězdo jitřní, jasná, přijď,
neprodlévej déle,
s touhou hledíme Ti vstříc
v našem slabém těle.
Však i tak, že s námi jdeš,
dej, ať spoléháme,
než nás domů uvedeš,
kde zříme Tě stále.

„Tomu pak, který mocen jest nade všechno učiniti mnohem hojněji, než my prosíme aneb rozumíme, podle moci té, kterou dělá v nás, tomu buď sláva v církvi skrze Krista Ježíše po všechny věky věků. Amen.“ (Efez. 3,20.21)

*„Církev Boha živého“, Hückeswagen, 1981, str. 101-108; franc. originál:
A. Gibert: L'Assemblée du Dieu vivant“, Valence, 1981, str. 89-94*

MILOST A PRAVDA

Jan 1,17

Ročník: 4

1995

číslo: 9-10

John Nelson DARBY:

Stálí buďte, nepohnutelní!

„Proto, bratři moji milí, stálí (elbf.: pevní) buďte a nepohnutelní, rozhovíjíte se v díle Páně vždycky, věduce, že práce (elbf. námaha) vaše není nadarmo v Pánu.“ (1. Kor. 15,58)

Jestliže naše srdce nezůstávají spojená s Kristem, jsme v nebezpečí, že se na cestě unavíme. Vždyť všechno, co je na této zemi kolem nás, je pouhá marnost. „Jako obraz stínu chodí tu člověk“ (Ž. 39,7 elbf. př.), což lze také přeložit: „Člověk chodí mezi věcmi, které mají pouhé zdání“. Ale vše, co je v oblasti víry, je pravé a trvá, protože to je život Krista; všechno jiné pomine.

Jestliže věřící pochopil tyto pravdy o věcech kolem sebe, bude se tu chovat jako řemeslník v cizím domě, kam byl poslán, aby tam několik dní nebo hodin dělal určitou práci. Vyplní tam věrně svůj pracovní úkol a pak odejde, a ani na chvíli ho nenapadne, že by se měl na místě své práce usadit jako doma.

Jakmile se oblak při putování Izraele pouští zastavil, lid se utábořil; jakmile se však zdvihl, lid se znovu vydal na cestu. V prvním i druhém případě měl jen uposlechnout. Proč? Protože by už při sobě neměl Hospodina, kdyby chtěl ještě dále zůstat na svém místě, které oblak již opustil! Křesťan může být povolán strávit třeba plných 50 let ve stále stejné kanceláři. Nalézá-li se tam s Kristem, nebude mu to místo ničím jiným než místem, kde může konat Boží vůli a šířit líbeznou vůni Krista. Ať jsme povoláni být stále na jednom místě, anebo cestovat z místa na místo, pro víru v tom není žádný rozdíl. Kéž by každý z nás uváděl v praxi ono slovo: „*stálí buďte a nepohnutelní*“, ať už nám Boží prozřetelnost určila jakýkoli okruh činnosti. Takto na nás bude viděn Kristův život. Všechno ostatní pomine, jen ten život zůstane navěky.

Ani jeden čin ve službě Kristu nebude zapomenut. Žel, že všem se nám přitom často nedostává horlivosti. Ale všechno, co je ve svatých pravé, tj.

každé zjevování Krista v nich, bude jednou zjeveno. Je možné, že navenek je vidět málo činnosti pro Něho, ale všechno, co pochází z Boha, zůstane. Jsou-li naše srdce úzce spojena s Kristem, budeme se jakožto údy Jeho těla vzájemně povzbuzovat. Je-li nám Jeho osoba vším, bude Jeho láska spojovat srdce nás všech a rádi se pak spokojíme s tím, že nejsme nic. Pomáhejme si a modleme se jedni za druhé! Neprosím za přímlybné prosby svatých, počítám s nimi.

Kéž nás Pán chrání a dá nám milost, abychom jednoduše šli dál svou cestou jako tací, kteří svůj pracovní den věrně vyplňují prací jako dobří dělníci až do příchodu Pána, „*a tehdy bude míti chválu každý od Boha*“ (1. Kor. 4,5) – ano, chválu od Boha! Kéž je naším cílem obdržet chválu od Něho! A kéž On už nyní a navěky spojuje navzájem srdce nás všech!

BT 9 (květen 1873)/269; ME 1919/437-438; EuE 1995/193-194

Správné chození

Některé hodiny neohlašují čas zvukem. Mohou jít naprosto správně, ale musíme se na ně podívat, abychom znali správný čas. Podobají se jim někteří křesťané. Nemluví mnoho, ale jejich praktický život je správný a jasně ukazuje jejich křesťanství. – Ale křesťan nemůže vždy mlčet. Chodí-li v bázni Páně, která nás vysvobozuje od strachu z lidí, Pán mu v každém jednotlivém případě ukáže, zda má mluvit anebo mlčet. Praktický život křesťana vždy musí být čistý a věrný; činy mají větší váhu než slova.

EuE 1952, č. 3, 3. str. obálky

Samuel PROD'HOM:

Abraham v Gerar

Neodsouzené zlo

Při četbě 20. kapitoly 1. Mojžíšovy knihy, jsme překvapeni, když vidíme, že Abraham se u Abimelecha dopouští stejné chyby, kterou už kdysi udělal na počátku své životní dráhy u faraona v Egyptě. Zdalipak, když vytáhl z Egypta a opět našel svůj stan a oltář, neokoušel plné obecenství se svým Bohem a nechtěl Ho, pokud šlo o Jeho zaslíbení, plnou důvěrou? „*Uvěřil (Abraham) Hospodinu a počteno mu to za spravedlnost*“ (1. M. 15,6; srov.

s Řím. 4,3; Jak. 2,23). To mu získalo titul: „přítel Boží“ (Jak. 2,23) a „otec věřících“ (Řím. 4,11).

Ale jeho víra procházela dalšími zkouškami. Ještě neměl syna, předmět zaslíbení. Ta chvíle se sice blížila, ale Bůh věděl, že v srdci patriarchy se ještě musí něco stát, aby byl schopen dostat syna a mohl dále oslavovat Boha, aniž by jeho svědectví bylo nějak poškozeno.

Abraham dál ve svém srdci přechovával něco neodsouzeného, co se mohlo za určitých okolností znovu veřejně ukázat. Tím by však bylo jeho svědectví poskvrněno a Bohu způsobena neúcta.

Proto Bůh dovolil, aby Abraham sestoupil do Gerar a byl tam stejným způsobem podroben zkoušce, jako před 25 lety v Egyptě.

Nedostatek víry

Abraham znovu před Abimelechem zapřel svazek, který ho pojil se Sárou. A pro nás je zajímavé zjistit, proč to udělal. Proč Bůh někdy dopouští, abychom znovu upadali do určité dřívější chyby? Zda ne proto, aby nás přivedl k tomu, že zlo vyznáme a natrvalo odsoudíme to, co může v našem srdci jen jaksi dřímat, dokud nenastane příznivá situace, která to vyvede na světlo?

K tomu právě došlo. Ve 12.-13. verši uvažované kapitoly patriarcha vyznává, že se na počátku svého putování se svou ženou dohodl, že na každém místě, kam dojdou, ona má říkat, že je jeho sestra. Nevyslovil toto pokořující vyznání, když vytáhl z Egypta. Tím zároveň přiznal i nedostatek víry ve svém životě; neboť Bůh, který ho povolal, aby vyšel ze svého příbuzenstva, měl také moc chránit ho před nebezpečím, kterého se bál. I když správně předpokládal, že ti lidé se nebojí Boha, jeho věcí bylo prosit Boha, aby zasáhl.

Zda to není výstižná ukázka i našeho častého jednání? Počítáme s Bohem ohledně nebeských zaslíbení a víme, že se naplní; ale v jednotlivých věcech denního života rádi používáme lidská východiska, jako by Ho situace našeho života nezajímaly, anebo jako by Mu bylo lhostejné, když vidí, že hledáme pomoc v Egyptě, tj. ve světě. Jenže Bůh je věrný a chce nás vysvobodit od všeho, co by nám mohlo být v té či oné chvíli škodou. Chtěl by nás přivést do stavu, ve kterém bychom stále víc okoušeli Jeho drahá zaslíbení. Jak snadno povolujeme přirozeným sklonům, namísto abychom je jak se patří od základu odsoudili, protože ještě nenastaly „příznivé“ okolnosti, aby se projevíly. Jakmile jim však jednou musíme čelit, jako Abraham v Gerar, jsme

vydání napospas dřímajícímu sice ale číhajícímu zlu, které čekalo jen na příležitost, aby se ukázalo v celé své ošklivosti, poškodilo naše svědectví a zneuctilo Pána. Bůh nás chce ve Své milosti takových pádů uchránit a dát nám potřebnou milost, abychom rostli v životě vyznačujícím se svatostí a obecnstvím, kdy nejsou překážky, aby na nás spočívalo Jeho požehnání.

Překážka je odstraněna

Hned v následující kapitole vidíme, že Bůh uskutečňuje Své zaslíbení dané Abrahamovi a Sáře. Nyní mohou obdržet syna zaslíbení, když byli očištěni od zla, které je kdykoli mohlo vystavit nebezpečí dalšího pádu. V pokoji nyní mohli okoušet radost z tak velkého požehnání. Avšak Bůh chtěl v srdci Abrahama dosáhnout něčeho víc. Dokud jsme na této zemi, On v nás působí, neboť jsme Jeho dílo (srov. Efez. 2,10), a chce s námi dosáhnout Svého slavného cíle.

Abraham musel být po narození Izáka ještě osvobozen od přítomnosti Agar a jejího syna Izmaele, tedy od následků svého nedostatku víry při dvou příležitostech. Manželství s Agar bylo výsledkem Abrahamova pobytu v Egyptě a Izmael byl výsledkem činnosti nevěřícího těla, aby bylo dosaženo toho, co Bůh zaslíbil. Po tomto vnitřním a vnějším očištění mohlo nyní Boží požehnání nerušeně spočinout na šťastných příjemcích Božích zaslíbení.

Zkouška víry

Mohlo by se nám zdát, že po Izákovi, synu zaslíbení, Bůh už nemohl dát Abrahamovi nic většího. Ale Boží prostředky požehnání jsou nevyčerpatelné.

V 1. Mojž. 22,1 čteme: „*Když pak ty věci pomínuly, zkusil Bůh Abrahama.*“ Když Bůh ukončil výchovu Abrahama a dal mu pak Izáka, musel být podán důkaz, že v drahé podstatě jeho víry nezůstala ani stopa něčeho bezcenného a že mohla být veřejně oznámena krása této víry, aniž zde bylo nebezpečí, že výsledky zkoušky nebudou odpovídat Božím očekáváním. Bylo to osvědčení víry, „*mnohem dražší nežli zlato, které hyne*“ (srov. 1. Petr. 1,7).

Bůh na Abrahamovi požaduje, aby mu obětoval svého syna. Ale co se pak stane se zaslíbeními, která spočívala na Izákovi? Abraham ví, že především spočívají na slovu Hospodina; může svého syna obětovat, protože ví, že Hospodinovo slovo o něm nemůže být zrušeno, že je nepohnutelné jako sám

Bůh. Proto je mu Izák znovu zase darován jakoby zmrtvýchvstalý (srov. Žid. 11,19). Jaké to bylo vítězství víry! Jaké to bylo oslavení Boha v slabém člověku, kterého On připravil, aby v něm byl oslaven a viděl u něho naprostou, bezvýhradnou víru v Jeho Slovo!

Jak je jistě úžasné sledovat Boží cesty s Jeho lidem, plné lásky a moudrosti! Vidíme je v uplynulé minulosti věřících a máme jistotu, že i pro nás budou takové. Dnes jim sice možná ještě nerozumíme, ale můžeme Bohu plně důvěřovat, že jejich výsledek bude k Jeho cti a oslavení. Pro nás věřící jsou současné dny dobou zkoušky. Ale blíží se chvíle, kdy budeme okoušet jejich slavné a věčné výsledky.

Bůh nám ve Svém Slově ukazuje, že chce zkouškou dosáhnout různých cílů.

V 2. Paralipomenon 32,31 Bůh opouští Ezechiáše, „*aby ho zkusil, aby známé bylo všechno, co bylo v srdci jeho*“. Výsledek byl pokořující; avšak Božím cílem s Ezechiášem (jako i s Jobem) bylo, aby poznal své srdce a aby se také naučil lépe pronikat do Božího srdce.

Ale jsou i takové zkoušky, kterými nás Bůh chce přivést k úplnější závislosti na Něm, k uvědomení si vlastní nicotnosti, jako třeba v případě Pavla ve 2. Kor. 12,9. Bůh chce dosáhnout, abychom se sami posuzovali tak, jak to dělá On, aby nám pak požehnal.

Zkouška víry je ze všech nejslavnější, neboť k ní může dojít jen tehdy, když Bůh vidí, že ji můžeme snést. Často se stává, že trpíme následkem našich chyb; v takovém případě jde vlastně spíše o Boží soud, i když může být také zároveň zkouškou.

Jak povzbuzující je, že při všech Božích cestách s námi můžeme vědět, že za dějištěm věcí vždy pracuje On, který vše řídí ke Své cti a k našemu dobru. Učme se jen snášet zkoušky trpělivě a s neochabující plnou důvěrou. Brzo budeme ve slávě okoušet výsledky, jichž Bůh pro nás dosáhl, až Ho budeme vidět tváří v tvář a až budeme znát, jak jsme sami byli poznáni (srov. 1. Kor. 13,12).

ME 1925/276-280; HF 1968/44-49

Učedník v těžkých dobách

„Ty pojď za mnou.“ (Jan 21,22)

První tři kapitoly knihy Daniele poskytují velmi důležitá naučení nám, kteří žijeme v době, kdy Kristův učedník je ve velkém nebezpečí, že bude dělat ústupky vlivům zvenčí a snižovat stanovisko a charakter svého křesťanství a přizpůsobovat se stávajícím poměrům.

Již začátek první kapitoly nám ukazuje velice smutný stav tehdejšího Božího svědectví na zemi: „*Léta třetího kralování Joakima, krále judského, přitáhl Nabuchodonozor, král babylonský, k Jeruzalému, a oblehl jej. I vydal Pán v ruku jeho Joakima, krále judského, a něco nádobí (elbf. př.: část zařízení) domu Božího. Který zavezl je do země Sinear, do domu boha svého; a nádoby to dal vnést do domu pokladu boha svého.*“ (Dan. 1,1.2)

Stav věcí, vykreslený v těchto verších, díváme-li se naň z lidského hlediska, byl skutečně skličující, zarmucující a ochromující. Jeruzalém a chrám byly v troskách, Boží nádoby v domě modly a Juda zaveden do zajetí. Při pohledu na to bylo jistě možné říci, že je zbytečné myslet na věrné zachování příkázání Páně a chtít dále trvat v oddanosti Jemu. Takový stav Božího lidu musí sklíčit i nejpevnější mysl a zemdlít pracující ruce. Zdálo by se, že to je velká pýcha, kdyby některý z judských synů chtěl v takové době zaujmout postavení oddělení, které dříve bylo náležité.

Tak by asi uvažovala přirozenost, avšak řeč víry zní jinak. Jistě, buď Bohu díky, že věřící, který je Mu věrný, vždy bude moci nějak pracovat, a vždy se najde nějaká cesta, po níž se může věrný služebník ubírat, i když jí mnohdy musí jít sám. Ať vypadá stav věcí jakkoli, vždy je výsadou víry, že co nejvíce lze k Bohu a svou radost a sílu nalézá v Kristu, jako kdyby všechno bylo v naprostém pořádku a souladu.

Jakým je to potěšením pro věrné srdce! Kdo si opravdu přeje chodit poslušně, vždy k tomu najde možnost, zatímco věřící, který omlouvá svůj nedostatek rozhodnosti a síly, se bude vymlouvat na poměry a ani v nejpříznivějších podmínkách nebude nějak zvláště věrný.

Jestliže někdy byla doba, kdy zaujetí nějakého nižšího stanoviska mohlo být pochopitelné, tedy to byla doba babylonského zajetí. Celý židovský systém byl rozmetán, královská moc přešla z ruky Davidova nástupce do ruky

Nabuchodonozora, Boží sláva úplně opustila Izrael a zdálo se, jako by vyhnaným judským synům nezbývalo nic jiného, než zavěsit harfy na vrby a vzhledem k zašlé bývalé velikosti beznadějně plakat.

Ale právě v takových dobách pozvedá víra, která je vždy jediným bezpečným základem praktického života podle myšlenek Páně, ve svatém vítězství svou hlavu. Tato víra nehledá opory v lidech nebo v poměrech – všechny zdroje její síly a pomoci jsou v Bohu, a proto nikdy nezáří tak jasně, jako když je okolo ní všechno skutečně temné. Právě když bývá nebe zatažené nejtemnějšími mraky, se víra pase ve slunečním jasu Boží věrnosti a přízně.

Takto byli Daniel a jeho druzi schopni překonat mimořádné těžkosti tehdejší doby. Usuzovali, že jim nic nesmí zabránit, aby i v Babyloně zaujali pro Boha stejně oddělené postavení jako dříve v Jeruzalémě, a usuzovali správně. Jejich úsudek pramenil z ryzí a pevné víry, podle níž už v dávných dobách jednali hrdinové víry jejich národa (Žid. 11). Stejný úsudek vyjádřil i Jonatan, když řekl: „*Není nesnadné Hospodinu zachovati skrze mnohé nebo skrze nepočtené*“ (1. Sam. 14,6 elbf. př.), a úsudek Davida, když nazval váhavé vojsko Izraele v údolí terebintů „*vojskem (elbf. př.: bitevními šiky) Boha živého*“ (1. Sam. 17,26). Stejně tak usuzoval Eliáš na hoře Karmel, když postavil oltář „*podle počtu pokolení synů Jákobových*“ (1. Král. 18,31), jako i sám Daniel v pozdější době svého života, když se modlil u svého okna, otevřeného směrem k Jeruzalému (Dan. 6,11). A Pavel vzhledem k přívalům pronikajícího úpadku napsal v téže víře Timoteovi: „*Měj jistý příklad zdravých řečí (elbf. př.: pevně drž obraz zdravých slov), které jsi slýchal ode mne, u víře a v lásce, která jest (elbf. př.: které jsou) v Kristu Ježíši*“ (2. Tim. 1,13). Ano, dokonce když Petr mluví o roztavení a rozpuštění celého stvoření, může podle takového úsudku napomínat věřící, aby se snažili „*bez poskvrny a bez úhony být před ním nalezeni v pokoji*“ (2. Petr. 3,14). Podobně píše Jan svému milovanému Gájovi vzhledem k vzepření se Diotrefa: „*Nenásleduj zlého, ale dobrého*“ (3. Jan. 11). A konečně takový byl i úsudek Judy, když vzhledem k beznadějně zkaženosti napomíná věrný ostatek: „*Ale vy, nejmiilejší, vzdělávající se na té nejsvětější víře své, v Duchu Svatém modlíce se, ostříhejte se (elbf. př.: uchovávejte se) v lásce Boží, očekávající milosrdenství Pána našeho Ježíše Krista k věčnému životu*“ (Jud. 20.-21.).

To vše, uvážíme-li to jako celek, uděluje rozhodnutí Daniela, o němž nás informuje první kapitola, velký význam: „*Ale Daniel uložil (elbf. př.: si předsevzal) v srdci svém, aby se neposkvrňoval pokrmem se stolu královského, a vínem, které král pil. Proto hledal toho u správce nad dvořany (elbf. př.: a*

vyprosil si nad vrchním nad komorníky), aby se nemusil poskvrňovati“ (8. v.). Mohl si myslet: Má to nějaký význam, když jednotlivec, a k tomu ještě Izraelita, zbavený své svobody, touží po tom, neznečišťovat se? To je přece za nynějších poměrů naprosto nemožné, a já se musím současné situaci, pokud to půjde, přizpůsobit.

Ale ne: Daniel zaujal vyšší stanovisko. Věděl, že v paláci Nabuchodonozora může žít stejně blízko Bohu jako v Jeruzalémě, a že ať je celkový stav lidu jakýkoli, jednotlivec má vždycky otevřenou cestu, po níž může jít věrně a zůstávat poslušný.

Zda to není velice krásné, když se u tohoto zavlčeného mladého muže setkáváme s tak vysokou snahou a když vidíme, jaké se mu podařilo zaujmout postavení víry? Jakým je to ponaučením pro všechny doby, jakým povzbuzujícím, podněcujícím příkladem pro každého mladého věřícího, ať mu bylo dáno žít v jakékoli době! Různá období Božích cest s člověkem (dispensace) se mohou měnit, všechna církevní ustanovení se mohou napořád hroutit a lidské systémy kolísat a padat, avšak: „*Hospodine, jméno tvé navěky, Hospodine, památka tvá od národu až do pronárodu* (elbf. př.: *od pokolení do pokolení*)“ (Ž. 135,13). „*Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i navěky*“ (Žid. 13,8). Na tuto svatou výši vstupuje víra. Povznáší se nad jakoukoli proměnlivost a změnu a okouší vzácné obecenství s přímým zdrojem všeho, co je skutečně dobré.

Toto bylo důvodem, proč v těžkých dobách soudců byla slavena tak slavná vítězství a proč Eliášův oltář na hoře Karmel našel stejné Boží zalíbení jako oltář Šalomouna v jeho nádherném chrámě. Nemělo by nás to povzbudit? Naše ubohá srdce bývají tak snadno skleslá, protože kvůli chybám a nevěrnosti lidí zapomínají na zcela jistou Boží věrnost. „*Avšak pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Zná Pán ty, kteří jsou jeho, a: Odstup od nepravosti*“ (2. Tim. 2,19). Tato pravda nemůže být ničím dotčena a stejně tak víra, která se jí uchopí, anebo praktická oddanost a zbožnost, které stavějí na takové víře. V prvních třech kapitolách knihy Daniela se setkáváme s třemi různými věcmi jako výsledkem postoje Daniela a jeho druhů k „*pokrmu se stolu královského*“: Předně jim byl oznámen králův sen; za druhé se vzepřeli pokušení, poklonit se královi soše, a za třetí vyšli ven bez jakékoli škody z královy ohnivé pece.

I. „*Tajemství Hospodinovo zjevné jest těm* (elbf. př.: *je pro ty), kteří se ho bojí*“ (Ž. 25,14). Jaké tu máme krásné vyobrazení těchto slov! „Mudrci a

hvězdáři (elbf. př.: literáti a zaklínači) i kouzelníci a Kaldejští“ (Dan. 2,2), třebaže patřili k nejvzdělanějším vrstvám tehdejšího světa, byli v naprosté nevědomosti o tom, co se zdálo králi. „*Odpověděli Kaldejští králi a řekli: Není člověka na zemi, který by tu věc králi oznámil mohl.*“ (10. v.) To je sice plná pravda, avšak v nebi byl Bůh, který věděl všechno a mohl to oznámit těm, kteří měli dost víry, oddanosti a sebezapření zdržovat se poskvrn Babylona, ačkoli byli v babylonském zajetí. Všechny záhady této doby i budoucí průběh věcí jsou před Bohem rozřešené a jasné, a On je může a chce objasnit těm, kteří s Ním chodí a žijí ve svatosti Jeho přítomnosti, takže jsou rozumnější než ti, kteří jsou nejbohatší světskou moudrostí. „*A odšed Daniel do domu svého, oznámil tu věc Chananiášovi, Mizaelovi a Azariášovi, tovaryšům svým, aby se za milosrdenství modlili Bohu nebeskému příčinou té věci tajné*“ (kap. 2,17.18). Toto bylo zdrojem jejich síly a moudrosti.

Jak je to krásné a jednoduché! „*Bůh jest světlo, a tmy v něm ni žádná není*“ (1. Jana 1,5). Přejeme-li si světlo, můžeme je nalézt jen v Jeho přítomnosti. Ale moc této přítomnosti můžeme okoušet jen tehdy, jestliže si nic nezačínáme se světem, nýbrž uchováváme se neposkvrnění od něho a od jeho způsobu myšlení a nazírání.

Všimněme si ještě dalšího výsledku Danielovy věrnosti v tomto směru. „*Tedy král Nabuchodonozor padl na tvář svou, a poklonil se Danielovi; a rozkázal, aby oběti a vůně libé (= kadidlo) obětovali jemu*“ (kap. 2,46). Jaké to ovoce věrnosti Bohu! Nejpyšnější a nejmocnější mocnář světa leží u nohou jednoho ze svých zajatých jako vzácný důkaz pravdy, že Bůh vždy poctí víru, která se do jisté míry pozvedne do výše Jeho myšlenek. Vždy vyplatí směnku, kterou předloží důvěra v nevyčerpatelná Boží bohatství. Chování krále bylo stejně mocným svědectvím o přednosti, která byla zaslíbena semeni Abrahama, jako tenkrát, když vítězní vůdcové Jozuova vojska šlapali na šíje kananejských králů (Joz. 10,24), anebo když „*všichni obyvatelé země žádostivi byli viděti* (elbf. př.: *všechna země hledala) tvář Šalomounovu, aby slyšeli moudrost jeho, kterou složil (= dal) Bůh v srdci jeho*“ (1. Král. 10,24). Ano, v jistém smyslu to bylo ještě slavnější svědectví, protože takové svědectví se dalo očekávat v historii Jozueho nebo Šalomouna. Ale vidět pyšného krále Babylona u nohou jednoho z jeho zajatých daleko přesahovalo i nejsmělejší přirozená očekávání.

Ale je to napsáno i pro nás jako pádný a úchvatný důkaz, s jakou mocí může víra vítězit nad všemi druhy těžkostí a jaké může přinášet naprosto

nečekané výsledky. Víra je stejně mocným pravidlem, ať působí uvnitř hranic Kanánu, při řekách babylonských anebo uprostřed trosek Boží Církve. Nemohou ji spoutat ani okovy, ani ji nemohou zadržet těžkosti nebo okolnosti. Vždy znovu se pozdvihuje k svému zdroji, a tím je sám Bůh a Jeho věčné Slovo, které pevně stojí dál, i když se vše ostatní mění a rozpadá. Boha je možné nalézt vždy, a víra Ho také zcela jistě vždy najde.

II. Táž víra, která pohnula tyto mladíky, aby odmítli králův pokrm, je také později zmocnila, aby si nevšíмали královy sochy. Uchovali se neposkrvnění, aby mohli žít v plnějším obecenství s pravým Bohem, a proto se ani nyní nemohli sklonit před zlatou sochou, i kdyby byla sebevyšší. Klanění mohli vzdávat jen Tomu, kterého znali co pravého a živého Boha, jediný důstojný předmět velebení.

Nedělali si vůbec nic z toho, že celý svět byl proti nim; museli žít a pracovat pro Boha. Opravdu se zdálo, jako by se považovali za moudřejší nad jiné; vypadalo to jako pýcha, když se tak úplně sami chtěli stavět proti veřejnému mínění. Někdo se mohl tázat: Cožpak je pravda jen na jejich straně a cožpak všichni ti tak vysoce postavení, moudří a učené muži, kteří zachovávali králův příkaz, se mýlili a byli ve tmách, a jen několik zajatců z Judy mělo pravdu?

Ale s takovými otázkami se ti Boží muži vůbec nezabývali. Měli před sebou jasnou cestu. Měli se snad sklonit před tou sochou jen proto, aby se vyhnuli zdání, že druhé lidi odsuzují? Ale jak často se stává, že ti, kteří by chtěli ostříhat „svědomí před Bohem bez úrazu“, bývají plísnění, neboť se jim vyčítá, že se považují za lepší, než jsou druzí a že je odsuzují! Jak mnohými byl odsuzován Luther, když se postavil proti teologům své doby, proti papeži a kardinálům! A kdo by se odvážil říci, že aby se tomu vyhnul, měl žít a zemřít v bludu?

„Jenže,“ namítne možná někdo, „Luther měl co činit s očividným bludem.“ Jistě, tak usuzoval i Luther; avšak tisíce učených a vysoce postavených mužů oné doby smýšlelo jinak. Totéž smýšlení měli i Sidrach, Mizach a Abdenágo. Měli vystoupit proti zjevné modloslužbě, ale celý svět stál na opačné straně. Co měli dělat? „*Více sluší poslouchati Boha než lidí.*“ (Skut. 5,29) Nechtě si jiní dělají, co chtějí, „*já pak a dům můj sloužiti budeme Hospodinu*“ (Joz. 24,15). Kam bychom došli, kdybychom ze strachu, že se bude zdát, že druhé odsuzujeme, se podrobili tomu, co podle našeho poznání je nesprávné?

Ne, milý čtenáři, snažme se jít spravedlivou cestou věrných učedníků! A vůbec se netrapme tím, zda tím jiné odsuzujeme nebo neodsuzujeme. „**PŘESTAŇTE ZLE ČINITI**“, je první, čeho má věrný učedník následovat. A když uposlechl tohoto příkazu, může se „*učit dobře činiti*“ (Iz. 1,16.17). „*Jestliže by oko tvé prosté bylo, všechno tělo tvé světlé bude*“ (Mat. 6,22). Jestliže mluví Bůh, nemám se rozpačitě dívat kolem sebe, abych viděl, jak bude má poslušnost působit na druhé, anebo co si druzí o mně budou myslet. Když v prachu ležící Saul z Tarsu zaslechl hlas vzkříšeného a oslaveného Pána, nezačal si klást otázky, co si asi o něm budou myslet nejvyšší kněží a farizeové, neuposlechneli. „*Hned jsem se neporadil s tělem a krví*“, říká (Gal. 1,16). „*Proto, ó králi Agrippa, nebyl jsem nevěřící tomu nebeskému vidění*“ (Skut. 26,19). Takové je smýšlení a zásada pravého učedníka. „*Dejte Hospodinu, Bohu svému, čest, dříve než by tmu uvedl, a dříve než by se zurázely nohy vaše o hory tmavé*“ (Jer. 13,16). Nic není nebezpečnější než váhat, když nám Bůh Svým světlem ukazuje cestu, po níž máme jít. Jestliže nejednáme podle světla, které jsme obdrželi, budeme jistě potrestáni velkou temnotou. Vezměme si k srdci výrok, který kdysi řekl jeden věřící: „Nikdy nechod před svou vírou, ani nezůstávej pozadu za svým svědomím.“

III. Když ti tři muži odmítli požadavek poklonit se před sochou krále, museli se setkat s královým hněvem. Oni však na to byli Boží milostí připraveni: zaujali před Bohem své oddělené postavení; byli připraveni ztratit všechno, třeba i svůj život k obhájení toho, co patřilo jedině izraelskému Bohu. Klaněli se jenom Pánu, svému Bohu, a sloužili Mu, a to nejen pod vinnými kmeny a fikovníky (smokvoněmi) v Kananejské zemi, nýbrž i tváří v tvář rozpálené ohnivé peci před nepřátelským světem. Ano, osvědčili věrnost i v těžké době. Milovali Pána a kvůli Němu se nebáli ani prchlivosti krále, ani jeho rozpálené ohnivé pece. „*My se nestaráme o to, Nabuchodonozore, co bychom měli odpovědět ti. Budťo že Bůh, jehož my ctíme, (který mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi), vytrhne nás, buď že nevytrhne, známo buď tobě, že bohů tvých ctíti a obrazu zlatému, který jsi postavil, klaněti se nebudeme*“ (kap. 3,16-18). Tak mluvili ti muži, kteří věděli, komu patří a kde se nalézají, kteří klidně a s rozvahou zvážili náklady, a kterým Pán byl vším a svět ničím. Všechno, co jim svět mohl nabídnout, a i sám jejich život byl nyní v sázce, avšak oni na to nehleděli. Jakoby viděli Neviditelného, tak se utvrdili (srov. Žid. 11,27). Před nimi byla věčná sláva, a tak byli připraveni dosáhnout jí skrze oheň. Ať se tam Boží služebníci dostanou jakýmkoli způsobem, třeba i skrz rozpálenou ohnivou

pec – to vše ustupovalo do pozadí před blažeností, že onoho slavného cíle bude dosaženo.

Pánu by ovšem bylo snadné zachránit Své služebníky od ohnivé pece; ale chtěl, aby jejich víra byla zkušena ohněm, aby prošla nejrozpálenějším tavicím kotlíkem a její zkoušení bylo nalezeno „*k chvále, a ke cti i k slávě*“ (srov. 1. Petr. 1,7). Vrhá snad tavič do ohně kus zlata proto, že mu nepřičítá žádnou cenu? Rozhodně ne, avšak jeho cílem je očistit ho od všech strusek a učinit ho ještě skvělejší. Pánu by se jistě dostalo méně cti a Jeho služebníkům méně požehnaní, kdyby je byl zachránil před ohnivou pecí nějakým činem Své moci. Mnohem slavnější však bylo okoušet Jeho přítomnost a účast v ohni, než být uchráněn ohně Jeho mocí. Jaké to bylo pro Něho oslavení a pro ně nevýslovná výsada! Chodili v paláci krále s Pánem, a nyní On chodil s nimi tam, kam je přivedl králův hněv. Jistěže to byl nejúžasnější okamžik jejich života. Král neměl ani potuchy, do jak vysokého postavení rázem uvede předměty svého hněvu. Pozornost všech byla na chvíli odvedena od velké zlaté sochy a zaměřena na ony tři vězně. A co viděli? Tři muži uvrženi byli svázaní do ohně a čtyři muži rozvázaní se procházeli uprostřed ohně (kap. 3,24.25). To přece nebylo možné! Byla to skutečná ohnivá pec? Ovšemže a nejsilnější muži z královského vojska se, žel, o tom museli přesvědčit. Takže tu vůbec nebylo pochyb, že to byla skutečná pec. Ale ještě něco jiného bylo právě tak skutečné: Byl tu Bůh. Tím bylo všechno změněno a z ohnivé pece se stalo místo vysokého a svatého obecenství a Nabuchodonozorovi vězni se stali Božími vysvobozenými.

Byl zde Bůh se Svou mocí, aby uvedl v pohrdání odpor člověka, byl tu s hlubokou a milující účastí při Svých zkoušených a věrných služebnících, byl tu se Svou slavnou milostí, aby skrze ni ony vězně vysvobodil a dal jim okoušet Svou vlídnost a lásku.

Milý čtenáři, zda to nestojí za to, projít tím tavicím kotlíkem, jestliže tím můžeme více okoušet přítomnost Krista a prožívat účast Jeho srdce? Zda nejsou pouta s Kristem lepší než klenoty bez Něho? Zda není lépe být s Ním v peci ohnivé než bez Něho v paláci? Přirozenost řekne: Ne – víra říká: Ano.

Nezapomínejme také, že naše doba je více dnem Jeho účasti než dnem Jeho zjevované moci. Procházíme-li hlubokými vodami soužení, může být naše srdce někdy nakloněno ptát se: Proč mne Pán nevysvobodí nějakým zásahem Své moci? Mohl by přece odvrátit tuto nemoc, odstranit s cesty každou těžkost, odejmout tento útlak, zabránit onomu neštěstí, anebo

ochránit tuto tak něžně milující osobu před chladnou rukou smrti. Ale namísto aby byly rozvinutím Jeho moci změněny věci, On jim často dovoluje, aby měly volný průběh. Mezitím však dá sklíčenému, rozervanému srdci okoušet Svou účast, a to takovým způsobem, že pro přenesmírné potěšení, které přitom obdržíme, se tomu soužení podvolujeme.

Takový je často způsob jednání našeho Pána s námi. Brzy přijde čas, kdy také rozvine Svou moc. Potom se zjeví na bílém koni a s taseným mečem pomstí Svůj lid a navěky jej bude těšit za to, co strpěl. Nyní však je Jeho meč dosud zasunut v pochvě a On s trpělivostí čeká. Nyní je čas, kdy je ještě zvěstována nevyzpytatelná láska Jeho srdce a k lidem má být mluveno, ne zjevena moc Jeho paže a ostří Jeho meče. Jsi spokojen s Jeho cestami s tebou? Je soucit Pána oporou tvého srdce i v nejhořčím zármutku, v nejtvrdší zkoušce? Naše netrpělivost a naše svévole se vzpěčují zkoušce nebo těžkosti, ale jaká by pro nás byla ztráta, kdybychom jich byli ušetřeni! Musíme procházet (Boží) školou po jednotlivých stupních, ale Pán nás doprovází a světlo Jeho obličejů a něžná láska Jeho srdce nás zachovávají i v nejtěžších zkouškách.

A jakým je pro Pána oslavením, když Jeho lid skrze milost projde zkouškou jako vítěz! Kde bychom mohli nalézt zaznamenané bohatší a vzácnější ovoce věrného vytrvání než v Danieli 3,26-28? Král a jeho vznešení, krátce předtím ještě zaujati hudbou a modlářstvím, se nyní musejí zabývat úžasnou skutečností, že oheň, který usmrtil nejzdatnější muže z vojska, neměl na velebitelů pravého Boha jiný účinek, než že spálil jejich pouta a vysvobodil je, aby chodili s Božím Synem. „*Tedy přistoupiv Nabuchodonozor k čelisti peci ohnivé rozpálené, mluvil a řekl: Sidrachu, Mizachu a Abdenágo, služebníci Boha nejvyššího, vyjděte a pojdte sem* (elbf. př.: *vyjděte z ohně*). *Shromáždivše se pak knížata, vévodové a vůdcové a hejtmané království* (elbf. př.: *satrapové, místodržitelové a zemští správcové i rádcové krále*), *hleděli na ty muže, že žádné moci neměl oheň při tělech jejich, ani vlas hlavy jejich se nepřipálil, ani pláště jejich se nezměnily, aniž co ohněm páchli.*“ (kap. 3,26.27)

Nebylo to působivé svědectví? Svědectví, jaké by nebylo možné, kdyby Pán pouhým zásahem Své moci je uchránil před ohnivou pecí. Nabuchodonozorovi se tím dostalo pádného důkazu, že služebníci živého Boha se právě tak nemuseli bát ohnivé pece, jako se nemuseli klanět jeho obrazu. Slovem: nepřítel byl poražen a Bůh oslaven. Jak vzácné to bylo ovoce věrnosti!

Všimněme si dále, jaké cti se dostalo těmto mužům: „*I mluvil Nabuchodonozor, a řekl: Požehnaný Bůh jejich, Sidrachův, Mizachův a Abdenágův*“ (28. v.). Jejich jména jsou úzce spojena s izraelským Bohem, a jak vysoká to byla pocta! Oni se otevřeně postavili na Jeho stranu, když šlo o život nebo smrt, a proto On se nyní staví na jejich stranu a vyvádí je z úzkého místa do širokého prostranství. Postavil jejich nohy na skálu a pozvedl jejich hlavy nad jejich nepřátele. Jak pravdivé je jistě: „*Těch, kteří mne ctí, poctím, a kteří mnou pohrdají, v pohrdání přijdou*“ (1. Sam. 2,30).

Milý čtenáři, nalezlo tvé svědomí pevný, Boží pokoj ve smírčím díle Pána Ježíše Krista? Vzal jsi jednoduše Boha za slovo a uvěřil jsi, že je pravdomluvný? Je-li tomu tak, jsi Božím dítětem. Všechny tvé hříchy jsou odpuštěny a ty jsi nyní v Kristu přijat jako spravedlivý. Před tebou je nebe se všemi svými slávami, a ty tam budeš jednou stejně jistě prodlévat, jako sám Kristus tam dlí, protože jsi spojen s Ním.

Vše je pak pro tebe vyřízeno, jak jen si to může tvé srdce přát, a to jak pro tento čas, tak i pro věčnost. Tvá vina je zahlazena, způsoben ti pokoj, tvůj nárok na blaženost je tak jistý, že v tomto směru už ti nezbyvá nic činit; vše je zařízeno podle Božích myšlenek.

A přesto je něco, co máš dělat: **ŽIJ PRO KRISTA!** Jsi zde ponechán na malou chvíli, abys pro Něho pracoval a očekával Jeho příchod. Snaž se být Pánu věrný! Nedej se sklíčit smutným stavem věcí kolem sebe. Dej se povzbudit zkušenostmi Daniela a jeho Bohem poctěných druhů, aby ses na této zemi ubíral stejně vysokou cestou! Máš výsadu právě tak okoušet přítomnost Pána Ježíše a chodit s Ním, jako kdybys žil v nejkrásnějších dnech apoštolského svědectví. Kéž by Duch Svatý dal jak čtenáři, tak pisateli těchto řádků, abychom si bohatě osvojili smýšlení Ježíše, chodili v Jeho šlépějích a zjevovali Jeho život, očekávající na Jeho toužebně vyhlášený příchod!

C. H. M.: Collected Writings, 2. svazek;
ME 1940/120-137; EuE 1983/14-19; 139-144; 163-170;

Zarmucování Ducha Svatého

Duch Boží nikdy neopustí věřícího, jehož tělo pokládal za hodné, aby Mu sloužilo jako chrám. Jestliže však věřící dovolí tělu hříchu (staré přirozenosti), aby byla činná, je Duch Boží zarmoucen. Přebývá ve věřícím jako Osoba, a proto může být zarmoucen. V takovém případě nesvědčí spolu

s naším duchem (Řím. 8,15 elbf. př.) a my okoušíme místo poučování, plného toliké milosti, Jeho odmítavý postoj.

A toto bývá důvodem, proč Boží děti tak často místo vyučování Duchem Svatým, který v nich přebývá, se stávají předmětem Jeho domlouvání a výtek, protože jsou neposlušné. Proto jsme napomínáni: „*Nezarmucujte Du-cha Svatého Božího, kterým znamenáni jste ke dni vykoupení*“ (Ef. 4,30).

GuF 1935/57-58

Budoucnost národů

Pohané čili národy nebudou jako celek obrázení skrze mnohá úsilí misi-onářů nebo evangelistů, kteří k nim jsou vysíláni. Toto také není nynějším úmyslem Pána. Jeho snahou je spíše „přijmout (elbf. př.: vzít z nich určitý) lid jménu svému“ (Skut. 15,14). Až se to stane, „sebere národy“ a „shromáždí království“, aby na ně vylil rozpálení Svého hněvu; neboť ohněm Jeho horlivosti „*sehlcena bude všechna tato země*“ (Sof. 3,8). Nyní, v době mi-losti, probíhá shromažďování Církve, shromáždění národů v soudu leží do-sud v budoucnosti. Shromáždí se snad mocné křesťanské říše, aby uvítaly „Pána králů země“? Nikoli. Ve Zjev. 19,19 čteme: „*I viděl jsem šelmu (tzn. obnovenou římskou říši) a krále země a vojska jejich, kteří se sjeli (elbf. př.: shromážděné), aby bojovali s tím, který seděl na tom koni, a s rytířstvem (= vojskem) jeho.*“ Jaký bude výsledek? Anděl stojící v slunci zve nebeské ptač-tvo k velké Boží hostině.

Ach, jak je možné, že křesťané mohou s Bibli v ruce otevřenou na 19. kapitole Zjevení snít o nějaké době všeobecného obrázení skrze moc kázání milosti?! Jedno slovo, jediný krátký verš ukazuje, že všechny takové myš-lenky jsou mylné. „*Když soudy tvoje dějí se na zemi (elbf. př.: postihují zemi), obyvatelé okrsku zemského učí se spravedlností*“ (Iz. 26,9). Účelem půlnoč-ního volání není způsobení evangelizace světa, nýbrž probuzení církve z je-jího spánku (Mat. 25,6.7). Probuzení církve a nikoli obrázení světa je tím velkým dílem, které předchází druhému příchodu Krista. Svět, namísto aby byl obrázen, povstane proti Němu. Cožpak Pán neukazuje naprosto jasně na chybějící víru při svém příchodu, když říká: „*Ale když přijde Syn člověka, zdali nalezne víru na zemi?*“ (Luk. 18,8) Proto přijdou na národy hrozné soudy, zvláště na ony tak velice obdařené křesťanské národy, protože zneužily mi-lost a výsady, které jim byly propůjčeny. Druhý příchod Pána Ježíše budou doprovázet těžké soudy, až přijde obklopen Svými nebeskými svatými.

Teprve potom nadejde ona požehnaná doba, o níž předem mluvili proroci, apoštolé a také sám Pán. Obrácení národů, které Pán ponechal, i svědectví o slávě mezi daleko bydlicími pohany (Iz. 66,19), jejich požehnané poslání k shromáždění ostatku Izraele rozptýleného mezi všemi národy, který bude přinesen do Izraele jako „(obětní) *dar Hospodinu*“ (20. v.) – tato a jiná požehnání tisíciletého království na zemi ukazují na požehnanou budoucnost pro národy. Kristus bude panovat jako „*král nade vší zemí*“ (Zach. 14,9) a požehnání Jeho přeslavné vlády se budou rozestírat až k nejbudnějšímu ostrovům národů (Iz. 51,5) a také až k dosud neobráceným pokolením pouště (Ž. 72,10). V Něho je tedy naděje národů. A opět: „*Chvalte Hospodina všichni národové, a velebte ho všichni lidé*“ (Řím. 15,11).

Izrael bude v budoucích dnech pozemské slávy zaujímat hlavní místo (5. M. 28,12.13). Národy mu budou poddány (srov. Mat. 12,18; Iz. 60; Ž. 100; Mal. 1,11 aj.). Hospodin vylije Svého Ducha na všeliké tělo (Joel 2,28) a obrovské množství lidí, kteří budou žít v té době – po proběhnutí soudů a potrestání zla země – bude pak Pána znát. Kristus musí nutně nejprve přijít, aby železným prutem roztříštil vůli národů a uvedl pak ty, které budou ponechány a ušetřeny, do plného okoušení Jeho slavné vlády. Toto se nám zdá být jasným a zřetelným smyslem těchto a jiných početných prohlášení Božího slova, která se týkají budoucnosti národů.

Cílem nynějšího kázání evangelia je, aby byly ze světa vyjímány údy Kristovy Církve, Božího Shromáždění; výsledkem toho však rozhodně nebude obrácení světa a zřízení království. Naopak, namísto aby svět, jak se zpravidla očekává, stále více přijímal křesťanský charakter, tento se pod kázáním evangelia zatvrzuje a stále více se projevuje duch antikrista. Avšak jako by bylo převrácené nezvěstovat evangelium, protože se ví, že přece všichni nebudou obráceni, je stejně převrácené toužit, aby bylo zřízeno nějaké království evangelia, které podle výslovného Božího prohlášení přijde teprve tehdy, až bude Kristova nebeská nevěsta vzata z této země a svět očištěn hroznými soudy.

Pánu se líbí, když pro Něho pracujeme a snažíme se získávat Mu duše; ale nemůže se Mu líbit, kdybychom usilovali dosáhnout takových věcí, o nichž On zcela určitě říká, že k nim nedojde. Všechna úsilí o pokřesťanštění světa se jednou ukážou být pošetilá a čas, který tím byl stráven, bude muset být považován za ztracený.

Kéž by tedy snaha nás všech byla zaměřena jedině správným směrem, abychom se ubírali jedinou pravou, Bohem předznačenou cestou a nechovali v srdci nějaká očekávání, která se podle Jeho prohlášení nemohou splnit!

EuE 1982/172-175

John Nelson DARBY:

Věci zjevené skrze Ducha

„Co (žádné) oko nevidalo a (žádné) ucho neslýchalo, ani na (žádné) lidské srdce nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteří jej milují.“ 1. Kor. 2,9

Mnozí uvádějí toto místo jen proto, aby ukázali, jak veliké jsou tyto věci. Nevstoupily na srdce žádného člověka, ale „*nám to Bůh zjevil skrze Ducha svého*“ – tak to říká Písmo, což je pravým opakem toho, jak bývá toto místo vykládáno. Vidíme, že Božím úmyslem je, abychom ty věci znali, třebaže jsme možná až dosud byli v této lekci špatnými žáky. Ale On nám dal právo – právo na co? Aby nám byly odpuštěny hříchy? Jistěže, ale je to všechno? Cožpak to nic neznamena, můžeme-li říkat: Přistoupil jsem k Bohu, Soudci všech? Mohu se dívat shůry na věci, které zrají k soudu, smím vědět, že egyptské pohanění je odstraněno, jsem v Kristu a vidím slávu Božího Syna a Syna člověka, Syna, který si získal Boží lásku. Ano – získal! Protože sám říká: „*Proto mne Otec miluje, že já pokládám duši (elbf. př.: život) svou.*“ Cožpak to není nic, vidět Beránka jako zabitého? Cožpak nemáme mnohem víc než odpuštění hříchů? A kde bude jednou naše místo? Budeme Mu podobní! Tys o tom ještě nikdy nepřemýšlel? „*Jako jsme nesli obraz (po)zemského (elbf. př.: toho z prachu), tak poneseme obraz nebeského*“ (1. Kor. 15,49). „*My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha toho, který jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám*“ (1. Kor. 2,12). Toto vše není vykoupení, třebaže své vykoupení skutečně známe a musíme mít o něm jasno, ale je to víc.

Znovu se tedy ptám: Tvá duše ještě nikdy neokusila, co je to být tam, kde není nic jiného než svatost, kde není ani jedna jediná věc, která by nebyla v souladu s tím, co je Bůh? A nikde ani jedno místečko, ani jedna věc, která by neodpovídala slávě Boha jako Boha a Boží lásce co lásce! Ne, skutečně nic! Kristus je středem toho, a v jistém smyslu i my, jako jsoucí v Něm. Žijí v tom stále naše duše? Nuže obdržíš bílý kamének; ale ty říkáš: Budu mít na

sobě Boží uznání a radost? Ano! A též nové jméno! Toto bude tajemstvím mezi tebou a Kristem! To pro nás nic neznamena? Nám nezáleží na Jeho uznání? Neproudí nám tím naopak do našeho srdce nevýslovná radost? „Sláva Boží je osvěcuje, a svíce (elbf. př.: *lampa*) jeho jest Beránek“ (Zjev. 21,23). Když vidím Beránka uprostřed trůnu, říkám: Nyní jsem skutečně doma; to je výhled, který zastíní kterýkoli jiný, a tento výhled je určen mně. Pán – Bůh a Beránek je tam chrámem. Budeme sedět s Kristem na Jeho trůně – bude to jistě propůjčená sláva, přesto však skutečnost.

A to vše by nemělo znamenat nic? V srdci Krista nebude ani jedna věc, která by vzhledem k nám nebyla splněna; a to by nemělo pro nás nic znamenat? A nám by vůbec nemělo záležet na tom, že tam uvidíme oslaveného toho Muže, který za nás trpěl? Duch Boží nyní tyto věci vzal a zjevil nám je, abychom v nich mohli žít.

EuE 1982/343-345

Ch. STANLEY:

Lekce z pouště – 3: Rafidim

(dokončení třídílného cyklu)

Nyní se podíváme do Rafidim, třetího úseku cesty izraelského lidu. Znovu nenalézají vodu. Tělu je těžké snášet takovou zkoušku, být na každém kroku bez vody. Ale i o tom se přesvědčujeme při putování pouští. Stačí zamyslet se nad cestou našeho drahého Pána a Spasitele. Vzpomeňte také na to, co čekalo Jeho služebníka Pavla na každém novém úseku cesty (Skut. 20). Čeká to i nás, jsme-li Pánu věrní.

Znovu (neboť lid ještě nebyl pod zákonem) Bůh odpovídá na jejich smutné reptání jen naprostou milostí. Z udeřené skály na Orébu vychází voda a každý z lidu se může napít. Mojžíš nazval to místo Massah a Meribah neboli: „Pokušení“ a „Rozepře“. Milý mladý spolupoutníče, je-li tvé srdce nakloněné reptat a satan ti našeptává: Bylo by lépe, kdyby ses vzdal putování a vrátil se do světa – jsou-li všechny studně prázdné – když jsi blízek podlehnout pokušení a reptat – když všechny tvé myšlenky jsou zmatené a zdá se, jako by se satan na tebe rozzuřil – ano, když se zdá, že všechno je proti tobě, připomeň si onu Skálu, která byla udeřena kvůli tobě. Ano, dívej se v takové chvíli na Ježíše. Bylo snad někdy nějaké soužení podobné tomu,

kterým procházel On, nějaká láska jako Jeho láska? A pak budeš překvapen nad tím, jak v tvém srdci mohly vyvstat tak zlé myšlenky, plné nevěry.

„*Přítáhl pak Amalech, a bojoval s Izraelem v Rafidim.*“ Protože to byl první a jediný boj Izraelitů v době, kdy ještě byli pod milostí, dříve než byl dán zákon, je třeba, abychom se nad ním hluboce zamysleli, neboť ani my nejsme pod zákonem, ale pod milostí. Nemyslím, že boj v Rafidim by byl obrazem našeho boje proti duchům zla. S tím se setkáme, až uvidíme Izrael usazený v zemi Kanán. V poušti Rafidim vidím spíše obraz náhlého útoku pokušení skrze žádosti těla. Bylo to právě ve chvíli pochybování, když lid říkal: „*Je-li Hospodin uprostřed nás, či není?*“ (7. v.), kdy Amalech vytáhl a bojoval s Izraelem. Nic nedává nepříteli více síly než naše pochybování, zda jsme či nejsme Božími dětmi – zda On je či není s námi a na naší straně.

Boj u Rafidim je velice vážná věc. Třebaže máš vykoupení skrze Kristovu krev, třebaže jsi Božím dítětem a sytíš se samým Kristem – nebeskou mannou, s velkým překvapením zjistíš, že žádosti tvé staré přirozenosti jsou stejně zlé jako dříve. To, co se narodilo z Ducha, ani v nejmenším nezměnilo tvou starou přirozenost, tvé tělo. Kdyby Izrael zůstal v Egyptě, nikdy by nemusel bojovat s Amalechem. Kdybys neměl novou přirozenost, nikdy bys nepodstupoval úporný boj se starou přirozeností. „*Tělo žádá proti Duchu, a Duch proti tělu; ty pak věci jsou proti sobě, abyste tak ne, co byste chtěli, to činili*“ (Gal. 5,17 fr. překl. JND). Tak to jasně říká Boží slovo a každý, kdo je Božím dítětem, to zná z vlastní zkušenosti. Duch Svatý, který v nás přebývá, nám brání uskutečňovat žádosti těla.

Musím tu varovat mladého poutníka před mnohými nebezpečími. Zvláště aby se nedal odvrátit od pravé cesty falešným učením, že na této zemi lze dosáhnout „bezhráňné dokonalosti“. Taková cesta vede k nevěře. Jedni ti budou říkat, že tvá stará přirozenost se změnila a že v tvém těle nebo v tvé mysli už nezůstává žádný hřích. Tento klam je velice svůdný a mohl by tě na jistou dobu ukolébat ve falešné jistotě. Ale když Amalech vytáhne k boji, když satan přichází s nějakým silným, novým pokušením, zjistíš zděšeně, že v tobě je stále ještě zlá přirozenost, která může být snadno a rychle podnícena jeho pokušeními. V takové chvíli se ukáže skličující moc takového nečekaného pokušení. A zvláště došlo-li k nějaké chybě, měj se na pozoru před nápirem svého zapřísáhlého nepřítele, který se bude snažit přesvědčit tě, že nejsi Božím dítětem. Dovolíš-li této myšlence nevěry, aby se zmocnila tvé duše, co se stane s tvou silou k boji?

Přečti si pozorně verše, které popisují boj u Rafidim (2. M. 17,8-16): Je to velice cenné poučení pro mladého bojovníka Ježíše Krista. Někteří učitelé by ti chtěli namluvit, že ve chvíli pokušení je tvou jedinou jistotou dělat vše možné a zachovávat zákon. Poznal jsem kdysi jednoho mladého křesťana, který ve chvíli, kdy měl podstoupit boj v Rafidim, sepsal jako poslední pomoc všechna Boží obvinění a přikázání o hříchu, který na něho útočil; ale vůbec mu to nepomohlo. Nic nemůže být protichůdnější než Boží učení a lidská učení o této důležité věci. Člověk říká: I když nejste pod zákonem, tento zůstává pravidlem všeho života a nebudete-li se snažit zachovávat ho, jistě vás ovládne hřích. Ale Bůh říká: Zákon byl přísluhováním smrti, a toto již skončilo (2. Kor. 3,7-14) a: „*Hřích nebude panovati nad vámi; nejste zajisté pod zákonem, ale pod milostí*“ (Řím. 6,14). Vidíš tedy, milý mladý křesťane, že když se dáš vést člověkem, octneš se pod otrockou službou zákona, zatímco „*jestliže Duchem vedeni býváte, nejste pod zákonem*“ (Gal. 5,18). Zda to skutečně není obrovský rozdíl mezi tím, co učí Bůh a co učí lidé?

Tu se klade otázka: Jestliže se nalézám v Rafidim, tj. jsem pokoušen dopustit se hrozných hříchů, a zákon mi nepomůže, ale naopak ještě víc rozněcuje mou žádost (viz Řím. 7,7-18), kdo mi bude moci pomoci a na jakém základě mohu zvítězit nad žádostmi těla? Boj u Rafidim je vzácnou odpovědí na tuto skličující otázku. Lidskému rozumu se to možná zdá naprosto nesignifikantní. Nebyly tu kopány žádné zákopy, postavena žádná obrana, ani rozvinuta nějaká bitevní taktika, ale Mojžíš říká: Já budu jen stát s Boží holí v ruce na výšině. „*A bylo, dokud Mojžíš vzhůru držel ruce své, vítězil Izrael; ale jak spouštěl ruku svou, přemáhal Amalech*“ (11. v.). Takto je nám obrazně znázorněno Boží pravidlo vítězí víry. A má tím větší cenu, když, jak jsem dříve uvedl, si připomeneme, že je to jediný boj, který musel Izrael podstoupit, když se ještě nalézal pod milostí, a dosud nebyl pod zákonem.

A nyní se ptám čtenáře, který už prošel kus cesty pouští, aby zalistoval v knize své paměti, a pak mi řekl, zda tento obraz nemluví pravdu ze skutečného života? Právě když tvé ruce byly vztažené k Bohu, když totiž tvá víra Mu důvěřovala, vítězil jsi, ale jakmile tvé ruce začaly klesat, vítězil hřích. A tak to mocné pravidlo víry je před nás postaveno jako jediný prostředek k vítězství v pokušení... Připomeň si, mladý křesťane, když jsi pokoušen, boj u Rafidim. Pozdvihuj své srdce a ať volání tvé víry stoupá vzhůru k Bohu. Možná že řekneš: Mé srdce je tak sklíčené, obtížné. Takové byly i ruce Mojžíše. „*Ale že ruce Mojžíšovy byly obtíženy, proto vzavše kámen, podložili pod něho, a on sedl na něm; Aron pak a Hur podpírali ruce jeho, jeden z jedné,*

druhý z druhé strany. I byly obě ruce jeho vztažené až do západu slunce“ (12. v.).

V tomto verši jsou některé vzácné a důležité věci pro boj věřícího s pokušením. V takové zkoušce je velmi důležité, že tě nese jiný velký kámen – Skála věků. Ať tě napadá celá bouře pokušení, jakou pomocí je pevné vědomí, že tvé nohy stojí na Skále, která se **nemůže** pohnout! Varuj se písečných přesypů, jimž se podobají myšlenky nevěry, že dnes tě sice ona Skála nese, ale zítra už to nemusí být pravda. Nic nemůže více oslabit Boží dítě v hodině takové těžké zkoušky, než podobná zlá učení. Ne, milý čtenáři, jestliže jsi vykoupen, máš věčné vykoupení – máš-li život, pak je to věčný život – stojíš-li na Skále, navěky tě od ní nikdo neodtrhne. Ovšemže onen kámen nebyl podložen pod Mojžíše proto, aby jeho ruce byly svěšené dolů, nýbrž aby byly stále vztažené vzhůru. Nechtěl jsem ti tu pravdu předložit, ani ukázat na onu Skálu, která tě podpírá a nese, proto, aby ses stal bezstarostným a přestal důvěřovat Bohu vzhledem k vítězství nad žádostí a hříchem. Mým cílem bylo jen povzbudit tvou víru v temné chvíli zkoušky.

Ježíš, jehož smrtí a vzkříšením jsme ospravedlněni, „*oroduje za nás*“ (Řím. 8,34), a také Duch Svatý „*je nápomocen našim mdlobám*“ (Řím. 8,26), protože my sami nevíme, zač bychom se modlili, jak by náleželo: On sám však prosí za svaté podle Boží vůle (srov. Řím. 8,26.27). Jakou sílu to dává věřícímu ve chvíli útočícího pokušení.

Je to nesmírně důležitá zásada. Zárukou vítězství věřícího není jeho statečnost nebo rozumnost. Ono závisí jen na Prostředníku, který je vysoko nad námi a pozvedá za nás Své ruce. Mojžíš byl jen předobrazem, takže u něho vidíme nedostatky a slabost. Aron a Hur, každý z jedné strany, podpírali jeho ruce, když klesaly, a takto bylo zaručeno vítězství Božího lidu. Ať už byla síla izraelského lidu jakákoli, nedovolovala mu opustit **postavení závislosti**. Oni cítili, že jim musí pomáhat Ten, který s nimi nebyl uprostřed boje, ale byl mimo ně a nad nimi. Izraelští museli bojovat, avšak jejich vítězství záviselo na Tom, který za ně bojoval na hoře. Musím snad ještě dodávat, že my máme lepšího Prostředníka, než jakým byl Mojžíš, a který nepotřebuje ani Arona, ani Huru, aby podpírali Jeho paže, když za nás oroduje a prosí? Přesto však je pravdou, že boj musí být veden až do úplného konce.

Mojžíš postavil oltář a nazval jeho jméno „*Hospodin korouhev má* (= Jehova nissi). *Neboť řekl: (Tak má jmenován býti) protože ruka nad trůnem Hospodinovým (osvědčuje) boj Hospodinův proti Amalechovi od národu až do národu“ (15.-16. verš Karaf. oprav. překl.)* Je to boj, který musí být veden

Jeho lidem nepřetržitě, ale je to boj Boží. Co by nám tedy mohl učiniti člověk? (Srov. Žid. 13,6; Ž. 56,5.12; Ž. 118,6; Řím. 8,31). Boj a přímolvné modlitby jsou dvě různé věci. Kristus je nahoře **za nás**, zatímco Duch Svátý mocně bojuje **v nás**. Obě ty věci jsou spolu úzce spjaté: jenom když vírou uskutečňujeme moc přímolvných proseb Krista, vítězíme nad svou starou přirozeností.

Ale čtenář je možná smutný a hluboce sklíčený, protože Amalech ho překvapil, zaskočil. Možná, že ses domníval, že žádost a pokušení už pro tebe skončily. – Myslel sis, že máš před sebou snadnou cestu plnou slunečního jasu, jenže ona je taková jen tehdy, když máš svůj zrak upřený na Ježíše. Je možné, že ses rozhodl chodit s Bohem, a určitou dobu jsi s Ním skutečně šel, avšak nečekaně na tebe zaútočil nepřítel, a Amalech (to znamená tělo) vyhrál. Přemohl tě satan? Došlo k pádu? Slyším tě, jak naříkáš: Málo jsem se měl na pozoru a nepočítal jsem s tím, ale nyní vidím, že jsem i po svém obrácení ještě hřešil a jsem pro to nešťastný. Zdá se mi, že polední jas se mi náhle změnil v půlnoční tmu. Satan ti našeptává: Nyní už nestojíš na Skále; veliký Nejvyšší kněz nahoře v nebi teď už za tebe přestal prosit... Ale já ti říkám: Přestaň, ubohá duše, pochybovat a ztrácet víru; nenastavuj sluch našeptáváním nepřitele. Cožpak se Skála věků (Kristus) změnila? Cožpak Jeho krev nesmyla všechny tvoje hříchy? Cožpak ti Duch Svátý skrze apoštola Jana neříká: „*Toto vám píš, abyste nehřešili. Pakli by kdo zhřešil, přímolvce máme u Otce, Ježíše Krista, Spravedlivého. A on jest (obět) slitování za hříchy naše*“ (1. Jan. 2,1-3)? Zhřešil jsi? Pak mysl na svého Přímolvce, který je stále v Boží přítomnosti. Dívej se na Něj a poslouchej, jak i za tebe prosí: Prosí za celou Boží rodinu. Protože je přece výslovně řečeno: „*Pakli by kdo zhřešil.*“ Zda se tato slova nevztahují i na tebe a na tvé poklesnutí? Nebyla ovšem napsána proto, abys hřešil, ale proto, abys nemusel a nechtěl hřešit. Ale jestliže se stalo, že jsi zhřešil, máš vědět, že v nebesích máš svého Přímolvce, který za tebe pozdvihuje Svě ruce, a i když se Amalechovi na chvíli podařilo pokořujícím způsobem tě zaskočit, budeš moci v budoucnu pod vedením Jozueho vítězit ty.

Možná že řekneš: „Ale když jsem zhřešil, zda jsem tím nezarmoutil Ducha Svatého a zda mne On neopustil?“ Opustit tě? Ne, něco takového je v této chvíli naprosto nemožné. Duch Svátý v tobě přebývá jako stvrzující pečeť o ceně krve Ježíše (Žid. 10; Ef. 1). Ona by musela ztratit svou cenu, kdyby nyní Duch Svátý měl přestat přebývat v Božím dítěti. Je možné (a žel, jak často to

děláme!) zarmoutit Ducha Svatého, skrze Něhož jsme znamenáni (zapečetění) pro den vykoupení. Avšak velkou důležitou skutečností nynější doby milosti je, že **Duch Svatý s námi zůstane až do konce**. Mám tuto slavnou skutečnost za jednu z nejpovzbudivějších pravd Božího slova. Apoštol ji použil v tomto smyslu, když psal Korintským (1. Kor. 3,16.17). Mysli na to, když na tebe zaútočí pokušení: „*Zdali nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží ve vás přebývá?*“ (1. Kor. 3,16) Podívejte se, s jakou vážností to apoštol zdůrazňuje v 1. Kor. 6,15-20. Tělo věřícího je skutečně a natolik chrámem Ducha Svatého, že jestliže věřící setrvává dále v hříchu a pokračuje v znesvěcování tohoto chrámu, **Bůh k tomu nebude moci nečinně přihlížet. Bude-li ten věřící odmítat pokorit se, je možné, že Bůh zkazí (zničí) jeho tělo, které je tím chrámem. Proto apoštol říká, že v Církvi jsou mnozí slabí a že velký počet jich zesnul!** (1. Kor. 11,30)

Možná, milý čtenáři, že nejsi poučen o všech těchto věcech, ale budeš-li studovat Písma, uvidíš, že je to skutečně tak. Nepřítel má spadeno zvláště na mladého křesťana a je stále připravený škodit mu, je lstivý a mocný a používá celou řadu různých pokušení. A nikdo z nás není uchráněn ani ošklivých žádostí, které máme nenávidět. Kdybychom byli přenecháni sami sobě, neměli bychom vůbec žádnou sílu, a nemohli bychom vzdorovat ani nejmenší z nich. Jak důležité je tedy znát naši Skálu a vědět, že jednak máme v nebesích Pána, který nikdy nepřestává orodovat za nás, jednak zde na zemi Ducha Svatého, který řídí náš boj.

Právě tak jako nemohl být žádný kompromis mezi Izraelem a Amalechem, nemůže být, milý mladý čtenáři, ani mezi tebou a žádostmi těla, které vedou boj proti duši. I kdyby měl nad tebou v budoucnosti Amalech někdy zvítězit, kdybys povolil hříchu a padl, Duch Boží ti ukazuje, že máš Přímluvce u Otce, který tě zastupuje; kéž bys jen více znal a oceňoval Jeho činnost v svůj prospěch. Zjistíš, že On je věrný a spravedlivý, aby ti odpustil tvé hříchy a očistil tě od jakékoli nepravosti. Jestliže tě hřích přemohl, nesmíš zanedbat vyznat to Otcí. Kéž by nám On všem dával vítězit vírou! „*Všechno zajisté, co se narodilo z Boha, přemáhá svět; a to je to vítězství, které přemohlo svět, víra naše*“ (1. Jan. 5,4).

A tak boj v Rafidim nám vzácným způsobem ukazuje, jak můžeme nad hříchem a světem vítězit. Budeš-li bojovat a opírat se o zákon, utrpíš porážku; budeš-li bojovat podle pravidla víry, zvítězíš. A podle toho, zda tvé ruce jsou svěšené a visí dolů, anebo vztažené, budeš klesat nebo vítězit. A vám, kteří už máte za sebou větší kus cesty putování, chci položit na srdce a

na svědomí: Zda jsme nevitězili, když jsme vzhlíželi k Bohu, a naopak zase zda jsme nepadli, když jsme se sami rozhodli něco udělat, co se nám zdálo nejlepší? Jak mnohých let starostí a trápení by uchránil Boží dítě život jednoduché, prosté víry! Nechtěl bys tedy, milý mladý křesťane, strávit svůj krátký čas ve svaté, šťastné, oddané službě Bohu? Pak nedůvěřuj tělu; nikdy nevěř sobě a nespolehej na sebe. Stále se modli – vždy a všude. Připomínej si, že jsi chrám Ducha Svatého; On za tebe prosí. Zmrtvýchvstalý veliký Nejvyšší kněz je tvůj zástupce; Bůh je na tvé straně. A když tě provádí kázní, tedy jen proto, že tě miluje. Nezapomínej, že ani na chvíli nejsi chráněn před pokušením kromě chvil, kdy cele důvěřuješ Pánu. Amalech přitáhl brzo po odpočínutí, po manně a vodě ze skály. I v dobách největších požehnání, když jsme plní Krista – naší nebeské manny a naše srdce odpočívají v Bohu, nám může hrozit nečekané nebezpečí! Bděte, modlete se, plně důvěřujte. „*Tomu pak, který mocen jest zachovati vás bez úrazu (fr. př.: ostříhati vás bez klopytání) a postaviti před obličejem slávy své bez úhony s veselím, samému moudrému Bohu, Spasiteli našemu, (budiž) sláva a velebnost, síla i moc, i nyní, i po všechny věky! Amen*“ (Juda 24.-25. verš). (konec třídílného cyklu)

Selected Writings of Charles Stanley, 1983, Volume II, Bible Truth Publishers, Denver (USA), str. 104-112; ME 1925/128-136

Vůbec se nebál lidí

John Knox (1505-1572), Kalvínův žák, který přeložil Bibli, a jenž s železnou rozhodností a přemáháním téměř nezdolatelných těžkostí, kladených mu do cesty zvláště vládou, uvedl do Skotska reformaci, se vůbec nebál lidí. Svým životem skutečně dokazoval, co jednou napsal v dopisu: „Nebojíme se žádné moci nepřítel, pohrdáme – důvěřující Bohu – všemi, ať mají jméno císařů a králů, andělů či ďáblů.“ Proto hrabě James, Earl of Morton, kterého parlament v Edinburghu pověřil vládou, nemohl u hrobu tohoto reformátora vylíčit jeho charakter lépe než slovy: „Zde leží muž, který se nikdy nebál tváře člověka.“ Ale tajemstvím jeho neohroženosti nebylo spoléhání na vlastní sílu, nýbrž hluboká Boží bázeň. Věřil v pravdu Písma: „*Jistěže jsou marnost synové lidští, a synové mocných lživí. Budou-li spolu na váhu vloženi, lehčejší budou nežli marnost (nebo: dech)*“, a uskutečňoval i předcházející verš: „*Nadějí v něm (= v Bohu) skládejte všelikého času, ó lidé, vylévejte před obličejem jeho srdce vaše, Bůh útočiště naše*“ (Ž. 62,10+9).

EuE 1962, č. 1, 3. str. obálky

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 2,33-35

„*Otec pak a matka jeho divili se těm věcem, které praveny byly o něm.*“ (33. verš) Nejprve se zdá, jako by po úžasných věcech, které viděli a slyšeli, byli připraveni očekávat stejně velké věci; jenže my pro tvrdost našich srdcí těžko chápeme slavné skutečnosti, které nám Bůh chce sdělit. Copak si Maria nepřipomínala, co jí zjevil anděl, jako i sdělení učiněná Zachariášovi a prorocký chvalozpěv, který tento vyřkl, když mu byla navrácena schopnost mluvit? Ukazuje nám to, jak mnoho lži a nevědomosti je v modlářské úctě, jejímž je ona předmětem v křesťanstvu. Nezávisle na skutečnosti, že Hospodin řekl: „*Pánu, Bohu svému, budeš se klaněti, a jemu samému sloužit*“ (Luk. 4,8), v Marii nebylo nic, co by mohlo zavdat příčinu, aby byla uctívána. Byla matkou Spasitele, a není nic, co by mělo být přidáno k této poctě, které se jí dostalo od Boha a co způsobilo, že ve svém chvalozpěvu řekla: „*Aj, od této chvíle blahoslaviti mne budou všechna pokolení*“ (Luk. 1,48). Maria byla zbožná žena, předmět Božího milosrdenství, avšak byla to žena, která také potřebovala Boží spasení, jak sama říká: „*Veselí se duch můj v Bohu, spasiteli svém*“ (Luk. 1,47). Navíc projevila při nejedné příležitosti neznalost Božích myšlenek, kterou se vyznačujeme všichni, když jsme bez pomoci Jeho milosti a Jeho Ducha. Proto je naší povinností vždy ukazovat, jak falešná je úcta vzdávaná lidmi Marii a jaká urážka se tím děje Boží slávě.

„*I požehnal jim Simeon, a řekl Marii, matce jeho: Aj, položen jest tento ku pádu a ku povstání mnohým v Izraeli, a na znamení, kterému bude odpíráno.*“ (34. verš) S jakou moudrostí jedná v té chvíli Simeon! Nežehná tomu nemluvnátku, ale bere je do svých rukou a děkuje Bohu. Skutečnost, že vzdává chválu Bohu, dokazuje, že v tom děťátku vidí Boha zjeveného v těle. Na druhé straně však žehná rodičům, avšak ne Tomu, kterého má ve své náruči, a Jehož slávě rozumí. Větší je ten, kdo žehná, než ten, komu je žehnáno, praví Písmo (srov. Žid. 7,7). Nesmírná vyvýšenost Osoby Božího Syna, který přišel v nejhlubším ponížení, nedovolovala Jeho služebníku, aby se nad Něho vyvýšil, kdyby nad Ním vyslovil Boží požehnání, jak to učinil v případě Josefa a Marie.

Třebaže požehnání způsobené přítomností Krista na této zemi bylo velké, Bůh tím uvedl srdce člověka na zkoušku. Jeho přítomnost odhalovala myšlenky lidí a tím byla příčinou pádu mnohých z nich, zatímco jiné pozdvihla ze stavu nízkosti a mravní sešlosti. Simeon, poučen Bohem,

chápe, co způsobí uprostřed lidu pohříženého v hříchu přítomnost nejvyššího dobra. Ježíš se měl stát příčinou pádu těch, kteří Ho zavrhli. Jejich vina byla tím větší, že Bůh mezi ně přišel v Osobě Svého pokorného, dobrotvivého Syna a chtěl je spasit.

I dnes je ještě evangelium těm, „kteří hynou,... vůně smrtelná k smrti“ (2. Kor. 2,16). Je-li zvěstováno, tedy ty osoby, které se zdály být milé a tiché, se rázem ukazují být plné nenávisti proti Bohu a proti Jeho dětem. Bylo tomu tak i tenkrát, když Boží Syn přišel na tuto zem. „Svět ho nepoznal. Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho“ (Jan 1,10.11). Přišel k povstání mnohým v Izraeli. Celní (tj. publikáni) a hříšníci, poněvadž často byli hotovější pokořit se, předcházeli samospravedlivé do Božího království (Mat. 21,31.32).

„A na znamení, kterému bude odpíráno.“ Od okamžiku, kdy Spasitel stanul na této zemi, satan rozpoutal veškerou svou moc, aby Ho ze světa zapudil. Nyní, když Pán opustil tento svět a navrátil se do slávy, nepřítel zaměřuje všechna svá zlovlná úsilí proti Jeho učedníkům. Ježíš nebyl z tohoto světa stejně tak jako oni; proto je svět nenávidí, jako nenáviděl i jejich Mistra. Posloucháme-li Jeho Slovo, vzdáváme Mu čest, která Mu patří; naproti tomu jsme-li nevěrní, připojujeme se svým způsobem života k těm, kteří se stavějí proti Němu a odpírají Mu.

„(A tvou vlastní duši pronikne meč), aby zjevena byla z mnohých srdcí myšlení“ (35. verš). Třebaže se nyní Maria ve svém srdci velice radovala, měla nesmírně trpět, když byla svědkem zavržení a smrti Ježíše skrze hrozné odsouzení, které Mu způsobili zlí lidé. Tak byly zjeveny myšlenky jejich srdcí a jejich nenávist vůči Bohu. Také dnes evangelium, jak jsme už poznamenali, zjevuje mravní stav těch, kteří ho slyší. A tak odpor hříšníků proti Pánu odhalil nenávist člověka proti Bohu, tak hluboce zakořeněnou v srdci padlého člověka, třebaže se obléká do různých forem nábožnosti.

ME 1944/243-246

Jsi Mu vděčný?

Jedna loď, která uvázla při pobřeží a byla bouří napůl zničena, vysílala zoufalá volání o pomoc. Ale nikdo se neodvážil poslat jí třeba jen záchranný člun – tak velice bylo moře rozbouřené.

Dr. Chalmers však ani na chvíli nezaváhal: Skočil do moře. Jednou, dvakrát, třikrát se mu podařilo zachránit vždy jednoho ubohého trosečníka a dostat ho na pevninu. Avšak třetí záchranná akce se mu téměř stala osudnou. Musel pak strávit jistý čas v nemocnici.

O mnoho let později připomněl známý evangelista D. L. Moody tuto trojí záchranu před větším shromážděním, aby tím přiblížil poselství evangelia. Přitom byl upozorněn, že dr. Chalmers je také právě v sále. Moody požádal toho statečného muže, aby přišel na pódium. Chalmers mu vyhověl. Moody ho velice srdečně pozdravil a zeptal se ho, co na něho v těch nezapomenutelných událostech tenkrát nejvíc zapůsobilo. Chalmers odpověděl: „Inu vlastně jen skutečnost, že žádný z těch zachráněných mužů nikdy nepřišel, aby mi poděkoval.“

Možná že jsme nad takovou nevděčností rozhořčeni. Ale zdalipak se nedopouštíme ještě horší nevděčnosti vůči Bohu? Poděkovali jsme Mu a děkujeme Mu dál za darování Jeho jednorozeného Syna? Poděkovali jsme a jsme dále vděčni Pánu Ježíši, který dal sebe samého jako výkupné za všechny? (1. Tim. 2,6) Za všechny, tedy i za tebe!

Oslavujem Tě, Pane, pějem díky,
klaníme se – Tys zemřel místo nás –
s údivem koříme se, Ty jediný
jsi poctil Boha, On Tě poctil zas! (pís. 160)

HuN 1984/246-247

Pokoj s Bohem a Boží pokoj

Přirozený člověk nemá ani pokoj s Bohem a jeho srdce neokouší Boží pokoj. Věřícímu je určeno oboje, a oboje to má, spočívá-li vírou tam, kde i Bůh má Svě odpočinutí: v Kristu a v Jeho díle. Čím slabší však je toto u křesťana, tím slabší bude také přesvědčení o tom a praktické okoušení obou těch druhů pokoje v jeho srdci.

Nejprve bychom se chtěli pokusit odpovědět na otázku: Na čem je založen **pokoj s Bohem**? Mnozí věřící odpovídají na otázku, zda mají pokoj s Bohem, neurčitě a vyhýbavě. Sice doufají, že jednou budou spaseni, ale nemají jistotu, že už nyní jsou Bohem přijati. Domnívají se, že pokoj s Bohem závisí na jejich pocitech; takže tento pokoj pak s jejich pocity stojí či padá. A jak proměnlivé a klamající bývají takové pocity! Ale Bohu buď dík, že náš pokoj

s Ním má lepší a neklamající základ. Je založen na díle Krista, a to jen na tom díle. Nejde ani o to, co jsem, ani o to, co pociťuji, nýbrž jen o to, co je On (Kristus) a co pro mne učinil, a zda Bůh toto pro mne dokonané dílo v úplnosti přijal. Nic není pošetilejší než dívat se do sebe, jde-li o pokoj s Bohem. V této věci jsem já nic neudělal, ba ani nemohl udělat. Avšak mám plně tento pokoj, protože věřím v Krista, který ten pokoj pro mne učinil a smířil mne jednou provždy s Bohem skrze Svou drahou krev. Navěky na kříži odstranil zeď dělící na různě, která mne oddělovala od Boha; byl namísto mne potrestán před Bohem za všechno, co jsem od přirozenosti, i za to, co jsem dělal, takže všechny mé hříchy jsou navěky zahlazeny a zlo ve mně je navždy odsouzeno. Neboť Bůh „*toho, který hříchu nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my učinění byli*“ (elbf. př.: *se stali*) *spravedlností Boží v něm*“ (2. Kor. 5,21). Tato spravedlnost je v Kristu Ježíši požehnaným podílem věřícího; je rouchem, v němž se vždy nalézá před Bohem. Poněvadž Bůh soudí podle Své spravedlnosti, nemůže soudit věřícího z jednoduchého důvodu, že nemůže soudit sebe sama. A protože Bůh je spravedlivý, nemůže přičíst věřícímu žádný hřích, neboť už je všechny přičetl Svému Ručiteli na kříži. „*Blahoslavený muž, kterému Pán nepočítá hříchu.*“ (Řím. 4,8) A toto blahoslavství je slavnou výsadou každého opravdového věřícího.

Bůh ve Své nekonečné lásce v Kristu Ježíši sestoupil nejen do hloubky mé zkaženosti a vypořádal se s veškerou mou bídou a mými potřebami, nýbrž také mne ze všeho toho spasil a mne, oděného Jeho vlastní spravedlností, přesadil v Kristu do Své přítomnosti, takže nyní každý nepřítel, každý žalobce musí navždy mlčet. Tou spravedlností, v níž je věřící před Bohem, je sám Kristus, který se nám stal moudrostí od Boha, i spravedlností, i posvěcením (elbf. př.: svatostí) i vykoupením (1. Kor. 1,30); my jsme se v Ném stali Boží spravedlností.

Jak požehnaná je to pravda! Jak vzácné evangelium! Můj pokoj s Bohem tedy má pevnější základ, než jakým jsou mé pocity. Mám pokoj s Bohem, protože ho učinil Kristus; mám pokoj, protože Kristus vydán jest pro hříchy (mé), a vstal z mrtvých pro ospravedlnění (mé) (srov. s Řím. 4,25). Ano, Bůh skrze vzkříšení Krista sám vydal svědectví, že přijal Jeho oběť, že je tou obětí oslaven a pro mne je vše vyřízeno. „*Pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Ježíše Krista*“ (Řím. 5,1).

Ale co je **Boží pokoj**? Je to blahý pokoj, který je v samém Bohu. „*Převyšuje všeliký rozum*“ (Fil. 4,7). Jakou je pro nás milostí a jakou výsadou, že ho můžeme mít a okoušet! Pán Ježíš řekl posledního večera Svým učedníkům:

„*Pokoj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám*“ (Jan 14,27). Jak málo je však těch, kteří okoušejí tento pokoj! Může být jen tam, kde je praktické obecenství s Bohem, a toto obecenství závisí především na třech věcech:

Nejprve musím vírou pochopit, že v díle Krista byla vyřízena každá otázka ohledně mého hříchu, že v Jeho oběti nejen byly zahlazeny všechny mé hříchy a má přestoupení, nýbrž že také hřích, ono zlo, které přebývá v těle, byl navždy odsouzen, takže mohu s apoštolem vítězně říci: „*A proto není již žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši*“ (Řím. 8,1).

Za druhé musím poznat, že už více nejsem před Bohem v těle, ale v Duchu a v Kristu, v tom Zmrtvýchvstalém: „*Jaký jest on, taková i my jsme na tomto světě*“ (1. Jan. 4,17); dále že přes své nedostatky a chyby jsem plně milován: „*Aby poznal svět, že jsi je miloval, jakožs mne miloval.*“ – „*Neboť sám Otec miluje vás.*“ – „*Jako miloval mne Otec, i já miloval jsem vás*“ (Jan 17,23; 16,27; 15,9).

A za třetí musím v různých situacích a těžkostech všechny své starosti úplně uvrhnout na Něj. „*O nic nebudte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost* (elbf. př.: *pokornou prosbu*) *s díkůčiněním prosby vaše známy* (= oznamovány) *buďte Bohu. A pokoj Boží, který převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich* (elbf. př.: *mysli vaší*) *v Kristu Ježíši*“ (Fil. 4,6.7). Bůh přijímá naše starosti, abychom mohli mít Jeho pokoj.

Okoušení Božího pokoje v našem srdci tedy závisí na našem praktickém obecenství s Bohem. Jsou však dvě věci, které mohou snadno toto požehnané obecenství přerušit anebo oslabit: znečištění myšlenkami, slovem nebo skutkem z nedostatku bdělosti, a nedostatek úplného oddělení od světa a od jeho podstaty. Ve všem tom je pro mnohé věřící zdroj jejich různého nepokoje a nedostávajícího se pokoje. Obecenství s Bohem vyžaduje očištěné a nerozdělené srdce. Jsme-li nedbalí, pokud jde o naše očištění, anebo lhostejní k oddělení od zla, nemůže naše srdce být šťastné v Božím obecenství a nemůže okoušet Jeho pokoj.

Ještě jednou tedy: **Pokoj s Bohem** není závislý na nás. Byl způsoben krví Krista na kříži (Kol. 1,20) a je podílem všech věřících. **Boží pokoj** anebo správněji okoušení tohoto pokoje závisí na poznání a uskutečňování toho postavení, do něhož jsme přivedeni v Kristu, a dále na praktickém souladu s Božími myšlenkami a s Boží vůlí.

Andrew MILLER:

Myšlenky o 84. Žalmu

(pokračování)

„Kteří jdouce přes údolí moruší (elbf. př.: údolí slz), za studnici je sobě pokládají, jež i požehnáním přiodívá raný déšť“ (7. verš Karaf. opr. př.). Taková je Boží cesta: vyvést nás ze světa; proto musí být doprovázena zkouškami pro tělo. Satan je kníže tohoto světa, třebaže je to poražený kníže, a musíme stát proti němu a jeho říši. To nebývá lehké. I nejsilnější svazky, které nás pojí s obyvateli tohoto světa, musí být zpřetínány a často zrušena i nejužší pojítka srdce. Proto označení „údolí slz“ je naprosto oprávněné. Cesta mnohých křesťanů bývá často dlouhou dobu smáčena slzami. Trochu méně věrnosti a rozhodnosti by ji možná učinilo snesitelnější, avšak jakákoli nevěrnost v tomto směru brání dobrému Božímu dílu v duši a kazí její počáteční štěstí. Musí být dán výhost modlám srdce, srdce musí být plně a bezvýhradně vyhrazeno Kristu. Možná že při tom budou téci na každém kroku slzy; ale taková je cesta na Sion. Ani nejduchovnější a nejoddanější křesťan mezi lidem Páně se nemůže vyhnout zkouškám údolí slz.

Mohu zde upozornit na dva případy z Písma: na apoštolův trn v těle a na zármutek v domě sester v Betanii. Trn (osten) v těle byl pro velkého apoštola jistě velice pokořující. Plyne to z jeho vlastních slov Galatským: „*A pokušení mé na těle mém nebylo u vás málo váženo, ani opovrženo*“ (Gal. 4,14). Musel být postižen určitou slabostí či neduhem, který mu při kázání Božího slova působil pohrdání. Jistě si myslel, že mu to bude při konání služby velkou překážkou; ale musel se naučit, že největší překážkou je **tělo**, jde-li o to, abychom byli Pánu a Jeho dílu opravdu užiteční. Apoštol třikrát prosil o odstranění toho trnu, jak se o tom dočítáme v 2. Kor. 12: „*A abych se vysokostí zjevení nad míru nepozdvihl, dán jest mi osten do těla, anděl satan(ův), aby mne zašijkoval* (elbf. př.: *aby mne bil pěstmi*), *abych se nad míru nepovyšoval. Za to třikrát jsem Pána prosil, aby to odstoupilo ode mne*“ (7-8. v.).

Jak vážné a důležité poučení je v tom pro všechny služebníky Páně! Tělo je nenapravitelně špatné. Dovede k zlému používání i nejryzejší projevy Boží milosti. Pavel by se mohl chlubit, že byl vtržen do třetího nebe, tam, kde kromě něho ještě nikdy nikdo nebyl, ale Pán ve Své neskonale milosti předešel tomu nebezpečí, které stále hrozilo Jeho věrnému služebníku, tím, že ho pokořoval. Mohl ovšem čelit tomu nebezpečí i jinak, ale použitý způsob

byl cestou Jeho lásky a moudrosti. Pro apoštola to byla bolestná lekce, ale bylo jí třeba. Vidíme z toho, že tělo je i u nejnvýznačnějších a nejvěrnějších svědků v jejich službě jenom překážkou. Jak velice je tedy třeba odsuzovat starou přirozenost a každodenně se rozmáhat a růst v milosti tím, že se sytíme z plnosti Krista!

Údolí pokoření a hoře se stalo apoštolovi místem požehnání: „*Ale on mi řekl: Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci (= v slabosti) dokonává se*“ (9. verš). Jakmile uslyšel tato slova milosti, apoštol už víc neprosil o odstranění toho trnu. Nyní se naopak chlubil tím, co mu bylo tak bolestné a co ho pokořovalo: „*Nejraději tedy chlubit se budu nemocmi svými, aby ve mně přebývala moc Kristova*“ (9. verš). Nyní odpočíval v lásce, která pro něho všechno zařídila, a také ve všedostatečnosti Pána, který byl s ním. A tak shledal, že údolí slz se mu stalo pramenem velkého požehnání; časný déšť shůry ho přiodíval požehnáními. Když byl vtržen do třetího nebe, našel tam Pána, a když se zase vrátil na zem, našel i zde téhož drahého Pána. Jaká to byla blízkost, jaké důvěrné obcenství s Pánem! Znal Ho nyní v nebi i na zemi, na výsosti i v hlubině. A jaká to byla zkušenost: člověk v Kristu je vtržen do třetího nebe, a Kristus je s člověkem na tom místě, kde se ukazuje slabost a bída přirozenosti! Nicméně Pavel se nalézal v údolí slz; ale on si z něj dělal pramen, zatímco byl dále zahrnován (přikrýván) požehnáními z nebe. Tak se i nám dostává převelkého požehnání z událostí a okolností, které nás pokořují, ale také poučují, že pro Pána není nic příliš těžké nebo nemožné.

Také sestry v Betanii trpěly pod tlakem svého soužení. V hluboké zkoušce počítaly s láskou a soucitem Pána. Poslaly k Němu a vzkázaly Mu: „*Pane, aj, ten, kterého miluješ, nemocen jest*“ (Jan 11,3). Ale namísto aby Pán odpověděl na naléhavé přání jejich srdcí, zdá se spíše, jako by se od nich odvrátil a šel někam jinam. Takové prodlévání bývá často těžkou zkouškou pro víru a trpělivost. Ale On je tím učil, aby vyčkaly na Jeho čas a vytrvale spoléhaly jen na Něho. Nám nenáleží podněcovat Pána k nějakému spěchu. „*A jak uslyšel, že nemocen byl, tehdy pozůstal za dva dny na tom místě, kde byl. Potom pak dí učedníkům: Pojdme zase do Judstva.*“ (6-7. verš) Tu obklopily obě sestry hluboké vody; procházely skutečně údolím slz.

Jenže Pán se nemůže měnit. Tuto vzácnou pravdu jistě také znaly obě sestry. Ale jejich city byly mocnější než jejich víra; jejich srdce podléhala tlaku okolností. A tak téměř káraly Pána za to, že ihned po jejich prosbě nespíšil a nepřišel k nim. Obě Mu řekly, když pak konečně přišel: „*Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel*“ (21. a 32. verš). Ale Jeho mysl nyní

plnily větší věci, než jen uzdravení jednoho nemocného. Stačilo, aby řekl jen několik slov, právě tak jako při jiných příležitostech, a Lazar by byl uzdraven; Pán jednal „*pro slávu Boží, aby oslaven byl Syn Boží skrze ni*“ (4. verš). A když přišel pravý čas, zaujal Svě místo na dějišti smrti v moci a slávě vzkříšení. Lazar byl mrtev, obě sestry oloupeny a bez potěšení, ale Pán stačí na všechny jejich těžkosti. Celý výjev je naplněn Jeho slávou. Otevřená hrobka, Lazar vycházející z ní – vše zrcadlí Jeho slávu jako Božího Syna. Ono zavolání: „*Lazare, pojd' ven!*“ proniká do hlubin hrobu a spící prach se probouzí. Jaké to bylo svědectví pro nevěřící Židy! Jaké pokárání nevěře Marty a Marie, ano, i veškeré naší nevěře v době utrpení a pláče. On dává život, křísí z mrtvých, oslavuje Boha a mísí Svě slzy se slzami truchlících. V tomto úžasném výjevu spatřujeme nejplnější rozvinutí Boží všemohoucnosti, ale také nejněžnější hnutí lidské lásky. Jak je tu odpověděno na všechny potřeby srdce! Jaká plnost požehnání se vylévá shůry na všechny poutníky, ať staré, nebo mladé, na jejich cestě tímto údolím slz!

HuN 1970/207-211 (pokračování příště, dá-li Pán)

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Jestliže dítě zemře **v útlém věku**, bude pak při vzkříšení patřit k Církvi? Až Pán Ježíš přijde, aby k sobě vzal Svůj lid, budou pak vzaty i děti v útlém věku? Jsou nějaká místa Písma, o něž by se opírala myšlenka, že takové dítě zde zůstane a uslyší pak evangelium království?

Odpověď:

- 1) Děti, které zemřou malé, jsou na základě Kristovy smrti spaseny (Mat. 18,10.11). Avšak neznáme žádné místo Písma, které by mluvilo přímo o jejich spojení s Církví.
- 2) Protože dítě je také dítětem Krista, bude též se všemi těmi, kteří jsou Kristovi, při Jeho příchodu vzato spolu s nimi.
- 3) Není nám známé žádné místo, které by podpíralo myšlenku, že děti v útlém věku (ve věku neodpovědnosti) budou zanechány zde.

EuE 1983/122

Otázka: První Ep. Tesalonickým 4,17 říká: „*A tak vždycky s Pánem budeme.*“ **Kde skutečně** budou Pán a Jeho nebeští svatí během tisíciletého království?

Odpověď (William KELLY): Jistěže v nebeských místech, kde už i nyní je nám požehnáno v Kristu. Ale to nebude překážkou ani všeobecnému vládnutí

nad touto zemí, ani pozoruhodné skutečnosti, že Jeho nohy stanou na Olivetské hoře. Ta hora ještě není rozštěpena a tím je výmluvným svědectvím o tom, co se ještě naplní; ale rozštěpení té hory bude součástí Jím způsobeného vysvobození Jeho tvrdě utlačovaného lidu. Ale to, že Jeho nohy znovu stanou na Olivetské hoře, odkud kdysi vstoupil do nebe, bude jasným svědectvím toho, že On skutečně bude v pokoji vlastnit celou zemi, jak nám to říká prorok.

EuE 1983/121-122

Otázka: Je nějaké místo Písma, které by nám přesně označovalo, kdy a kde bude soudná stolice Kristova?

Odpověď (William KELLY): Velkou důležitostí soudné stolice Krista je, že každý svým časem a na příslušném místě bude zjeven a podá počet z toho, co činil, když byl (na zemi) ve svém těle. Svatí a hříšníci budou zjeveni v různých časových obdobích. Mám za to, že nebeští svatí budou zjeveni v nebi, krátce před svatební hostinou Beránka, tj. po delší době po našem vtržení do nebe, ale krátce předtím, než se s Kristem zjevíme ve slávě. Neboť co jiného by znamenalo, že nevěsta se připravila (srov. Zjev. 19,7.8)? Každému je tedy určeno místo pro zjevení se v Jeho království. Jen na tomto místě je zřejmá souvislost s předmětem otázky a je vzácné a jímající srdce, že budeme zjeveni právě tehdy. Zjevení zlých lidí bude před velkým bílým trůnem ve Zjevení 20. To však pro ně bude znamenat soud.

EuE 1983/121

Otázka: Neučí nás Ev. Matouše 13,5.6, že věřící přesto může ztratit věčný život?

Odpověď (William KELLY): Nebyl by to **věčný** život, kdyby mohl být ztracen. Zvířecí život může skončit, avšak **duše člověka je nesmrtelná, protože ji vdechl Bůh** (1. Mojš. 2). Oč méně může být ztracen onen život, který věřící nejen bude mít, ale už ho má v Kristu, Božím Synu!

Co znamená vzejítí a „shoření“ toho, co bylo zaseto na kamenitou půdu, vysvětluje Pán ve 20. a 21. verši. Pouzí vyznavači Jeho jména mají před sebou jen jednu cestu zkázy:

- 1) Satan dělá překážky, aby Boží slovo neproniklo do srdce (19. verš);
- 2) tělo přijímá Boží slovo s radostí, tj. bez zkoušení svědomí před Bohem, a proto se ho, když přijdou zkoušky, stejně rychle zase vzdává (20. a 21. verš);

- 3) Strasti tohoto života a oklamání bohatství udušují Boží slovo. Je to svět (22. verš). Ale ten, kdo slyší s vírou, není už více kořistí satana, nýbrž nese ovoce, třebaže i tehdy mu tělo a svět mohou činit překážky, aby nenesl stonásobné ovoce.

EuE 1983/120

Otázka: Kdo jsou osoby v Ep. Židům 6,4-6 a co znamenají jednotlivé verše?

Odpověď (Emil DÖNGES): U zmíněných osob, jejichž odpadnutí je považované za možné, jde o křesťanské vyznavače z židovstva. Z 9. verše je jasné, že to nebyli příjemci tohoto dopisu (epištoly). Poslyšme, co je o nich řečeno:

- 1) Byli jednou osvíceni a okusili nebeský dar. – Měli tedy světlo či poznání o tom, že to, co přineslo křesťanství, byl „nebeský dar“ a oni ho okusili. Avšak určitý dar někdo může jako takový poznat a okusit, aniž ho pro sebe učiní trvalým vlastnictvím.
- 2) Doslovně je řečeno, že „se stali účastnými Ducha Svatého“ (elbf. př.), přičemž u „Ducha Svatého“ chybí člen. Kdyby tam byl, znamenalo by to, že Duch Svatý si v nich osobně učinil příbytek jako pečeť toho, že se stali Božími dětmi (Gal. 4,6; Řím. 8,16) a jako „závdavek dědictví našeho, na vykoupení toho, co jím dobyto jest“ (Ef. 1,13.14). Toto se o pouhých vyznavačích nepraví. „Účastni Ducha Svatého“ znamená pouze, že byli přítomni působení a požehnání Ducha Svatého. Toto místo mluví o Duchu Svatém jako moci, která je přítomna v křesťanství, ale nemluví o Něm jako o „životě“.
- 3) Oni okusili – a to za působení a pod požehnáním Ducha Svatého – „dobrého Božího slova, a moci (elbf. př.: *záračných skutků*) věku budoucího“ (5. verš). Také zde je pro ty lidi znovu příznačné slovo „okusili“. Mnozí ze světa dnes slyší vzácné evangelium, „dobré Boží slovo“, kázané v moci Ducha Svatého. Okoušejí je, abychom tak řekli, a jsou přítomnosti „Ducha Svatého účastni“, ale nejsou spaseni. Někdo může okusit určitý lék, ale nemusí ho spolknout, takže ten pak vůbec nemůže prokázat svou uzdravující sílu. Jak mnohé dítě nechce přijmout lék, ale vyplivne ho. A v tomto nebezpečí byli i oni lidé.

Chystali se vzdát se zase celého křesťanství jako něčeho klamného – opustit to jako něco, co je nepravdivé, a tedy „odpadnout“ a s mnohým očekáváním se vrátit zpět k židovství. Tím veřejně zavrhli jedinou možnost Božího spasení a ukřižovali jaksi „Syna Božího (pro sebe)“ jako falešného Me-

siáše, to znamená, že znovu učinili totéž, co před nimi udělali Židé jako národ. Jestliže se tedy vzdali toho „nového“, tedy všechny prostředky, které Bůh použil, nezpůsobily nic. Nuže jestliže někdo udělal něco takového, ukřižoval sám pro sebe podle své vlastní vůle Božího Syna. Dříve patřil k tomu lidu (národu), který se provinil smrtí Božího Syna, avšak tím, že přijal křesťanské učení, uznal hřích, kterého se dopustil jeho národ, a uznal Pána Ježíše jako Mesiáše. Ale tím, že se znovu navrátil k židovství, dopustil se toho zločinu vědomě a s plnou vůlí.

Tak hrozné to bylo proto, že okusili a viděli „*moci*“ (= zázračné skutky) *věku budoucího*“, tj. tisíciletého království! Tyto divy ukazovaly na plné a slavné vysvobození, k němuž dojde v budoucích časech, až triumfující Mesiáš, Boží Syn, úplně zničí všechnu moc nepřítele. Nic z toho, co je řečeno o těchto Židech, neukazuje, že by byli Božími dětmi.

Pokud jde o slovo „*obnoviti se*“ (6. verš), můžeme mít právem za to, že toto slovo zde může znamenat pouze: „přivést zpět“ resp. „znovu přivést k pokání“. Avšak vůbec nemůže dávat pokání před „jiným“ Mesiášem jako Božím Synem, Pánem Ježíšem. A jestliže oni tedy od Něho odpadli a očekávali jiného Zachránce (Vysvoboditele), bylo nemožné (nemožné pro Boha i pro lidi), obnovit je k pokání, neboť jiný Mesiáš než sám Pán Ježíš nebyl a není.

Ale v 9. verši pisatel tohoto listu mluví o pravých věřících a nazývá je „milovaní“. O nich se nadál (podle elbf. př.: byl přesvědčen o) „*lepších věcí a náležitých k spasení*“. Oni dokazovali svou lásku k Jeho jménu, a Bůh jistě na jejich práci nezapomněl.

EuE 1983/185-188

Myšlenky:

Nic se nevyrovná dovednosti ďábla, s níž dovede poskytovat dobré důvody pro zlé činy.

ME 1991/35

Aby nám Bůh mohl dát nové světlo, je třeba, aby náš praktický život byl na úrovni toho světla, které jsme už dostali předtím.

ME 1992/302

Když jsme chybili, ihned svou chybu vyznejme. Nevlácejme s sebou nevyřízené věci.

ME 1992/199

Maria pochopila, že potřebuje Pána více nežli On ji, zatímco Marta si myslela, že Pán ji potřebuje více nežli ona Jež.

ME 1992/128

Nezapomínejte, milí bratři, že ať jsou roztržky, které nepřítel – k našemu vlastnímu a hlubokému pokoření – rozsel mezi námi, jakékoli, naším svědectvím je **jednota Kristova těla** a že všechno, co by směřovalo k našemu přizpůsobování různým nezávislým sektám křesťanstva, by bylo naprostým popřením a ztrátou tohoto svědectví.

Henri ROSSIER, ME 1928/83

MILOST A PRAVDA

Jan 1,17

Ročník: 4

1995

číslo: 11-12

John Nelson DARBY:

Čím je Kristus mému srdci

(úryvek)

Každou službu by vždy měla doprovázet hluboká, osobní touha po větším a trvalejším obcenství (působeném mocí Ducha Svatého) s OSOBOU KRISTA. Co není výsledkem osobní lásky ke Kristu a obcenství s Ním, nemůže mít cenu. Můžeme znát Písmo, být schopni kázat s pozoruhodnou výřečností, s výmluvností, která je možná osobami, které to nepodrobí zkoušce, považovaná za určitou moc, avšak jestliže se naše srdce nenapájí z vod, které plynou z Krista – nejsou-li prodchnuta a posilována zakoušením Kristovy lásky, všechno rychle pomine jako nějaký záblesk, anebo se rozptýlí jako dým. Poznal jsem, a stále více poznávám, že nemohu nalézt uspokojení ani v sobě, ani v druhých. Jedinou touhou mého srdce je podobnost Kristu, hluboké, trvalé, skutečné a Bohem působené obcenství s Pánem a Mistrem. Pohrdám nestálostí a rozmarností lidí; bojím se jejich názorů; odvracím se od jejich sporů; pokládám všechny jejich „-ismy“ za věci nehodné; ale toužím poznávat stále víc vzácnou Osobu Krista, Jeho dílo a Jeho slávu. A pak, jistě, žít pro Něj: pracovat, vydávat svědectví, kázat, modlit se, a vůbec – všechno dělat pro Krista, a dělat to skrze dílo milosti ve vlastním srdci.

ME 1991/56

Šíje skloněné k službě Pánu

(Nehemiáš 3,5)

Mnozí lidé jsou příliš leniví a tvrdošijní, než aby sloužili druhým. Při stavbě zdi v Jeruzalémě (Neh. 3) byli takoví i mezi navrátivšími se Židy; byli to urození z Tekoe. O nich je řečeno, že „nepodklonili šíje své k dílu pána

svého“. Tento výraz je pozoruhodný. Abychom obdrželi jho k službě, musíme sehnout šíji. Skloněná šíje je opakem tuhé šíje a tvrdého srdce, které jsou obrazem pýchy a nezávislé mysli. Takoví se vzpírají a nechťejí být vedeni někým jiným, nelibě nesou všechno, co nepochází z nich samých. Vidíme to v dějinách Izraele. Ale i v našich srdcích se až příliš často ukazují takové pocity.

Tato pyšná mysl se ukazovala v srdcích oněch urozených z Tekoe, když bylo třeba jejich pomoci. Jejich „povýšená vznešenost“ se dívala s nemalým pohrdáním na skupiny kameníků a dělníků, které s opravdovým zájmem pracovaly mezi troskami svého milovaného Siona. Pyšně stáli stranou. – Kdyby je někdo vybídl, aby dělali něco velkého, nedrželi by se stranou. – Jistě by se cítili zahanbeni před svými pyšnými sousedy, Sanballatem Choronským, Tobiášem, služebníkem amonitským a Gesemem Arabským, kdyby je tito viděli nosit koše plné malty anebo přitesávat kameny k opravování pobořených zdí Jeruzaléma. Ne, toto v jejich očích vůbec nebyla práce pro ně.

Ale můžeme být ujištěni, že Hospodin, který měl Své oči upřené na pilnost synů mísičů mastí a dcer Sallumových (viz Neh. 3,8 a 12), nepřehlédl ani pýchu a ješitnost těchto výše postavených. Ale musíme ty vzdorovitě lenochy přenechat jejich odplatě.

Nyní se však, milí bratři, podívejme sami na sebe! Nikdy bychom se neměli stydět, kdyby nás někdo viděl při vyspravování staré zdi, kterou nepřítel pobořil. A jaké trhliny se mu podařilo udělat v Božím domě! Jako byl Jeruzalém, ačkoli zničen a zruščen, stále ještě Božím městem, městem velikého Krále, tak je i Boží Církev, třebaže zpustlá, Božím domem. Přilož ruku, ať jsi bratr nebo sestra, k opravování zdi, zpevnuj trvanlivé věci!

Je velice poučné, když vidíme, jak celá řada pomocníků Nehemiáše opravovala právě tu část zdi, která se nalézala proti jejich domu. Naše první služba by měla patřit věřícím, mezi nimiž žijeme. V 1. Ep. Petra 5,2 čteme: „*Paste stádo Boží, které při vás jest.*“ Bděme, aby chodilo po „starých stezkách“, dbajíce na 20. verš z Ep. Judy: „*sami se vzdělávající na té nejsvětější víře své*“.

Nyní je „čas stavění“, „čas shromažďování kamení“, „čas hojení“ (Kaz. 3). Když toto děláme, musíme se „*ostříhat v lásce Boží*“ (Juda 21), protože je to láska, která vzdělává (1. Kor. 8,1).

Nezapomínejme tedy na naučení, že k službě máme používat nejen ruce, ale že také máme k dílu sklonit šíji: „*Vezměte jho mé na sebe, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem*“ (Mat. 11,29 viz též 2. Tim. 2,24. 25).

Často se stydíme za práci, kterou nám Bůh ukládá dělat. Máme obavy, aby nás nějaký „Tobiáš“ neviděl se zednickou lžící a s maltou, jak stavíme pobožené zdi. Ale když nám takový úkol dává Pán, co potom? Chceme se více líbit Pánu nebo lidem?

GuF 1935/138-140

Znějící zvon

Láska tvoří podstatu, vlastní život křesťanství, a tam, kde chybí, nemůže se tento rozvíjet. Význačný dar má v sobě něco velmi přitažlivého, hluboké poznání různých tajemství Písma svatého má vysokou cenu a obětavá povaha působí spontánní obdiv.

A přesto jsou všechny ty tři věci – bez lásky – jako oblaky bez deště, studna bez vody. Andělský jazyk uchvacující výřečnosti může velice nadchnout lidi a tisíce posluchačů možná lpí na rtech toho, kdo ho má, a oslavují moc jeho slov. Naproti tomu přecházejí bez povšimnutí tichého, skromného křesťana, který se den co den pilně snaží s láskou sloužit Pánu při těch, kteří po stránce těla nebo duše potřebují jeho službu. Takové věci se zdají lidem sotva hodné povšimnutí, ale jak odlišně je posuzuje Bůh! Všechno, co tolik okouzluje člověka, je před Ním možná jen prázdný zvuk stejně pomíjející, jako vznikl. Naproti tomu vše, co nese Boží pečeť ovoce Ducha, bude před Ním trvat navěky. Ano, „*Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn jsem měď zvučící aneb zvonec znějící*“ (1. Kor. 13,1).

HF 1972/197-8

Země svatá

Bázeň a oddělení

Ve 2. Mojžíšově knize nalézáme něco velice důležitého, co si zaslouží dobrého povšimnutí. Bůh tam řekl Mojžíšovi u hory Orébu: „*Nepřistupuj*

sem. Szuj obuv svou s noh svých; neboť místo, na kterém stojíš, země svatá jest.“

Do Páně přítomnosti nesmíme vstupovat s botami, na nichž ulpěl prach pouště. Místo, kde On je přítomen, je svatá země. Proto tam musíme přicházet s velkou bází a ve stavu svatého oddělení.

Zvláště bychom na to měli myslet, jsme-li shromážděni ke jménu Pána Ježíše. Čím je to, že tón v našich shromážděních bývá tak nízký? Co je příčinou, že se vyskytuje určitá otupělost a duchovní suchopárnost, když jsme shromážděni k velebení? Proč bývají modlitby a děkování často tak daleké toho, čím mají být? Proč se tak často nedostává pravého charakteru velebení?

Nehodně

Mnohý přichází se srdcem, které je ještě plné všelijakých světských a pozemských myšlenek. Tato sestra přemýšlí o své domácnosti anebo myslí na své děti; onen bratr se nemůže ve svém nitru odpoutat od své práce. Někteří dokonce přijdou se znečistěným svědomím, které se neodsuzovalo v Božím světle. A je-li tomu tak, tedy tito všichni se nepřipravili na vstoupení do místa Boží přítomnosti. Jdou do shromáždění Páně jako na nějaké obyčejné setkání. Jak by pak na něm mohlo spočinout Boží požehnání? Přicházíme-li takto do shromáždění k velebení, není možné, aby se srdce povzneslo na vysokou úroveň svatyně, kam máme z milosti přístup. V takovém případě je srdce odváděno k obyčejným, všedním věcem, anebo k věcem tohoto světa. Každý z nás by se nad tím měl zamyslet a říci si, zda to není i jeho případ. A pokud ano, je třeba, abychom se proto před Pánem kořili a odsuzovali se, že jsme tak často prodlévali v Jeho přítomnosti nehodně (nedůstojně)!

Především u stolu Páně je to zarmucující! Tam se přece shromažďujeme proto, abychom zvěstovali smrt Pána Ježíše, abychom lámali chléb a pili z kalicha víno na Jeho památku. Tam se smíme radovat z Jeho velké lásky, kterou ukázal ve Svém hlubokém ponížení, ve Svém utrpení a smrti za naše hříchy. Jak je zde nezbytně nutná důstojná vážnost a svatost! Jakékoli přemýšlení o sobě anebo o pozemských věcech je tam naprosto nemístné.

Jakou radostí nás naplní, oddělíme-li se cele a ve všem od toho, co je na této zemi, abychom se výhradně a nepřerušeně obírali láskou a slávou

Krista. Bude-li při nás takovéto smýšlení, budeme ve výsledku Jej a Otce srdcem chválit, oslavovat a velebit. Kéž Bůh dá, aby tomu tak bylo víc mezi námi. Kéž bychom všichni prodlévali v Jeho přítomnosti s opravdovou důstojnou vážností a s náležitou radostí. Pak budeme lépe schopni odesílat vzhůru oběti chval a díků.

HF 1973/262 (viz též Milost a pravda 1995, str. 9-14!)

A. MILLER:

Myšlenky o 84. Žalmu

(pokračování)

„*Berou se ze síly v sílu (elbf. př.: jdou od síly k síle); ukazují se před Bohem na Sionu*“ (8. v. oprav. překl. J. Karaf.). Skutečně požehnaná je taková cesta, ať drsná nebo snadná, která vede k takovému slavnému cíli a postaví poutníky „před Bohem na Sionu“, v středisku milosti a slávy. Ale není to divné, že poutník má k takové cestě nalézat sílu v údolí slz, v místě sebezapírání? Tak se to aspoň zdá na první pohled; ale přihlédneme-li blíže, poznáme, že tuto sílu by nikde jinde nemohl najít. Síly se nám dostává skrze víru ve vzkříšeného Krista a tím, že svou starou přirozenost považujeme skrze Jeho smrt na kříži za ukřižovanou. Boží síla v nás nebude způsobena dříve, dokud nepronikneme do velké pravdy o kříži a o vzkříšení Krista. A toto požehnané poučení, i když úplně drtí naše vlastní „já“, nalézáme v údolí slz. „*Když mdlím,*“ říká apoštol, „*tehdy silen jsem*“ (2. Kor. 12,10). Jdeme sice od slabosti k slabosti, a přesto od síly k síle; neboť právě v pocitované, vědomé slabosti spočívá síla.

Toto je třeba dobře uvážit. Není snad pravda, která by měla pro běh křesťana větší praktický význam, a bojíme se též, že žádná jiná není méně chápána. „*Moc má,*“ praví Pán, „*v nemoci (elbf. př.: v slabosti) dokonává se*“ (2. Kor. 12,9), neříká: „*v mém apoštolu*“ nebo „*v mém služebníku*“ či „*učedníku*“, nýbrž: „*ve slabosti*“. Musíme si být vědomi své slabosti a musíme ji uznávat, než můžeme zakusit, co je ona síla. Ach, ale jak dlouhý čas potřebujeme, než si aspoň trochu tu pravdu osvojíme, třebaže máme tak milostivého, Božského Učitele a Mistra!

Všimněme si dobře velké překážky, která vzniká při postupu z nejnižší třídy Kristovy školy do vyšší třídy. Proč se duše, sotvaže probuzená ze svého spánku hříchu, zdráhá věřit Božímu slovu, když si třeba i s mnohými slzami

tolik přeje rozumět Jeho myšlenkám? Právě proto, že se jí staví do cesty její vlastní „já“ a že ona ještě úplně nechápe dílo, které pro ni bylo dokonáno na kříži. Příkladá větší vážnost a důvěryhodnost vlastnímu „já“ a svým pocitům než samotnému Božímu slovu. Jaké místo tím bývá vyhrazováno pouhým lidským pocitům! Jak často jsme od takových lidí slyšeli slova: „Kdybych aspoň mohl cítit, že se mi dostalo odpuštění, pak bych rád věřil.“ Ale to není nic jiného než řeč domýšlivého, neodsouzeného „já“. Ono sedí – třebaže si to neuvědomuje – na vysokém trůně a dívá se na všechno jako nalézající se pod sebou. Ještě nebyl odhalen jeho nevěrecký charakter a jeho vzpírání se proti Bohu. A dokud tomu tak není, je samozřejmé, že nemůže být řeč o pokoji, odpočinku a radostné jistotě spasení. Naopak často hrozí, že duši zachvátí temnota a zoufalství,¹ což bývá úzce spjato s hloubkou a důkladností Božího díla v ní. Čím hlubší a důkladnější je to dílo, tím větší bývá sklíčení a sevřenost, a tento stav musí trvat dotud, dokud je nastavován sluch hlasu vlastního „já“. Ani sdělení nejslavnějších, nejpožehnanějších věcí, nejvzácnějších pravd z pokladu Božího slova nic neprospěje, dokud nepoznáme staré „já“ jako křížem úplně odsouzené a odstavené. Ale jak dlouho trvá, než se podvolíme! Naše „já“ sice chce uznávat Boží slovo jako pravdivé, ale namítá: „O mně toto ještě neplatí, protože jsem v sobě nezakusil určitou změnu, která by mne oprávnila věřit, že je to o mně pravda.“ Taková řeč zní pokorně, ale ve skutečnosti spočívá na pýše; nezlomené „já“ se staví proti Bohu a Jeho Slovu. Ale Pánu dík, že On nenechá takovou duši na holičkách! Boj pokračuje, až ona se nakonec zhroutí. Bůh v této věci nemůže povolit – to musí udělat duše. Je možné, že se to stane teprve po mnohých slzách, vzdychání a bezesných nocích; ale Bůh věrně a trpělivě čeká, dokud není uvěřeno Jeho Slovu, třebaže dosud nedošlo k změně vnitřních pocitů. A k tomu musí dříve či později dojít. Někdy je takový boj krátký, ale v mnohých případech trvá celý život. Záleží to jen na jednoduchosti víry, protože ony tak horečně očekávané pocity mohou být vzbuzeny jenom přijetím psaného Božího slova do srdce. Kéž by se nám podařilo přemluvit každého takového unaveného věřícího, aby se vzdal svého „já“, přestal se dívat na své pocity a spočíval jen na spolehlivém Božím slovu! Toto je cesta k nalezení pokoje, odpočinku a radosti a k obdržení síly pro službu Pánu!

¹ Je jisté, že tyto věci nepůsobí Duch Svatý, ale úhlavní Boží a lidský nepřítel – satan. Chce tím duši zadržet a zabránit jí, aby pronikla až k plnému uchopení spasení v Kristu (poznámka překladatele).

Praktický význam této věci nemůže být dost ceněn. Tisíce pravých věřících vězí v stálé nejistotě, protože se stále dívají na sebe místo na Krista, anebo protože se zaměstnávají svými pocity místo jednoduchého naslouchání Jeho Slovu. Z toho pak nutně plyne, že jejich svědectví pro Krista je jen slabé a že Mu mohou jen málo sloužit. Jsou tolik zaměstnání svým ubohým, neužitečným „já“, že ztrácejí ze zřetele to, co je skutečně dobré a prospěšné. Nepřítel tak nad nimi získává převahu. Kéž bychom vždy pamatovali, že všechno požehnání nám plyne jen z Boží milosti a že může spočívat jen na Jeho Slovu! Toto Slovo však nikdy nemůže být opravdovější a jasnější, než je dnes. Sice se učíme postupně je lépe znát a rozumět mu, ale naše chápání slova je ovoce a nikoli základ víry. Víra se před Božím slovem sklání a zpečetuje, že Bůh je pravdomluvný. Pronikání do hloubek Božího slova, nalézání a vyzvedávání jeho pokladů přichází teprve později.

„*Víra tvá tě uzdravila*“ (doslova a elbf. př.: tě spasila – Luk. 17,19), tak zní jednoduché Boží slovo všem, kteří přijdou ke Kristu. Jestliže jsme dosáhli poznání, co potřebujeme jako hříšníci, a nyní věříme v Ježíše, je naším podílem plné Boží požehnání. „*Blahoslavení jsou všichni, kteří doufají v něho*“ (Ž. 2,12). Víra přijímá Boží slovo s důvěrou, protože je říká Bůh, a pocity pak přijdou samy sebou. Dobré poselství přijaté vírou naplňuje duši nevýslovnou radostí. Jakmile je naše „já“ přivedeno k mlčení a Bůh v srdci dostal pravé místo, okouší věřící do určité míry radosti samého nebe. Vzácné Boží slovo nebude v nebi pravdivější, než je zde na zemi. Proto bychom už nyní měli znát svá požehnání tak úplně – (třebaže ne v celé plnosti) – jak je budeme znát tehdy, až budeme korunováni ve slávě. Avšak abychom mohli okoušet takový blažený stav duše, musí být nad naším „já“ čili tělem nadepsán rozsudek smrti a ono musí být ustavičně drženo ve smrti. Toto nutné dílo začíná obrácením a nepřestává, dokud jsme na zemi. Je založeno na díle na kříži, kde Bůh nejen vložil na Ježíše takové množství našich hříchů, nýbrž kde také „*odsoudil hřích v těle*“ (Řím. 8,3 oprav. překl. J. Karaf.).

Jakmile je naše „já“ zlomeno, ubíráme se od síly k síle, až staneme na Sionu před Bohem. Jsme pak naprosto osvobozeni od mučivého otroctví zaměstnávání se sebou. Srdce je šťastné ve svobodě Krista a my putujeme – i když pod tlakem zvenčí – radostně domů a naším každodenním podílem jsou nebeská požehnání. „*Blahoslavený člověk, jehož síla je v tobě, v jejichž srdci jsou prorážené cesty*“ (elb. př.)! Takto je nám v 6. verši představen charakter cesty domů: údolí slz, ale učiněné pramenem, ano, pokryté požehnániemi shůry. Ale 8. verš nám ukazuje vzácné ovoce a bohaté zkušenosti cesty

pouští: věřící jde od síly k síle a stane před Bohem na Sionu. Všichni mužského pohlaví z izraelských pokolení museli se třikrát ročně objevit před Bohem v Jeruzalémě. Bohabojné ženy, jako Anna a Maria, tam také, jak se zdá, chodily pravidelně, třebaže zákon je k tomu nezavazoval. „*Třikrát v roce postaví se každý pohlaví mužského před Hospodinem, Bohem tvým na místě, které by vyvolil: na slavnost přesnic, na slavnost týdnů a na slavnost stanů*“ (5. M. 16,16).

Žalmista, veden Duchem Svatým, přemýšlí ve svém osamění o těchto cestách. V duchu vidí, jak různá pokolení stoupají vzhůru, aby se klaněla před Hospodinem. Jeho srdce, podobně jako srdce každého věrného Izraelity, touží připojit se k nim. Jsou na cestě požehnání. V tomto směru se duchovní poučení Žalmu vztahuje jak na křesťany, tak na Židy. Boží cesty jsou pro duši vždy cestami požehnání. Ty každoroční slavnosti byly Izraeli chvílemi nejhlubšího zájmu. „*Veselím se z toho, že mi říkáno bývá: Pojdme do domu Hospodinova, a že se postavují nohy naše v branách tvých, ó Jeruzaléme.... Do něhož vstupují pokolení, pokolení Hospodinova, aby oslavovali jméno Hospodinovo*“ (Ž. 122)! Zástupy, které vystupovaly do Jeruzaléma, aby se tam klaněly, musely být onoho času opravdu veliké. Plyne to např. z Luk. 2,44: „*Domnívajíce se pak o něm, že by byl v zástupu, ušli den cesty. I hledali ho mezi příbuznými a mezi známými.*“ Různé malé skupinky se spojovaly ve větší houfy, které se co do počtu stále rozrůstaly, čím více se blížili k slavnému cíli cesty.

K jak mnohému srdečnému (ale i vážnému) shledání, tam docházelo! Nyní byli daleko od svého domova; ale všichni měli společné cítění, společnou radost a společnou naději. Všichni byli na cestě k slavnému městu, k témuž chrámu a k témuž Bohu. A jak velká musela být radost, nadšení, když poutníci, unaveni a zemdleni dlouhou cestou, mohli poprvé pohledět na věže a paláce milovaného Siona! „*Ozdoba krajiny (elbf. př.: krásně vyniká) útěcha vší země, hora Sion, k straně severní, město krále velikého*“ (Ž. 48,3). Podobného rázu, ale ještě vyšší a čistší jsou pocity křesťana působené jasnými paprsky jeho požehnané naděje. Jen nesmíme zapomínat, že křesťan chodí vírou, nikoli viděním, třebaže v mnohých křesťanech zůstává vedle křesťanského velký podíl něčeho, co pochází z židovství; tím se také stává, že tak mnoho věřících vyhrazuje tak velké místo citům a vlastnímu konání spolu se sklonem k formálním náboženským ustanovením a obřadům.

Jenom skrze víru víme, že máme odpuštění hříchů, že Bůh nás přijal a plně se sebou smířil. A bez známosti těchto tří skutečností nemůžeme mít

sílu k putování, ani se nemůžeme radovat z Boha podle bohatství Jeho milosti – na Sionu. Spolu s vírou je nám také dán Duch Svatý, který nás o všem vyučuje. „*Toto bych jen chtěl zvědět od vás: Zda jste přijali Ducha ze skutků zákona, nebo ze slyšení víry*“ (Gal. 3,2)? Velké učení o životě v Kristu, které apoštol rozvíjí ve 2. kapitole Ep. Galatským, také může být přijato a okoušeno jen vírou. „*Že (elbf. př.: co) pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, který zamiloval mne, a vydal sebe samého za mne*“ (Gal. 2,20). Toto vše nám zjevuje Boží slovo, a ne pouze pocity duše. Jistěže za vírou budou následovat i pocity a budou odpovídat uvěřené pravdě; víra a pocity jdou spolu, ale víra vždy musí mít přednost. Víra, zkušenost a uskutečňování v praktickém životě tvoří jaksi trojnásobný provázek pravého křesťanství.

Kéž Bůh dá, abychom více chápali a mezi sebou uskutečňovali i hluboce ve svých srdcích ostříhali ona vzácná slova: „*Všechno mohu v Kristu, který mne posiluje*“ (Fil. 4,13)! Ale mohu ještě zdůraznit, že od síly k síle můžeme jít jen skrze víru ve vzkříšeného Krista. Vzkříšený a oslavený Kristus, Vítěz nad každým nepřítelem, je silou křesťana pro jeho cestu tímto světem. Jeho pohnutkou, aby sloužil Bohu oddaně a věrně, je kdysi tak hluboce se poníživší, pokorný Ježíš (Fil. 2), a jeho silou pro praktický život je nyní po Boží pravici vyvýšený Kristus (Fil. 3). Výrok Písma: „*Miloval mne, a vydal sebe samého za mne*“ by měl každého věřícího vést k tomu, aby Mu cele zasvětil své srdce a svůj život. A skutečně není těžké, abychom Pánu předali svá srdce, jakmile jsme jednou poznali, že On se za nás vydal. Avšak naše síla k putování od jednoho stupně cesty k jinému spočívá ve vzkříšeném, vítězcím, oslaveném Kristu.

(pokračování, dá-li Bůh) BHCh 1903/124-132; HuN 1970/211-216

Prosté oko a zlé oko

„Svíce těla jest oko. Když by tedy oko tvé prosté bylo, i tělo tvé všechno bude světlé; a pakli bude nešlechtné, i tělo tvé tmavé bude“ (Luk. 11,34).

Pán staví prosté oko proti zlému oku s tímto závěrem: tělo je světlé; tělo je tmavé.

V obraze prostého (jednoduchého) oka vidíme: Gesen se světlem v přítčích; u zlého oka: Egypt s temnotou v zemi. (2. Mojž. 10,21-23)

Prosté oko je postaveno proti zlému oku, ale ne proti nějakému dvojoku. Nikdy nečteme o dvojkých osobách¹, zato však o lidech dvojího jazyka (1. Tim. 3,8) a dvojího srdce (elbf. př., v kral.: „dvoji myslí“ Jak. 1,8).

Prosté oko tedy neznamená jeden zrakový orgán, nýbrž dvě oči, které obě spočívají na jednom předmětu. Prostota (jednoduchost) záleží v tom, co je viděno, ne ve schopnosti vidět to. Oko je prosté, když se dívá na Krista, nikoli když se dívá na rozmanité, proměnlivé, neklidné věci světa.

Takové oko, které není zaměřené na Krista, je zlé – a proto pak celé tělo je tmou. Je-li oko odvráceno od světla, zanedbává svou povinnost a tím je příčinou klopýtání; toto není dobré, nýbrž škodí, ba je to zlé.

Kristus je jediný předmět pro oko duše věřícího. „*To jedno činím*“, říká Pavel, jeden příkladný Boží svatý. „*Světlo těla jest oko*“; a je-li Kristus jediným cílem našeho hledění, tedy On nám svítí, a „*všechno tělo bude světlé*“ a žádné místo v něm nebude temné.

Tato pravda je vysoce potřebná a důležitá v praktickém životě křesťana, a přesto je tak jednoduchá, že se hodí jak pro malé dítě v Kristu, tak pro otce v Kristu, kteří už „*poznali toho, který je od počátku*“ (1. Jana 2,13). Je-li mé oko prosté (jednoduché) a mám-li zvolit jednu ze dvou nebo více cest, nebudu zkoumat, zda to či ono je zlé nebo nezávadné, nýbrž budu se ptát: Co je k oslavení jména Krista, a co je v souladu s Boží vůlí?

I když jsem neznámý a nepatrný a má každodenní práce je nevýznamná, přesto musím být ve všem podroben Pánu a hledat Jeho čest. On musí být předmětem touhy mého srdce. Proto jsem povinen nikoli zpytovat, co je zlé, nýbrž přijímat do sebe, co je dobré, tím že se zabývám Kristem.

Ať je Kristus jediný, komu se chceš líbit; potom bude Boží vůle prostému oku jasná, všechna tma pomine, jakákoli pochybnost a jakákoli nejistota zmizí.

Jestliže však tvé oko je od Něho odvrácené, je „zlé“ a „tělo plné temnosti“.

Proto tu není žádný soumrak. Buď je polední jasno – anebo půlnoční tma, „všechno světlé“ anebo „tmavé“. Pán říká: „*Bděte a modlete se!*“, neříká: „*Modlete se a bděte!*“

¹ Při normálním vidění působí oba zrakové orgány v souladu, jako jedno jediné oko.

A tak bděme, majíce tvář obrácenou na našeho drahého Pána. „*Oči tvé ať k dobrým věcem (elbf. př.: přímo) patří a víčka tvá ať přímě hledí před tebou*“ (Přísl. 4,25).

GuF 1935/128-130

Muž s rozměřovacím provazem

(Ezech. 47,1-12)

Jako byl Ezechiel veden a vyučován „mužem s rozměřovacím provazem v ruce“ (Ezech. 47,1-12 elbf. př.), i my, Boží děti, nabýváme hlubšího poznání Boha a velkého požehnání, dáváme-li se vést Duchem Svatým, kterého Pán Ježíš poslal, aby nás uváděl ve všelikou pravdu (Jan 16,13). Nepochybuji, že onen muž s rozměřovacím provazem je obrazem Ducha Svatého, který chce krok za krokem vést i nás, jako se to dělo s Ezechielem.

Ezechiel je nejprve veden ke dveřím domu, pod jehož prahem vycházela proudem voda života, voda k ozdravení (9. v.), podobně jako potok (proud, řeka) života ve Zjev. 22,1. Zde proudí voda od trůnu Božího a Beránkova, sídla Boží vlády. Chceme-li poznat, jak může takový proud života vycházet z Božího trůnu, musíme se, podobně jako Ezechiel, nechat vést k jižní straně oltáře.

Jižní strana vede naše myšlenky k milosti a lásce, ale ty mohou být hříšníkovi, obtíženému vinami, zjeveny spravedlivým Bohem jen na základě toho, co se stalo na severní straně oltáře mluvící o tíži Jeho spravedlivého soudu.

Podle 3. Mojžíšovy knihy 1,11 musel kněz na straně k severu zabít oběť bez poskvrny a potom kropit krví obětního zvířete na oltář vůkol. Beránek bez vady a bez poskvrny (1. Petr. 1,19) musel zemřít pod soudem spravedlivého Boha k dokázání Jeho spravedlnosti, aby Bůh „*ospravedlnil toho, který jest z víry v Ježíše*“ (Řím. 3,26 elbf. př.).

Voda života tekla „*od spodku prahu domu na východ*“. Kdo chce uposlechnout poslední láskyplné vybidnutí Pána ve Zjev. 22,17, musí se sklonit, padnout a pít, aby byl živ. Pýcha přirozeného člověka musí být v skutečné lítosti zlomena. A co by mohlo více pomoci k pokošení ztraceného hříšníka než poznání, že svatý Bůh, aby ho zachránil, ho tak miloval, že dal Svého jednorozeného Syna? (Jan 3,16)

Milý čtenáři, všimni si toho: vody tekly k východu slunce, k zdroji světla a tepla. A onen muž s rozměrovacím provazem vedl proroka podél řeky stále směrem „k východu“. Podobně vede Duch Svatý duše těch, kteří se napili z vody života, k stále hlubšímu poznávání Boha, jenž je „světlo“ a „láska“. Východisko proroka bylo od severní strany (2. v.). Duch Svatý nám chce vždy připomínat, že světlo a láska jsou poznávány a okoušeny jen na základě soudu, který byl vykonán na našem Zástupci.

V 3. verši naměřil onen muž tisíc loket k východu a provedl Ezechiele vodami, které dosahovaly až ke kotníkům. Jak brzo zjišťuje taková duše, která skrze vodu života, tj. skrze Boží slovo, obdržela život, že si při putování cestou zašpiní nohy. Táž voda, která jí dala život, slouží k tomu, aby si na cestě očišťovala nohy, aby byl obnovován její díl s Kristem, tj. obecnství s Ním. Jak krásně to máme vyjádřeno v Ev. Jana 13! Náš podíl v Kristu je věčně zajištěn na základě Jeho díla. Jestliže tedy – a to s velkou bolestí – zjistíme, že jsme si zašpinili nohy, jak potěšující je, když víme, že ta poskvrna nás nezavazuje hluboké lásky srdce našeho Pána! Jemu to dává příležitost, aby se k nám naklonil Svými slitováními. Pán ve Svě nevyzpytatelné lásce bere do Svých svatých rukou naše pošpiněné nohy, aby je očistil, protože Svůj lid „miluje až do konce“, tedy ve všech situacích jejich života. Ale jak hluboce nás musí kořit práce Jeho lásky takového druhu, když uvážíme, že to jsou naše provinění a hříchy, které nutí Pána konat tuto službu, sklánět se a umývat naše nohy. Jak je „pokorný srdcem“!

Ezechiel je pak veden dalších tisíc loket podél řeky až tam, kde vody dosahují po kolena. Čím jsme Duchem Svatým přiváděni blíže k Bohu, tím více cítíme nutnost své závislosti na Něm a obecnství s Ním a učíme se tak mít v Něm úplný dostatek. Ale jak často zanedbáváme sklánět před Ním svá kolena a vyznávat před Ním své hříchy a svou svévolnost, ačkoli jsme v Ep. Židům 4,16 napomínáni a zároveň povzbuzováni, abychom „přistupovali směle k trůnu milosti“. Jestliže to opomíjíme, opouštíme „první lásku“, onu svěžest lásky, která je našemu Pánu tak nesmírně vzácná jako zralé prvotiny. Jak leniví býváme jako jednotlivci i jako Církev zaujmout toto nízké, ale tolik požehnané místo závislosti na Bohu!

A po dalším tisíci loket sahají vody prorokovi po pás. Věřící povstává z kolenu, aby stál před Bohem a před světem, nepřítelem Jeho lidu. K tomu potřebuje mít „bedra přepásaná pravdou“, tj. to, o čem čteme v 2. Tim. 3,

16.17. Jak bychom měli dbát, aby naše bedra byla takto přepásaná, abychom byli schopni každý jednotlivý den neochvějně čelit otevřeným útokům satana.

A Ezechiel je veden podél řeky k východu dalších tisíc loket: vody jsou už vysoko vzduté, vhodné k plavání, je to řeka, která se už nedá přebrodit. Bůh chce takto vést duši, která se bezpodmínečně svěřuje Jeho vedení, do stále hlubšího poznávání Boha, aby mohla chápat, „*jaká by byla šířka, a dlouhost, a hloubka, a vysokost, a poznati přenesmírnou lásku Kristovu*“ (Ef. 3,18.19) Jako nyní Ezechiel nemohl probádat onu řeku, ani my nejsme schopni vyzpytovat lásku Krista, která přesahuje všechno poznání. Její délka sahá od věčnosti k věčnosti, její šířka od východu k západu a obepínající všechno, volá: „*Kdo žízní, přijdiž, a kdo chce, naber vody života zdarma.*“ (Zjev. 22,17) Její hloubka může být změřena jen na neprobádatelné propasti, do níž On kvůli nám sestoupil, když se na kříži všechny vlny a vlnobití soudu svatého Boha srazily nad Jeho schýlenou, lidmi potupenou hlavou. A o výši té lásky čteme v 1. kapitole Ep. Efezským, kam nás přesadila, neboť jsme „*příjemnými učiněni v tom milovaném*“ (6. v. elbf. př.). A to, co jednou svět pozná, totiž že Bůh nás tak miloval, jako miluje Svého Syna (Jan 17,23), je naším požehnaným poznáním již nyní.

„*Ó hlubokosti bohatství!*“ (Řím. 11,33) Jak úžasná je „*všeliká plnost Boží*“, již mohou být naplněna naše srdce. (Efez. 3,19) Naše malé nádoby by ji nemohly snést, kdybychom nebyli jako koš v oceánu, naplněný a obklopený mohutnými vodami.

Ve 12. v. čteme: „*Při potoku pak poroste na břehu jeho po obou stranách všeliké stromové ovoce nesoucí, jehož list neprší, aniž ovoce jeho přestává.*“ Zde máme podíl svatého, který se předává vedení Duchem Svatým: „*Bude jako strom štípený při potůčcích vod*“ (Ž. 1,3 opr. př. J. Kar.). Ponese hojné ovoce k radosti Pána, k zachovávaní a občerstvování lidí, ovoce pro časnost i pro věčnost. Jeho svěžest nevadne („*listí neprší*“). Z takového svatého vychází na cestě pouští požehnání a vliv působící ozdravení. (Srov. Jan 15,8 s Janem 7,38.)

Žel, že při nás je z toho tak málo vidět! Jistě proto, že se tolik zabýváme pomíjejícími věcmi tohoto běhu věku, anebo protože jsme zarmoutili Ducha Svatého a On se musí námi nejprve zabývat proto, abychom své hříchy vyznali Otci, než nás může vést k hlubšímu poznávání Otce a Syna.

Jedenáctý verš uvažované kapitoly: „*Bahna pak jeho a louže jeho se neopraví* (= neozdravějí), *solí oddány budou*“ obsahuje vážné varování těm, kteří, ačkoli tu je plnost čisté, životodárné vody, natolik naplnili svá srdce bahnivými vodami světa, že vůbec netouží po Bohu a po Jeho milosti a lásce, zjevených v Kristu Ježíši. Byli účastni přítomnosti Ducha Svatého, okusili dobré Boží slovo, ale nikdy se v pravé lítosti nesklonili, aby se napili z vody života, která vyvěrá na jižní straně oltáře. Takoví se podobají Lotově ženě, která se stala solným sloupem, tj. stihl ji Boží soud, anebo, jak říká pisatel Ep. Židům v kap. 6,8, jejichž „konec je spálení“.

Jak je tomu s tebou, milý čtenáři? Jak jsi odpověděl na láskyplné pozvání Pána: „Pojďte, vezměte zdarma!“? Ale nechtějme ani zůstat stát na prahu, nýbrž pokračujme stále dál a dál v poznávání vzácné plnosti až k oné vodě, kde je už třeba plavat, aby náš život byl k chvále Jeho jména!

GuF 1935/133-138

Michael VOGELSANG:

Vyjed' na hlubinu

Nejprve si položíme otázku: Je naše „duchovní cesta“ dost hluboká? Není příčinou našich těžkostí, že býváme v Božích věcech často tak povrchní?

Podobenství o rozséváči a čtveré půdě jasně ukazuje, že jedním důvodem, proč neseme málo duchovního ovoce, bývá, že símě Božího slova nezapadlo do dosti „hluboké půdy“. Lidské myšlení se obvykle pohybuje ve třech rozměrech: v „délce, šířce a výšce“, ale v duchovních věcech k tomu ještě přistupuje rozměr „hloubky“. Tak třeba v Ef. 3,16-18 čteme: „*Aby vám dal, podle bohatství slávy své, mocí posilněnou býti skrze Ducha svého na vnitřním člověku, aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich, abyste v lásce vkořnění a založení jsouce, mohli stihnouti se všechněmi svatými, kteráká by byla šířkost a dlouhost, a hlubokost, a vysokost.*“ (Ef. 3,16-18)

Zkusme duchovně na sebe vztáhnout Boží otázku Jobovi: „Prošel jsi dnem hlubiny?“ (Job 38,16 elbf. př.) Jsme spokojeni s tím, že v osobním životě a v životě spolu s věřícími formálně vyhovujeme Božím požadavkům, anebo naše srdce uchvátila hloubka Božích myšlenek?

Tyto „hlubokosti“ Boží jsou spojené s oslaveným Kristem. Bůh má ve Svém srdci myšlenky, které byly v jiných dobách Božích cest s člověkem skryté, myšlenky, které souvisejí se zjevením Jeho Syna a s výsledky Jeho

díla. Jak velice si přeje, abychom toužili pronikat do těch uložených rad! Je-
jich základem jsou kříž a smrt Pána Ježíše. Když apoštol rozjímá o těchto
„darech milosti a povoláních Božích“, může jen provolávat chválu: „*Ó hlu-
bokosti bohatství i moudrosti i umění (=poznání) Božího! Jak jsou nezpyta-
telné soudy jeho a nevystižitelné cesty jeho*“ (Řím. 11,33).

Pán Ježíš v Ev. Lukáše 5 skončil vyučování zástupu a vybídl Petra: „*Vyjed’
na hlubinu, a rozestřete (= spustíte) síť své k lovení*“ (4. v. elbf. př.). Výsled-
kem bylo velké požehnání. Pán sice řekl „síť své“ tj. více sítí. Ale Šimon od-
pověděl: „*K slovu tvému rozestřu síť*“ (tj. jen jednu!). Bohatství Pána je neo-
mezené. Omezení bývá vždy jen na naší straně.

Nemělo by nás to znovu povzbudit „vyjet na hlubinu“, „projít dnem hlu-
biny“? Stříbro nebývá na povrchu. Je připravené pro toho, kdo je připraven
„kopat“. „*Budeš-li jí (tj. rozumnosti) hledati jako stříbra, a jako (skrytých)
pokladů pilně vyhledávati jí: tehdy porozumíš bázni Hospodina, a známosti
Boží nabudeš*“ (Přísl. 2,4.5).

HF 1992/124-126

William TROTTER:

Velebení a služba Slova

(pokračování)

4. Jak je možné poznat vedení Duchem Svatým?

Jsou různé znaky – záporné a kladné – podle nichž je možné poznat, zda
nás vede či nevede Duch Boží. Zabývejme se nejprve zápornými. Ale napřed
bych chtěl upozornit na dvě věci, na rozdíl mezi **službou** a **službou Bohu**.

Služba Bohu (tj. pocta Bohu, bohoslužba) ve vlastním smyslu je velebení,
děkování a chvála. Podstatný rozdíl mezi službou Bohu a službou je v tom,
že v prvním případě člověk mluví k Bohu, zatímco v druhém případě Bůh
mluví skrze Svě služebníky k lidem. Naším jediným a ovšem i plně postaču-
jícím nárokem na službu Bohu je přenesmírná milost, která nás přivedla
k Bohu skrze krev Ježíše – a to tak blízko, že Ho známe a smíme se Mu klanět
jako našemu Otci a že jsme se stali králi a kněžími. V tom jsou si všichni svatí
rovni, nejslabší i nejsilnější, nejzkušenější křesťan jako i maličké dítě v Kristu.
Nejobdařenější služebník Páně nemá o nic větší nárok přistupovat k Bohu

než nejslabší věřící z řad těch, kterým on slouží. Kdybychom se této skutečnosti vzdali, vedlo by to k tomu, k čemu došlo tak rozsáhle v křesťanstvu: k zřízení kněžského stavu mezi církví a Bohem. Máme velkého Nejvyššího kněze, a jediné kněžství, které nyní existuje vedle Jeho kněžství, je to, na němž mají podíl všichni věřící, a to všichni stejným způsobem. Proto nemůžeme souhlasit s názorem, že ve shromáždění křesťanů jsou oprávnění navrhovat písně, modlit se, děkovat a chválit jenom ti, které Bůh uschopnil k učení, napomínání nebo k zvěstování evangelia. Bůh Duch Svatý může použít i jiné bratry, aby např. volbou písně bylo příslušně zaměřeno velebení shromážděných, anebo aby modlitbou bylo vyjádřeno to, co shromáždění cítí a jeho potřeby. Jestliže se Bohu líbí takto jednat, pak kdo nebo co jsme my, abychom k tomu směli říci „ne“? Jako ony k službě Bohu náležející činy ne-jsou výsadou pouze těch, kteří mají nějaké dary, tak zcela jistě by vždycky měly být podřízeny vedení Ducha Svatého a spravovány podle zásad položených v 1. Ep. Korintským 14 a platných pro všechny doby, aby „*se všechno dělo slušně a podle řádu*“ (1. Kor. 14,40).

Služba, tj. služba Slova, v níž Bůh mluví skrze Svě služebníky k lidem, je výsledkem propůjčení jednoho nebo více darů jednotlivým věřícím, za jejichž používání jsou oni věřící přímo odpovědni Kristu. Opakuji tedy: pokud jde o výsadu konat službu Bohu, jsme si všichni rovni; naproti tomu odpovědnost k službě věřícím plyne právě z toho, v čem se navzájem lišíme. Obdrželi jsme „*rozdílná obdarování milosti... podle milosti, která dána jest nám*“ (Řím. 12,6). Již toto místo jasně ukazuje rozdíl mezi službou věřícím a službou Bohu, rozdíl, který, žel, často bývá tak málo respektován.

Druhou věcí, na niž bych chtěl poukázat, je svoboda služby. Pravá taková svoboda podle myšlenek Písma zahrnuje nejen svobodu k veřejnému působení těch darů, nýbrž i k jejich rozvíjení. Podle této myšlenky bychom se vždycky měli snažit shromažďovat s uznáváním vedení a svrchované autority Božího Ducha, abychom nekladli do cesty žádnou překážku Jeho působení „*skrze toho, skrze koho On chce*“; a je naprosto jasné, že první rozvíjení určitého daru musí být dílem Ducha Svatého, kdy On začíná působit skrze takové nástroje milosti, které předtím dosud nepoužil.

Jakákoli jiná zásada se naprosto příčí výsadám shromáždění a právům Ducha Svatého.

Na druhé straně však hrozí věřícím, kteří se shromažďují na takovém základě, veliké nebezpečí. Jejich snaha dát Duchu Svatému volnou působnost, aby použil jednoho bratra k zvolení určité písně, jiného k modlitbě a třetího

k mluvení Slova pro vzdělání nebo napomenutí, a dále tím, že chtějí počítat s Duchem Svatým při uplatňování a používání darů k vzdělávání Církve, může být považována za vhodnou příležitost k ukvapenému, domýšlivému jednání některého jednotlivce, a jestliže někde, tedy právě zde je důležité rozeznat, co je z těla a co z Ducha. V každém věřícím jsou dva zdroje myšlenek, pocitů, pohnutek, slov a činů: Písmo je označuje: „tělo“ a „Duch“. Naše aktivní účast na shromáždění svatých může vycházet jen z jednoho nebo z druhého z těchto pramenů a je velice důležité, abychom dovedli oba správně rozeznat. Ať se zúčastňujeme veřejné služby pravidelně nebo jen příležitostně, měli bychom se v této věci vždy vážně zkoušet. Nikdo z nás se ostatně nemůže plně vymknout této odpovědnosti, protože všichni máme „*zkušovat duchů, jsou-li z Boha*“ (1. Jana 4,1), tj. máme spolu nést veškerou odpovědnost – uznávat, co je z Boha, anebo zase odmítat, co pochází z nějakého jiného zdroje.

Obraťme se nyní k hlavním, základním znakům, pomocí nichž můžeme rozeznat vedení Duchem od troufalosti a napodobeniny, působené tělem. Nejprve něco o tom, co nás nezmocňuje účastnit se vedení nebo vzdělávání určitého shromáždění.

Je samozřejmé, že nejsme oprávněni jednat z pouhého důvodu, že tu je svoboda. Vlastně bychom to ani nemuseli říkat, ale přesto je třeba připomenout to. Schopnost číst a možná i dobře a pěkně nahlas, nedává ještě nikomu právo předčítat kapitolu za kapitolou. Přečíst nějakou kapitolu není nic těžkého – to by dokázalo i dítě; avšak vybrat správnou kapitolu a přečíst ji v pravý čas, je něco naprosto jiného. Právě tak je snadné navrhnout nějakou píseň; ale zvolit takovou píseň, která v dané chvíli vyjadřuje anebo správně vede city shromážděných, je bez vedení Duchem Svatým nemožná věc. Říkám tedy znovu: svoboda (a možnost) účastnit se služby ve shromáždění ještě nikoho neopravňuje využít k tomu naskytnuvší se příležitost.

Také skutečnost, že někdy dojde k tiché přestávce, protože žádný bratr „nic nedělá“, rozhodně není postačujícím ukazatelem, že teď musíme „zasáhnout“. Chvilé mlčení se sice mohou stát – právě tak jako cokoli jiného – pouhou formou, ale mlčení je všeobecně lepší věc než říkat nebo dělat něco jen proto, aby ono ticho bylo přerušeno. Víím dobře, co to je, je-li přítomno mnoho osob, které se obvykle s námi neshromažďují anebo vůbec ani nejsou obrácené; znám divný pocit nevolnosti, který se nás pak zmocňuje při nastalém dlouhém tichu. Tam, kde takový případ bývá často nebo dokonce

obvykle, měla by snad být zavedena zvláštní shromáždění, aby neobráceným mohlo být slouženo; avšak přítomnost cizích nás nikdy nemůže zmocnit, abychom mluvili, modlili se anebo zvolili píseň jen proto, aby se „něco udělalo“.

Dále ani naše zkušenosti, ani náš osobní stav nemůže být v tomto směru bezpečným vůdcem. Možná že se mi osobně některá píseň při určité příležitosti stala velice vzácnou, anebo jsem ji někdy ve shromáždění slyšel zpívat vroucně a s velkou radostí; avšak z toho nesmím odvozovat, že bych ji měl při dalším shromáždění, kterého se účastním, navrhnout. Neboť ta píseň se možná vůbec nehodí k okamžitému stavu shromážděných, anebo úmyslem Duchu Svatého vůbec není, aby nyní byla zpívána nějaká píseň.

Přesně tak je tomu s modlitbou. Ten, kdo se ve shromáždění modlí, je jaksi ústy všech, aby vyjádřil společné city, ať už modlitbou nebo pokornou prosbou, či děkováním nebo velebením. Je ale možné, že mám osobní (soukromé) záležitosti, starosti a věci, které mne tíží, které – když jsem doma – právem přináším před Pána, ale jejichž zmínění ve shromáždění by bylo naprosto nevhodné a pravděpodobně by mé spoluvěřící jen snížilo na úroveň, na níž sám stojím. Na druhé straně však má duše může být velice šťastná v Pánu; ale jestliže všeobecný stav shromážděných je jiný, mohu jejich potřeby nést před Boha jen tehdy, jestliže se s ním činím zajedno. To znamená: Jsem-li veden Duchem Svatým, abych se ve shromáždění modlil, je to něco naprosto jiného než když se modlím doma v modlitebním pokojíku, kde není přítomen nikdo jiný než Pán a já a kde předmětem mého modlení nebo děkování jsou jen mé vlastní potřeby anebo má vlastní duchovní radost. Proto ve shromáždění budu veden jen k tomu modlit se tak, vyznávat jen to a přinášet jen taková děkování, jak to odpovídá skutečnému stavu věřících, když mluvím jako jejich ústy k Bohu. Nic tedy nemůže být mylnější než domnění, že má osoba a mé okolnosti by mne mohly ve shromáždění řídit.

Je například možné, že čtení určitého oddílku Písma mne zvláště zajímalo a osvěžilo; ale z toho ještě vůbec neplyne, že bych příštího dne Páně anebo při nějakém jiném shromáždění věřících měl ten oddíl Písma předčíst. Může se také stát, že ve shromáždění anebo před ním upoutal mou pozornost určitý předmět a přinesl mé duši užitek, a přesto to možná vůbec není ten předmět, na nějž by Bůh rád upoutal všeobecnou pozornost věřících. Tím samozřejmě nechci bránit, abychom se zabývali určitými předměty a byli jimi pocvičeni – předměty, u nichž Bůh chce, aby byly předneseny i před shromáždění. Chtěl bych dokonce tvrdit, že u Božích služebníků bude tomu

tak často; ale samo o sobě to není dostatečné vedení. Často nás osobně tíží něco, co se nehodí pro všechny, a naopak.

Dovolte mi, abych ještě dodal, že Duch Boží mne také nikdy nepovede k volbě určitých písní, protože tyto vyjadřují mé zvláštní názory, ani k tomu, abych v modlitbě tyto své názory zdůrazňoval, i když vím, že všichni shromáždění je se mnou nesdílejí. Vedlo by to k tomu, že nikoli soulad, ale určitý pocit nejednotnosti by ovlivňoval takový zpěv nebo takovou modlitbu, a výsledkem by nebylo požehnání. Co bylo řečeno, platí obzvláště pro velebení nebo službu Bohu ve vlastním smyslu.

Vždycky tedy, ale zvláště ve shromáždění, „*usilujme zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje*“! A nikdy také nezapomínejme, že cestou k tomu je „*chodit se vši pokorou, tichostí, i s dlouhočekaním (= shovívavostí), snášejíce se vespolek v lásce*“ (Efez. 4,1-3).

Nikdy také nesmíme zapomínat, že při zpěvu, modlitbě nebo při velebení je to vždy shromáždění, které mluví k Bohu, ať je orgánem nebo ústy shromáždění kdokoli. Proto služba Bohu může být jen tehdy pravá a upřímná, nepřekračuje-li skutečný stav shromáždění – a Bohu díky, že se to neděje jen výjimečně – že sám Bůh skrze Svého Ducha jaksi udává vyšší tón, do něž se pak srdce zapojují, a že se tím tón všeobecného velebení zvýší. Ale jestliže některé shromáždění není v takovém stavu, aby se k onomu vyššímu tónu připojilo, pak sotva může být něco bolestnějšího, než když některý jednotlivý bratr dále vznešenými slovy vyjadřuje děkování a velebení, zatímco srdce ostatních zůstávají chladná, prázdná a nezúčastněná. Ten, kdo vyslovuje velebení shromáždění (Církve), by měl mít srdce přítomných spjatá se sebou, protože v opačném případě v tom, co se děje, nebude žádná opravdovost.

(dokončení 3. kapitoly příště, dá-li Pán)

Je-li toho třeba

Je-li toho třeba (1. Petr. 1,6), Pán nechává Své vykoupené procházet různými zkouškami, aby se prokázala a osvědčila jejich víra. Chce je v jejich víře skrze zkušující zátěže upevnit a byl by rád, kdyby Ho v tom oslavili.

Jenže často bývají takové zkoušky pro tělo bolestné, a to tolik, že jim mnohdy jen těžko rozumíme, anebo je vůbec nechápeme. V takovém případě musí stačit naše důvěra k Pánu. On nás zkouší jen tehdy, je-li to třeba.

Ale právě uznat, že ta či ona zkouška je nutná, je pro nás těžké, protože sami se ještě příliš málo známe. Jestliže se tedy právě nalézáš v nějaké zkušující těžkosti, drž pevně vírou, že tu těžkost potřebuješ, neboť v opačném případě by ji Pán nedopustil. Nedovol, aby ti nepřítel zasel do srdce nějaké pochybování, ale ochotně se podříd' vedení Pánem! Vždyť, navíc, je to jen na malý čas. Jakmile bude dosažen cíl, Pán zase soužení odejme.

HF 1968/288

Otto KUNZE:

Vliv čekání na příchod Pána

Když večer uléhám s myšlenkou, že Pán možná přijde dříve, než se rozední; když ráno vstávám a říkám si: „Možná, že Ho uvidím, než bude večer“ – jaký vliv má takové očekávání na mé myšlenky, na má přání a na mé chování? Zda nebudu pilný ve všem, co se Jemu líbí, a poslouchat napomenutí apoštola: abychom „*bez poskvrny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji*“? (2. Petr. 3,14) Jak mnoho věcí dnes křesťané považují za nevinné a dovolené, které však vypadají zcela jinak ve světle slávy Toho, který brzo přijde!

Očekávání Pána mne s Ním uvádí do úzkého spojení a dává mi pronikat do Jeho myšlenek, pracovat s plnou odvahou a být takový, abych nebyl zahanben při Jeho příchodu. – Takto je nám opakovaně představován příchod Pána: nejen jako nějaké učení, které mluví o něčem budoucím, nýbrž jako živá naděje, očišťující, oddělující nás od zla kolem nás a chránící nás před přizpůsobováním světu. Kromě toho je naší duši oporou, která nás drží a v každém okamžiku našeho života posiluje, která nás činí stálými a nepohnutelnými a podněcuje nás, abychom se stále víc rozhojňovali v díle Páně (1. Kor. 15,58).

Ale takové očekávání Krista je také balzámem na každou ránu a bolest. Není ani jedna těžkost duše, kterou by ta pozeňnaná naděje neulehčila, ani jedna rána, kterou by očekávání Pána nezmírnilo. Kdybychom prozkoumali ona místa, která mluví o slavném příchodu Pána, vždy znovu bychom se přesvědčili, jak odpovídají na potřeby věřících, kteří procházejí bolestnými okolnostmi a zkouškami. Tak třeba ve 14. kapitole Evangelia Jana vidíme učeníky sklíčené zármutkem, protože se Pán Ježíš chystal opustit je a navrátit se k Otci. Dívali se na Něho jako na izraelského krále, který podle Božího

zaslíbení (Luk. 1,32 a 33) má zaujmout trůn Davida, Svého otce, a nepochopili dosud, že napřed musí být zavržen a ukřižován.

Nyní však byly jejich oči poněkud otevřeny a jejich srdce naplněna bolestí. Proto jim Pán řekl: „*Nermutiž se srdce vaše... V domě Otce mého příbytky mnohé jsou... Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli*“ (Jan 14,1-4).

A tak očekávání Pána je hybnou pákou křesťana a potěšením pro jeho srdce.

EuE 1959/191-192

Walter GSCHWIND:

Na pomoc mladým křesťanům – 15 **(z abecedy křesťanství)**

Stánek úmluvy. – Boží ustanovení ohledně stavby stánku úmluvy, ve kterém On chtěl bydlet pod oblakem, jako i Jeho směrnic o kněžství, službě levitů, o obětech a všechna opatření Boží milosti, aby lid i jednotlivci byli na poušti ostříhání ve spojení s Ním, zabírají velkou část 2. a 3. Mojžíšovy knihy. Když byl Boží příbytek dokončen a zasvěcen, byla s ním spojena všechna služba Bohu a celý život lidu. Podobně i dům, v němž Bůh dnes přebývá, tvořený z „živých kamenů“, (z věřících, kteří mají život z Boha – 1. Petr. 2,5), jako i pořádek, který v něm má vládnout, zaujímá význačné místo v Písmech Nového zákona. Osobní vztahy jednotlivce k Bohu a ke Kristu jsou jistě velice důležité, ale celý život Božího lidu nynější doby má být spjat s nynějším Božím příbytkem na zemi. Jinak by naše služba Bohu neodpovídala Božím myšlenkám a připravili bychom se také o mnohá požehnání, podávaná Boží milostí.

Oblak. – Ode dne, kdy byl přesně podle Božích směrnic postaven Boží příbytek, přikryl oblak Boží přítomnosti příbytek stánku svědectví. Byl lidu ochranou, světlem a spolehlivým vůdcem (4. Mojš. 9,15-23). Náš Pán řekl: „*Neboť kdekoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tu jsem já uprostřed nich*“ (Mat. 18,20). Jinými slovy: Kdekoli na některém místě dva nebo tři věřící přesně dbají ustanovení Páně o Jeho domu a o pořádku v něm a také svůj praktický život udržují v souladu se jménem Páně, tam On je v jejich

středu. Dbejme na tuto jednoduchou skutečnost v závislosti na Něm. Potom se Pán bude moci mezi námi projevovat Svou mocí: bude nám světlem, silou, ochranou před nepřítelem, vedením i požehnáním.

Jordán. – Tato řeka byla Izraeli závorou k vstupu do zaslíbené země. Ústí do Mrtvého moře, které nemá žádný viditelný odtok. Když lid stál u této řeky, neměl za sebou faraona s jeho vojskem, ale smutné zkušenosti s tělem na poušti. – Jakmile kněží, kteří nesli před lidem truhlu smlouvy, smočili své nohy na okraji vody, zastavily se přitékající vody, takže lid mohl přejít (Joz. 3).

Jako „fáze“ (velká noc v Egyptě) a Rudé moře, tak i Jordán představuje Kristův kříž, jenž je viděný z jiného hlediska. Jordán je zvláště obrazem smrti pro to, co jsme ve svém starém stavu, a pro začátek nového stavu v moci života v Kristu, s nímž jsme vzkříšeni. Skrze smrt a vzkříšení jsme, co do postavení, skutečně již přesazeni na nebeská místa (Ef. 2,1-10).

12 kamenů v zemi na druhé straně – 12 kamenů v Jordánu. – Dvanáct mužů z lidu muselo z toho místa v Jordánu, kde stály nohy kněží, vyzvednout na ramena dvanáct kamenů, „*podle počtu pokolení synů izraelských*“, a položit je v zemi na prvním stanovišti, kde tábořili. – Jiných dvanáct kamenů vztyčil Jozue uprostřed Jordánu (Joz. 4,1-9).

Jako těchto dvanáct kamenů bylo postaveno na pamětné znamení, Bůh si přeje, abychom i my v praktickém životě pamatovali na vítězství, které je předobrazeno v přechodu Jordánem. Věřící smí vírou uskutečňovat: Protože jsem v Kristu, jsem mrtev – zemřelý hříchu, zákonu a světu. Nejsem již více živ já, nýbrž Kristus žije ve mně (Gal. 2,19.20; Řím. 6,10.11; Kol. 2,20; Gal. 6,14). Tyto kameny jsou stálou připomínkou: Zemřeli jste s Kristem. Mějte se za mrtvé hříchu, avšak za živé Bohu v Kristu Ježíši!

Kameny v Jordánu mluví k srdci. Myslím-li na ně, je mi, jako bych usedl na břehu Jordánu a říkal: Hle, tam jsem byl a na toto místo On za mne sestoupil. Vysvobodil mne od mého starého člověka a zanechal ho s jeho životem v hloubce Jordánu. Kříž je toho věčným svědectvím.

Kameny v Galgala však mluví k svědomí. Připomínají Kristem způsobené uvedení do nebeských míst. Vybízejí mne, abych také prakticky odpovídal novému postavení.

HF 1960/220-222 (pokračování, dá-li Pán)

M. ALLOVON:

Až do dnešního dne

„Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i malému i velikému“ (Skut. ap. 26,22).

Uplynula dvě léta Pavlova vězení, nejprve v Jeruzalémě a pak v Cesareji. Nyní došlo po jeho zatčení k čtvrtému výslechu. Proti němu se spojili Židé, kteří se zapřísáhli, že ho zabijí. Kvůli proradnosti svých žalobců a lhostejnosti vladaře, který se snažil zalíbit Židům, je Pavel nucen odvolat se k římskému císaři, jímž byl Nero. Ze všech stran vystupovaly kupící se hrozivé mraky. Ať byl volný nebo spoután, hrozila mu smrt.

Viděl, že jeho činnost jako apoštola byla přerušena, a s palčivou bolestí cítil nebezpečí, jímž byli vystaveni věřící, kterým dříve zvěstoval Slovo. Cožpak nemusel starším z Efezu říci: *„Já to vím, že po mém odjítí vejdou mezi vás vlci hltaví, kteří nebudou litovati stáda“ (Skut. 20,29)?*

Jakou vhodnou příležitost mohli vidět v jeho nepřítomnosti ti, kteří se snažili zdiskreditovat jeho službu (2. Kor. 10,10.11)! Zda neměl příčinu, jako kdysi Jákob, říci: *„Všechny tyto věci jsou proti mně.“?* (1. M. 42,36 fr. př. JND) Anebo jako David v 62. Žalmu: *„Až dokud zlé obmysletí budete proti člověku jako zeď nakloněná a stěna nachýlená?“* (4. v. fr. př. JND)

Podívejme se blíže na obyčejná slova nadepsaného verše:

„Ale s pomocí Boží“: nezabývá se dlouho nepříznivými okolnostmi. Je si vědom, že sám v sobě nemá sílu, ale může říkat spolu s žalmistou: *„Pomoc má jest od Hospodina“* (Ž. 121,2) a *„Vždy přece k Bohu má se mlčelivě duše má“* (fr. př. JND: jen na Boha pokojně spoléhá duše má) (Žalm 62,2). Nemá nic, co by uplatnil, ale vyjadřuje naprostou jistotu, že od Boha obdržel, co právě potřeboval, *„pomoc v čas příhodný“* (Žid. 4,16). V jeho vyjádření vděčnosti a naprosté důvěry není ani stopa nějakého neklidu.

„Stojím“: Co na tom, že měl řetězy a že byl jako obžalovaný? Není poražen protivníky, ale stojí svému Pánu. Nechce dělat nějaké velké věci, třebaže připomněl cestu a práce, k nimž byl veden, ale skromně a bez bázně zůstává na tom místě, které je mu nyní určeno. Tajemstvím jeho síly je poslušnost. *„Pán pomocník můj... Co by mi učiniti mohl člověk?“* (Žid. 13,6)

„Až do dnešního dne“: Z Boží strany mu nechybělo nic, ani včera, ani dnes, a on ví, že Bůh s ním bude i zítra. Ale Pavel se nechlubí zítřejším dnem.

Cožpak sám nenapsal Korintským: „*Kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl*“ (1. Kor. 10,12)? Neprojevuje nějakou nejistotu, jako by se bál, že padne. Pevně věřil, že bude stát dál, jak také řekl: „*abychom nedoufali sami v sobě, ale v Bohu i mrtvé křísícím, který od takové smrti vytrhl nás, a vytrhuje, v něhož doufáme, že i ještě vytrhne*“ (2. Kor. 1,9.10).

Bylo to v den vysvobození, kdy Samuel vztyčil kámen Eben-Ezer, řka: „*Až potud pomáhal nám Hospodin*“ (1. Sam. 7,12). Zde je obzor temný, ale v pokoře a důvěře tu září víra.

„*vydávaje svědectví i malému i velikému*“: Srdce obracelo jeho pozornost ke všem lidem bez rozdílu, počínaje nejprostšími, ale protože vůle Páně ho vedla i před veliké, aniž komu lichotil nebo aniž zakolísal, vydával svědectví o zemřelém a vzkříšeném Kristu.

Pokorná a tichá byla jistota srdce, které znalo Toho, jenž ho povolal, a které mohlo říci: „*Nestydím se, neboť vím, komu jsem uvěřil*“ (2. Tim. 1,12). Vybízí nás, abychom trpělivě byli jeho následovníky. Můžeme-li každého dne říci: „*až do dnešního dne*“, tedy je to pro určitý čas, který jednou skončí: „*až do příchodu Páně*“ (Jak. 5,7; 1. Kor. 4,5; 11,26; Zjev. 2,25).

ME 1991/57-59

OTÁZKY A ODPOVĚDI

Otázka: Jakým způsobem je nejlépe možné sloužit v místních shromážděních mladým bratrům a sestrám?

Odpověď Franz KAUPP: A existuje vůbec nějaká zvláštní služba pro bratry a sestry v Kristu, kteří jsou věkem trochu mladší? Co kdybychom tu otázku trochu pozměnili a formulovali ji třeba takto: Jak má vypadat služba v místních shromážděních, aby mladší bratři a sestry z ní měli co největší užitek?

Nezdá se nám, že v tomto případě jde o podnícení opravdového zájmu? První tvar otázky by mohl vzbudit dojem určité chladnosti, protože dává tušit, že je zamýšlena nějaká dvojí služba a tedy rozdělení na dvě skupiny – jednu službu pro starší věřící a jinou pro mladší, zatímco přece nejkrásnější věcí v rodině – a také v Boží rodině – je harmonická jednota: starší věřící pronikají do způsobu myšlení mladších a jsou s nimi pospolu, a mladší zase mohou růst, učíce se vážnosti starších věřících. Cožpak se musíme nechat ovlivnit novinkami a hesly moderní doby? Právě protože duchovní ovzduší, v kterém jsme všichni nuceni žít, je tak zkažené, by styky mezi staršími a

mladšími neměly být omezovány, ale naopak upevňovány, a starší věřící by, pokud jde o mladší věřící, neměli přihlížet jen k svým potřebám, tj. jak připravit pro sebe vhodnou duchovní potravu, nýbrž také srdečně, laskavě a věrně by se měli snažit podat ji odrůstajícím mladým věřícím tak, aby i pro ně byla zajímavá a stravitelná. Tím je vlastně otázka zodpovězena. Neboť vzhledem k duchovnímu růstu a k duchovnímu zdokonalování něco jiného nemůže být bráno jako služba v úvahu. Bylo by chybné – a kde se to už stalo, ukáže se to být chybné – zahrnovat do služby věci, které slouží přirozenému člověku: zábavu, atd. Aniž ty věci kritizujeme, říkáme jen, že do vlastní služby nepatří. V životě mladých věřících má příslušnou cenu a patřičné místo, jestliže to, co je skutečná služba, se bude snažit stavět velký předmět služby – Pána Ježíše – do nejlepšího možného světla. Takto by měli starší bratři (nebo i mladší, jsou-li toho schopni) se snažit přiblížit mladým bratrům a sestrám KRISTA Písem Starého i Nového zákona, aby se jejich srdce rozhořela a byla stále udržována hořící. Sám Pán dal k tomu následováníhodný příklad: Evangelium Lukáše 24,27.32. Potřebujeme snad ještě něco jiného? Jestliže toto nestačí, klidně si ušetřeme jinou námahu – byla by i tak zbytečná. Pisatel těchto řádků také byl kdysi mladým bratrem a ještě pamatuje a dobře ví, že toto hledal a očekával a jak ho to uspokojilo a potěšilo, kdykoli něco takového nalezl. Historické a jiné znalosti mohou být při výkladu do určité míry použity a mladí, kteří se chtějí učit, si je sami osvojí. Zpívat a hrát Pánu mohou mladí věřící mezi sebou, ale přesto by se z toho neměla vyvinout nějaká zvláštnost, jak tomu bývá v mnohých kruzích věřících. Varujeme vás, milí mladí bratři a sestry, abyste se v těchto věcech nedali strhnout převládajícím proudem; jak snadno se může stát, že by byla překročena rozumná míra a Pán byl o něco připraven. Ono přísloví je správné: „Raději lépe než dobře!“ Tím lepším je: věnovat více času obecenství s Pánem a studiu Božího slova než jiným věcem.

„*Mně zajisté živu býti (elbf.: žíti) jest Kristus*“, říká apoštol (Fil. 1,21). Co to znamená? To, že jeho osobní život, život ve službě, život jako kazatele se rozvíjel jen jako pod korouhví toho úžasného jména: Kristus! Tím se má vynořovat služba, tímto jménem má být prodchnutá a v tomto jméně pak dále působit! Může tu být ještě místo pro něco jiného? A takový, u koho to ani pak ještě „nehoří“, buď poručen Božímu slitování; avšak skutečné službě to stačí.

HuN 1995/210-212; Franz Kaupp: „Biblische Fragen“, 1968, Neustadt/W.: Ernst-Paulus-Verlag, str. 343-344

Boží podnět k lásce a k dobrým skutkům

„Šetřme (= všímejme si) jedni druhých, k rozněcování se v lásce a dobrých skutcích.“ (Žid. 10,24)

Je dobré, známe-li, čím máme být jako křesťané, ale ještě lepší je, jestliže podle toho jednáme; je dobré, víme-li, co je naší vzájemnou povinností jako údů, ale mnohem lepší je, jestliže podle zásady vzájemného spojení „údu jednoho těla“ také jednáme, jak to, jako příklad pro nás, uskutečňoval apoštol Pavel. Duchovní křesťan musí uznat, že Pavel tuto pravdu přijal od Boha a že byl při jejím uskutečňování veden Bohem.

Saul, zavilý nepřítel Ježíšových učedníků, dostal na cestě do Damašku přesvědčivé zjevení této pravdy. Nikomu jinému než jemu nebylo svěřeno ono slavné „tajemství Krista“, a to nikoli skrze nějakého anděla, nýbrž skrze samého Pána Ježíše Krista, Hlavu Jeho těla, když se mu zjevil v zářícím světle, které převyšovalo jas slunce (Skut. 26,13). Řekl mu: „*Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?*“ (kap. 26,14 elbf. př.) „Mne!“ řekl Pán. Saul měl u sebe dopisy, které ho zmocňovaly přivést učedníky Ježíše Nazaretského, kdekoli je najde, spoutané do Jeruzaléma. A tak, opatřen plnou autoritou nejvyššího kněze, zastávajícího tehdy úřad, vyšel konat své zlé dílo. A právě jemu pak bylo svěřeno učení o jednom těle a o jednotě Ducha. Tím, že nám tato událost byla sdělena, můžeme proniknout k prameni této pravdy – pramenila z „nebeského, oslaveného Krista“. Sestoupila z nebe k tomu, který ještě dychtil po pohrůžkách a vraždě (Skut. 9,1), který pronásledoval učedníky Ježíše – právě k tomu, skrze kterého Pán později s takovou vážností a důrazem trval na učení o jednotě těla a Ducha.

Proto jsou všichni věřící navzájem spojeni jako údy. Od Hlavy se jim dostává skrze klouby a spojení (tj. skrze jednotlivé dary dané k vzdělání těla) toho, co potřebují, a všechny společně rostou Božím růstem. (Kol. 1,19; srov. Efez. 4,16)

Uplatňujeme tuto pravdu také v každodenním životě? Cvičíme se pomocí ní k zbožnosti, která má tak veliké zaslíbení? (1. Tim. 4,7.8) Činnost jednotlivých údu se sice od sebe značně liší, ale protože to jsou údy jednoho těla, budou vedeny jednou Hlavou a podle 1. Korintským 12 všechny údy se vzájemně potřebují. Každý úd je spoluodpovědný za dobrý stav celého těla na této zemi a údy mají na zemi svorně dělat ty skutky, které Bůh pro každého jednotlivce předem připravil (Ef. 2,10).

Tam, kde chybí takováto jednotná, působící činnost, musí nastoupit slabost, nevěrnost, zemdlenost (ospalost), atd. Je jasné, že takový stav těla neslouží ke cti a k oslavení Pána, a přesto se to tak v dnešní době jeví, kdy se tolik nedostává známosti o jednotě těla a tato je tak málo prakticky uskutečňována.

Je na nás, abychom se nad tím hluboce rmoutili, kořili se před Bohem – „*nám přísluší zahanbení tváře*“ (Dan. 9,7). Tím, že jsme všichni nečinili zadost své odpovědnosti, nejenže mezi námi chybí náležitá činnost, jak si ji přeje Bůh, ale chybí i poddanost duše Jemu, který všechno řídí a spravuje. Tento stav pramení ze snahy po uznání a z přání prosadit svůj názor, souhlas či nesouhlas.

Tělo Krista je vzděláváno podle dokonalé zásady, jako je dokonalé všechno, co dělá Bůh. On není Bůh „nepořádku“ (1. Kor. 14,33), nýbrž „Bůh míry pravidla“ (2. Kor. 10,13); ale také „Bůh všeliké milosti“ (1. Petr. 5,10). Předivné, moudré a dobré je všechno, co On učinil, ano, všechno je dokonalé jako On sám. – „*I viděl Bůh vše, co učinil, a aj, bylo to velmi dobré*“ (1. Mojš. 1,31).

Je tedy možné, aby někdo měl jako úd své určité místo v těle, ale přesto se v něm nenalézal? Můžeme tedy jednat nezávisle na Hlavě, dělat něco bez zřetele na druhé údy?

Verš z 10. kapitoly Ep. Židům nás podněcuje k činnosti, k činnosti pro Pána. Hodnotí všechno, co bylo učiněno pro něho, měřítkem lásky k Němu, i když býváme při uskutečňování Jeho Slova a Jeho vůle tak chatrní. Pán má největší a nejhlubší zájem na všem, co bylo učiněno a co je činěno pro Něj. Všímá si sklenky studené vody, penízku vdovy, jako i mučednické smrti pro Jeho jméno. Maličkost jednoho a velikost druhého zůstává bez povšimnutí před Tím, který povolal v existenci celé stvoření. Vždyť přece Jeho oko spočívá s věčnou láskou na těch, kteří jsou údy Jeho těla, kost z Jeho kostí (Ef. 5,30).

Přitom je třeba všimnout si dvou výroků: „*všímat si jedni druhých*“ a oním: „*rozněcovat se k lásce a dobrým skutkům*“. Vyhýbáme-li se prvnímu, nemůžeme spoluvěřícím sloužit v lásce dobrými skutky. Toto vzájemné „*všímání si*“ jedněch druhými se přirozeně musí díť před Pánem v duchu lásky, tj. ne z lásky k tomu či onomu, (k tomuto případu přirozeně také někdy dojde), nýbrž z lásky k Němu, jenž je Hlava. Pohnutkou ke každé službě by měla být láska k Pánu a Jeho oslavení. Je-li něco konáno pro Pána, kvůli Němu,

kvůli Jeho jménu, nelze tomu upřít Jeho vlastní charakter, neboť je to dobré; je to „učiněno v Bohu“. (Jan 3,21)

Musíme tu poznamenat, že vzájemné spojení údů je tak skutečné a úzké, že *„jestliže trpí jeden úd, spolu s ním trpí* (není řečeno: mají trpět – pozn. překlad.) *všechny údy*“ (1. Kor. 12,26). A jak velice musíme trpět, je-li některým údem zneuctována Hlava. Obzvláště v tomto směru musí být činné „všímání si“ jedněch druhými. Máme možnost takové slabé, vlašné, nebo ty, kteří se nějak provinili, navštívit, nikoli jako soudci, nýbrž sloužit jim v duchu milosti, v duchu tichosti napravovat takového, kdo by byl zaskočen nějakým chybným krokem (Gal. 6,1).

Anebo víme o někom, že je nemocen. Jak blahodárně a jakým povzbuzením tu působí návštěva vedená láskou, ukázání na Toho, který ve všelikém soužení je soužen s námi (Iz. 63,9).

Není pochyb, že ten či onen věřící má milejší dar k hovorům se zarmoucenými. Ale nikdo by se neměl dát odradit myšlenkou: já to nedovedu. Sami od sebe ovšem jsme k tomu neschopní, ale Pán ve Své milosti může použít nádobu, která je ze všech nejchatrnější, aby povzbudil některého ze Svých milovaných.

Budeš-li si všímat spoluvěřících, drahých údů Kristova těla, puzených Duchem Svatým, budeš i ty podnícen k lásce a k dobrým skutkům, a takové vzájemné všímání je možné jen tak, že „neopouštíme společného shromáždění svého“.

Kéž Pán dá, abychom ostříhali Jeho Slovo, přemýšleli o něm, a to tím více, když vidíme, jak daleko už „noc pominula (= pokročila), a den se přiblížil.“ (Řím. 13,12)

EuE 1951/19-22

ÚVAHY O EVANGELIU LUKÁŠE

Kapitola 2,36-38

„Byla také Anna, prorokyně, dcera Fanuelova, z pokolení Aser. Ta se byla zestarala ve dnech mnohých, a živa byla s mužem sedm let od panenství svého. A ta vdova byla, v letech okolo osmdesáti a čtyřech“ (36. v.). Nalézáme ještě jedno svědectví vydávané Kristu v Izraeli – svědectví Anny, prorokyně, která dostala zjevení Božích myšlenek, aby je sdělovala druhým. Duch Boží dával takto lidu uprostřed bídy a otroctví poznávat Osobu toho,

v němž bylo veškeré naplnění Božích uložených rad týkajících se Izraele a národů. Toto zjevení bylo radostí srdci věrných, kteří skládali naději v proctvích, ale bylo také zkouškou všem – skrze Mesiáše, jemuž bylo odpíráno.

Jméno „Anna“ (tak zní v řecké podobě, hebrejsky „Hanna“) znamená „milost“ a ona ji směla v celém životě zakoušet. Žila se svým mužem 7 let – to je obraz doby, během níž Izrael uskutečňoval své spojení s Hospodinem, a také smlouvy, kterou On učinil s Izraelem a která bývá v Písmu často přirovnávána k manželství: *„Neboť manželem tvým jest učinitel tvůj“* (Iz. 54,5). Pro nevěrnost lidu Bůh musel zrušit Svou smlouvu s odpovědným Izraelem, který je od té doby přirovnáván k vdově, jež ztratila svého manžela. Čas vdovství Anny trval 7 x 12 let. Tato symbolická čísla, která nám mluví o Boží vládě vykonávané trestáním Jeho lidu, mohou být obrazem dlouhého období, během něhož je ten lid nazván: „Loammi, ne lid můj“ (Oz. 1,9). Avšak to období kázně a soudu skončí, jakmile Izrael – podobně jako Anna – bude předmětem milosrdenství a Bůh s ním na základě díla vykoupení obnoví Svá spojení: *„I stane se v ten den, dí Hospodin, že volati budeš: „Muži můj, a nebudeš mne volati více: Báli můj“* (Oz. 2,16.19.20).

Anna pocházela z pokolení Aser (toto jméno znamená: „šťastný“). Jméno Anna a Aser nám mluví o Božím milosrdenství; Bůh působením Své milosti v srdcích Svého lidu ho činí šťastným. Podobně je tomu dnes s námi, jimž se dostává Boží slovo, a stejně tak tomu bude v závěrečné době s Izraelem. Anna nevycházela z chrámu; hledala v Božím domě Boží přítomnost a byla dnem i nocí v pústech a na modlitbách. Půst vyjadřuje zříkání se toho, co slouží k uspokojení potřeb těla. Podle Božích myšlenek má vést k sebeodsuzování a k stálému uplatňování smrti na tělo, odsouzené na kříži. Je praktickým uskutečňováním té pravdy, která nás činí schopnými chodit s Bohem v radostném okoušení obecenství s Ním a v nabývání Jeho myšlenek.

„A ta v touž hodinu přišedši, chválila Pána, a mluvila o něm všechněm, kteří čekali vykoupení v Jeruzalémě“ (38. v.). Trvala na modlitbách, sloužila takto Bohu a radovala se z Jeho přítomnosti. Věnovala tomu ve dne v noci celý svůj čas, když bděla. Mohla říci: *„Rozpomínám se i v noci na jméno tvé, Hospodine“* (Ž. 119,55). A jsouc tak stále závislá na Bohu, byla Duchem Svätým vedena – podobně jako Simeon – do chrámu ve chvíli, kdy tam bylo uvedeno ono malé děťátko. A tak jistě mohla sdílet nadšení Simeona, když hleděl na Osobu toho, jehož příchod očekával. Byla si vědoma bídy, v níž se nalézal Izrael, a se srdcem vdovy trvala na modlitbách za národ, jehož manželem už nebyl Bůh, a který byl skutečně vdovou, stejně jako ona. A tak

mohla chválit Pána se srdcem plným radosti, když před sebou viděla Toho, který přišel, hluboce se poníživ, jako člověk, a přesto byl Bůh zjevený v těle.

A pak mluvila o něm všechněm, kteří čekali vykoupení (nebo: vysvobození fr. př. JND) v Jeruzalémě. Malachiáš mluví o těch, kteří ve zlé době „mluvili jeden k druhému“ a vzájemně se povzbuzovali k bázni Hospodina a k čekání na naplnění Jeho zaslíbení (Mal. 3,16). Zaslepený lid, který – podobně jako dnešní křesťanstvo – měl jen způsob (formu) pobožnosti, byl spokojen se svým mravním stavem, jenž se navenek zdál být v pořádku, ale nemohl dát odpočinutí věrným duším. V takovém prostředí byla věcí Anny modlitba a půst. Také nám, jako jí, v podobných dnech náleží být v pústu, tj. nemít účast na tělesných radostech lidí kolem nás. Svou vytrvalou modlitbou víry rovněž osvědčovala, že čeká na Boha zaslíbení; jenom On mohl způsobit nutnou změnu, aby byla uvedena požehnání, která měl přinést příchod Mesiáše.

Služba Anny, která očekávala narození Krista, se podobala službě, která připadá dnešním vykoupeným v předvečer Jeho slavného návratu. Anna nepouštěla chrám – pro zbožného Izraelitu místo blaha a pokoje (Ž. 84,11). Jako ona máme i my výsadu žít v oddělení od světa a od zla, v Boží přítomnosti, v pústech a na modlitbách a také v hovorech o naší společné naději s těmi, kteří rovněž čekají na její naplnění. Budeme tak způsobilí napomínat ty, kteří neznají Pána a opájejí se různými vidinami ve světě, který už je zralý k soudu. Jako onen ostatek tehdejší doby budeme i my Jeho „zvláštním pokladem“ (Mal. 3,17 fr. překl. JND).

Anna o Něm mluvila všem, kteří očekávali vysvobození čili vykoupení, Maria oslavuje spasení, řkouc: „*Veselí se duch můj v Bohu, Spasiteli svém*“ (Luk. 1,47). Zachariáš se ve své písni raduje z milosrdenství přineseného Mesiášem (kap. 9,9). Zpěv Marie mluví o osobních požehnáních, která nalézá víra ve Spasiteli; Zachariáš hovoří o společných požehnáních Izraele, která budou plynout z Jeho díla; Simeon hovoří o požehnáních, která budou podílem národů (Luk. 2,32).

ME 1944/246-249 (pokračování, dá-li Pán)

Myšlenky:

Satan nemůže nic proti nebeskému křesťanu. Proto se snaží udělat ho pozemským.

ME 1991/111

„Nalezl jsem v Božím slově těžká místa; nepřekvapilo mne to, protože vím, jak mnoho toho neznám. Ale nalézal jsem ty těžké věci jednu za druhou a poznal jsem, že jsou prostředkem k plnějšimu uvedení do moudrosti a do božské krásy toho, jak se mi Bůh zjevuje. Najdu-li nějaké další obtíže – a to se mi stává – čekám na Něj, aby mi je objasnil... a Bůh to Svým časem činí.“

J. N. Darby: „Inspirace Písem svatých“; ME 1990/112

Písmo je ve svém vyjadřování mnohem přesnější, než si myslíme. Nikdy se v něm nepraví, že Bůh miloval Církev, ani že Kristus miloval svět. Kristova láska k Církvi je spjatá s obecenstvím, Boží láska k světu s Jeho charakterem.

BT 1865/360

Pád a napravení **(Výběr myšlenek)**

Dojde-li k přerušení obecenství, protože jsme zhřešili, Kristus už za nás prosí – tedy ne teprve tehdy, když činíme pokání; vždyť je to Jeho přímluvná prosba, která nás vede k pokání. Naše spravedlnost se vždy nalézá nahoře, v nebi: naše spravedlnost – „Ježíš Kristus, Spravedlivý“. Milost bude jednat na základě této spravedlnosti a té krve, která je před Bohem; působí jako odpověď na přímluvnou prosbu Krista, který na nás nikdy nezapomíná, aby nás skrze pokání znovu přivedl k obecenství.

Jestliže jsme ztratili obecenství s Bohem, říká nám naše přirozené srdce: „Musím to napřed dát do pořádku, než budu moci jít ke Kristu.“ Ale On je plný milosti, a když toto víme, jsme povinni ihned, bez odkládání se vrátit k Němu a před Ním se pak hluboce sklonit. Jenom v Něm a skrze Něj nalezneme, co napравuje naše duše.

Je-li to Bůh, jenž rozhoduje o naší situaci a určuje ji, můžeme být jisti, že ji volí moudře a pro nás prospěšně; a i když jsme si ji ve své pošetilosti vědomě zvolili, Bůh ve Svém milosrdenství stojí nad naší pošetilostí a působí, že moc okolností, v nichž se nalézáme, slouží k našemu duchovnímu dobremu.

Vyznáváme-li své hříchy, je Bůh věrný a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy. Je to tedy vyznání, které On od nás žádá. Křesťan, který zhřešil myšlenkami, slovy nebo svým jednáním, by mohl mnoho dní nebo dokonce mnoho měsíců prosit o odpuštění, a přesto nedosáhnout jistoty, založené na 1. Epištole Jana 1,9, že je mu odpuštěno. Jakmile však před Bohem svůj

hřích upřímně vyzná, je to pak již jen věcí víry, aby věděl, že je mu dokonale odpuštěno a že je cele očištěn.

Je nejvyšší důležitostí, aby náš vnitřní život zůstával na úrovni naší činnosti navenek, protože v opačném případě jsme blízko duchovního pádu.

Falešná pokora, ovoce nevěry, může podněcovat toho, kdo pobloudil anebo zůstal zpět, aby zaujal nějaké nižší postavení než ono, které mu dal Bůh, protože nezná zásadu, na jejímž základě Bůh napravuje ty, kteří upadli do hříchu, a neví, jakou měrou On je napravuje. Ztracený (marnotratný) syn prosí, aby byl učiněn nádeníkem (Luk. 15,19b); neví, že nyní právě tak nemá nárok na místo služebníka, jako nemá nárok na místo syna a že by bylo naprosto nedůstojné charakteru Otce, aby ho přesadil do postavení služebníka. Nezbyvá mu jiné, než přijmout, co mu Otec chce dát, totiž nejvyšší postavení: obecenství s Ním.

Je třeba větší námahy, abychom se vrátili na cestu pozhnání, než abychom se zdržovali oddělení od zla.

Není snad nic, co tolik zatvrzuje srdce, jako vyznávat hřích, avšak necítit ho.

Při odpuštění nejsou z Boží strany žádné hranice, protože také nejsou meze pro rozsah zahlazení hříchů, způsobený na kříži, pro moc a účinnost krve Krista, Božího Syna, která očišťuje od všelikého hříchu, a nejsou meze pro cenu přímluvné prosby našeho velikého Nejvyššího kněze, který je mocen dokonale spasit všechny, kteří skrze Něj přistupují k Bohu.

HF 1968/270-272

Budiž s vámi milost!

Je to zajímavé zjištění, že apoštol Pavel končí všechny své dopisy tímto srdečným přáním. A jistě, co může být víc v souladu s „milostí a pravdou“, které se staly skrze Ježíše Krista, jehož jsme následovníky, než jsme-li v takovém světě, jako je tento, a uprostřed zmatku křesťanstva obklopeni milostí?

Netrváme na svém právu, neboť na co máme nárok? Kdyby nám mělo být odplaceno za všechna přestoupení, byl by náš konec jinde než v „jezeře ohnivém“? Ale zjevila se svrchovaná, nezasloužená milost a od samého počátku až do konce jsme dlužníky milosrdenství. Proniklo-li toto vědomí hlu-

boko do naší duše, nebudeme lidmi, kteří stále jen něco požadují, nýbrž budeme se považovat za šťastné, že můžeme sloužit, „jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby sloužil, a aby dal život svůj (jako) mzdu na vykoupení za mnohé“ (Mat. 20,28).

Jak je požehnané sloužit ve vsí pokoře, neboť sloužíme Pánu Kristu a předmětům Jeho lásky a milosti na této zemi. Apoštol mohl říci: „Proto všechno snáším pro vyvolené, aby i oni spasení (elbf. př.: blaženosti) došli, které jest v Kristu Ježíši, se slávou věčnou“ (2. Tim. 2,10).

Čekáme, že všechno půjde hladce? Máme se vzájemně „snášet v lásce“ (Ef. 4,2) a hledět, abychom sami „netrpěli nedostatkem milosti“ (elbf. př.; kral.: „aby někdo neodpadl od milosti“ Žid. 12,15). Všimějme si jedni druhých k podněcování se k lásce a k dobrým skutkům, k čemuž jsme povoláni skrze „tichost a dobrotivost (elbf.: mírnost) Kristovu“ (2. Kor. 10,1). Naše řeč buď „vždy v milosti“ (toto má být hlavním obsahem), „okořeněná solí“ (Kol. 4,6). Není dobré, aby měla mnoho koření; ale láska nepochybí, bude-li to „láska v pravdě“.

HF 1974/256-257

„Až potud pomáhal nám Pán“

(1. Sam. 7,12)

Slovo „až potud“ je jako ruka ukazující na to, co je minulé. Je ti třicet nebo osmdesát let? Procházeli jsme těžkostmi, blahobytem, nemocemi, zdravím, doma, na cestách; byli jsme ve cti, v necti, na rozpacích, v radosti, v soužení, v těžkostech, v pokušeních, na modlitbě – a „až potud pomáhal nám Pán“.

Jenže to slovo ukazuje také vpřed. Neboť jestliže někdo zasadí nějaký mezník a napíše na něm: „až potud“, není ještě na konci – cesta pokračuje dál: nové zkoušky, další radosti, pokušení a vítězství, vždy nové modlitby a odpovědi na ně, námahy a síla shůry, boje a dobytá vítězství. Neboť Pán dále pomáhá, a pojednou – tu bude! „Maličko, a uzříte mne“ (Jan 16,16).

HF 1974/283

Autor z tohoto čísla

Franz KAUPP (6. 11. 1866 – 8. 2. 1945)

(FK) se narodil ve Freudenstadtu (mezi Stuttgartem a Štrasburkem) v rodině věřících protestantů. Když mu byly tři měsíce, zemřel mu otec. Proto se jeho matka vrátila domů k rodičům a živila se nádenickou prací v lese. Chlapec tedy vyrůstal ve velmi nuzných poměrech. Již v pěti letech chodil do školy, a protože vždy byl nejlepším žákem a velice vědychtivý, mohl navštěvovat „střední školu“. Ve 14 letech se dostal do učení k jednomu pekařskému mistrovi, který však po jednom roce zemřel. A tak se FK, sotva patnáctiletý, vydal na cestu do ciziny a našel práci nejprve ve Štrasburku a pak v Mülhausenu. Tam pracoval jeden starší vzdálený příbuzný, který navštěvoval jisté křesťanské společenství a často s sebou bral mladého FK do shromáždění. Setkal se tam s Charlesem Vodozem (1836-1906), který mu ukázal na srdce a řekl mu: „Františku, ty jsi ztracený hříšník!“ Tato přímá a jasná slova se neminula účinkem. FK uznal Boží úsudek o sobě a brzo našel v krvi zabitého Beránka odpuštění hříchů a pokoj s Bohem. Od té chvíle neznal nic lepšího, než chválit Ježíše a vyznávat Jeho jméno.

Velice pilně navštěvoval shromáždění věřících. Přestože jako pekař pracoval celé noci, nedal se ničím zdržet od toho, aby slyšel více o Bohu a o Jeho Slovu.

Ve dvaceti letech se znovu vrátil do Freudenstadtu. Nalezl věrného přítele v Gottlobu Stufftovi, který byl obrácen skrze jeho svědectví, a ten byl zase nástrojem k uvěření dalších. Tak vzniklo ve Freudenstadtu malé shromáždění. Matka FK, která potají četla spisy a traktáty svého syna, také uvěřila a byla přijata do obecnosti s bratry.

V té době se FK začal učit francouzsky a vydal se pak na vandr do francouzského Švýcarska. Soukromým studiem se jako pekařský tovaryš učil kromě řečtiny latinsky a anglicky a později ještě hebrejsky, protože při četbě výkladů Písma stále četl odvolávky na řecký nebo hebrejský text Písma a sám si chtěl ověřit správnost všeho.

Po 12 letech vandrovního života ve Švýcarsku a v Alsasku se v Gebweilleru osamostatnil. V září 1893 se oženil s Žofií Schweizerovou. Každou volnou chvíli se dále věnoval svému studiu. Jeho knihy často zůstaly ležet na pracovním stole otevřené a nikdo se jich nesměl dotknout. Z lásky k studiu Bo-

žího slova r. 1906 pekařství pronajal a stal se zaměstnancem v kanceláři jednoho obchodu moukou. Měl na starosti jen stav skladu, a proto dost času k osobní četbě. V dubnu 1911 ztratil svou manželku, takže svou jedinou dceru musel dát s těžkým srdcem na dva roky do penzionu. V této době nalézal velké potěšení v Božím slově, kterému se věnoval ještě více než předtím. Dlouho do noci psal pro svou vlastní potřebu úvahy a studie.

Po první světové válce (1914-1918) byl FK jako Němec 1. 4. 1919 z Al-saska vykázán, třebaže, věren Božímú slovu, se vůbec nezabýval politikou. Mohl si s sebou vzít jen to, co unesl v obou rukách – celý dům a všechn majetek tam musel zanechat. Ale přijal i vše toto těžké z Boží ruky, a ačkoli mu nezůstalo téměř nic, byl s ním Pán. Vrátil se znovu do Švarcvaldu a byl tam až do r. 1944 zaměstnán v dopravní kanceláři správy lázní. V dubnu 1925 se po druhé oženil s učitelkou ručních prací Fanny Wirthovou. Tak mu byl znovu darován přívětivý domov.

Každou volnou chvíli věnoval písemné práci. Mnoho odpovědí na biblické otázky (r. 1968 vyšly částečně knižně v nakladatelství E. Pauluse pod názvem „Biblické otázky“ („Biblishe Fragen“) a mnoho kalendářních lístků pochází z jeho pera. Přeložil „Potravu pro poutníka“ („Wegzehrung für den Pilger“) od J. N. Darbyho a Úvahy o Ep. Koloským od Williama Kellyho. Když se ve dvacátých letech pod vedením dr. Hanse Beckera v Německu rozmáhalo nové náboženské hnutí s částečně naprosto nebiblickým učením, obracelo se na FK s dotazy stále více zneklidněných věřících. Mnoha podrobnými a zásadními dopisy se zasazoval o pravdu a také vůdce nového hnutí vždy znovu odkazoval na „staré stezky“. Zvláště je přítom třeba vyzdvihnout jeho spis „Boží Církev“ („Ekklesia Gottes“) z listopadu 1937 (tedy již po zá-kazu shromáždění bratří), v němž jsou pomocí Božího slova prozkoumány a odmítnuty zásady Svazu volnocírkevních křesťanů (Bund freikirchlicher Christen – BfC).

Zákaz tzv. „Křesťanského shromáždění“ v Německu byl vynesen 28. 4. 1937 a zapůsobil nečekaně jako blesk z blankytného nebe. Shromažďovací místnosti byly zavřeny, zabaveny Bible a zpěvníky. Ale FK se shromažďoval s věřícími jako i předtím podle Božího slova, takže byl státní tajnou policií („gestapo“) zatčen a 8. 2. 1938 postaven před soud. Předseda obávaného mimořádného soudu („Sondergericht“) se pokoušel zastrašit FK prudkými útoky, mimo jiné i tvrzením, že podobně jako křesťané svými názory kdysi podkopávali římskou říši, rovněž prý on německou. Avšak FK jednoduchými slovy pevně trval na skutečnosti, že při shromážděních šlo o jasné přiznávání

se k Božímu Synu, Ježíši Kristu a že shromáždění nikdy neměla nějaký jiný cíl. Politické věci nebyly nikdy mezi věřícími probírány, takže obžaloba vznesená proti němu přišla na nesprávnou adresu. Nato mu byla zakázána jakákoli náboženská činnost – jak ústní, tak písemná. V rozsudku byla znovu zase zakázána veřejná shromáždění bratrů, která od té doby přestala. FK pak dále navštěvoval v bytech přátele a známé, aby je potěšil a povzbudil k vytrvání v Kristu.

R. 1942 se gestapo (něm. tajná policie) znovu ozvalo, když se předtím delší dobu chovalo pasívně. Na mnoha místech znovu došlo k domovním prohlídkám a k zatýkání. Také FK byl v listopadu 1942 znovu zatčen. Dostal se do vězení ve Freudenstadtu, ale byl obvodním soudcem po pěti dnech propuštěn. Když se to gestapo dovědělo, byl znovu zatčen a byla u něho provedena domovní prohlídka. Přitom mu bylo zabaveno 181 knih a brožur a především i cenné rukopisy – ovoce jeho více než třicetileté práce. Po druhé mu byl uloupen psací stroj. Při soudním přelíčení mu bylo dáváno k tíži, že dále písemně vedl zakázaná Křesťanská shromáždění. Bylo mu pohroženo, že příště vůbec nebude brán ohled na jeho pokročilý věk, bude-li dále zodpovídat biblické otázky a konat návštěvy s Bibli v kapse. V tom případě že se však už nedostane do vězení, nýbrž do koncentračního tábora. Byl odsouzen k peněžní pokutě 1.000 něm. marek a 31. prosince propuštěn z vazby. Na písemný dotaz adresovaný gestapu s prosbou, aby mu byly vráceny jeho rukopisy, mu bylo sděleno, že jde o „nežádoucí písemný materiál“, který zůstane zabaven.

V letech 1943/44 jezdil každý měsíc na dva až tři dny k dceři do Alsaska, která tam byla provdaná v Séléstatu (Schlettstadt). Přestože cestování bylo obtížné, vždy rád prodléval mezi svými dětmi a vnuky a vždy je nabádal, aby se nespokojovali s tím, že už jsou vlastnictvím Pána Ježíše, ale že mají být také svědectvím Pánu a zastávat pravdu. Zvláště důležité mu bylo, aby neopouštěli cestu, po níž před nimi šli vírou jejich otcové.

FK byl jedním ze svědků Páně, kteří v době zákazu shromáždění byli zmužilí, věrní a nebojácní a jednali podle zásady: „*Více sluší poslouchati Boha než lidí*“ (Skut. 5,29). V listopadu 1944 se zúčastnil jednoho pohřbu v Pforzheimu (mezi Stuttgartem a Karlsruhe). Bylo ku podivu, že úřady nezakázaly bratrům zvěstovat na pohřbech Boží slovo. Na zpáteční cestě nepadly jeho vlak bojové letouny a všichni cestující prchali panicky z vagonů. FK se dostal do Freudenstadtu teprve v noci, promoklý a prochládlý. One-

mocněl těžkou chřipkou, z níž se už neuzdravil. Jedna sestra, která ho navštívila, se ho zeptala: „Cožpak to není hezké, bratře Kauppe, když je člověk připraven, kdyby nás Pán odvolal?“ – „Připraven? Cože, jen připraven? Ne, já jsem napjat, jaké to bude, až uvidím Pána!“ odpověděl FK. Dne 8. února 1945 tiše zesnul v Pánu. Ačkoli v těch týdnech byla bombardování na dením pořádku, v den jeho pohřbu se neukázalo ani jedno letadlo. Avšak po třech dnech jedna bomba úplně zničila freudenstadtský léčebný dům. Jeho kolegové z práce řekli jeho manželce: „Kdyby pan Kaupp byl ještě s námi v práci, nedopadla by na léčebný dům ani jedna bomba.“ Takovou důvěru měli k němu!

FK byl skutečně všude a po celý život svědectvím pro Ježíše, svého Spasitele a Pána.

Arend REMMERS: „Gedenket eurer Führer“ („Vzpomínejte na vůdce své“), 1983, Schwelm: Heijkoop-Verlag, str. 68-73; Fr.KAUPP: „Biblische Fragen“, 1968, Neustadt/W, Ernst-Paulus-Verlag, str. 6-10.

Redakční. Děkujeme všem, kteří nezapomínali za nás prosit, věrni vybídnutí Božího slova (Gal. 6,2): „Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův.“ K tomu, aby časopis byl lepší, můžete stále přispívat i vy, „když i vy nám pomáháte budete modlitbami za nás“ (2. Kor. 1,11).

